

Giới thiệu Đôi Ta Còn Gặp Lại?

Thể loại: Tiểu thuyết

Em vẫn chính là ngôi sao Hôm, người con gái mà anh yêu ngày nào!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Câu chuyện có lẽ bắt đầu từ học viện cảnh sát yêu dấu. Bạch Vân, một cô nàng Hà Thành năng động, vui vẻ và hòa đồng, nuôi ước mơ trở thành nữ cảnh sát giỏi từ khi còn bé xíu.

Ngày nhập học đầu tiên, cô nàng bị đám nữ sinh cùng phòng phân công múc nước vì...tên cuối sổ. Chẳng chịu thiệt thòi, Bạch Vân toan tranh cãi để lấy lại công bằng, nhưng nhớ lời cha dặn: "phải có tinh thần đoàn kết với mọi người", và lại nằng tiểu thư Thu Trang đánh đả kia rõ ràng muốn trêu tức cô nên thôi, một điều nhịn chín điều lành. Cô cười tươi như hoa (sắp điên rồi), vui vẻ lấy chậu, xem như là thể dục miễn phí.

Vừa đi, Bạch Vân vừa cố gắng tự an ủi mình:

-Huhm! Tưởng hạ gục bốn cô nương mà dễ sao? Để xem, tôi đi múc nước hay các người đến phòng tập gym khỏe hơn, đáng đẹp hơn. Hi hi! Dĩ nhiên là...

CỘP! ẦM! RÀO!!! Ba tiếng kêu kinh thiên động địa liên tiếp phát ra! Bạch Vân nhận ra rằng cơ thể mình đang trong tình trạng ướt nhẹp từ đầu tới chân! Phải chăng trời mưa? Ko! Làm gì có tiếng mưa rơi! Hơn nữa cô đang trong tình trạng tiếp đất an toàn!

-Oh! Noooo! -Bạch Vân la lên thất thanh khi chứng kiến tên con trai trước mặt cúi đầu xuống nhìn cô lạ lùng.

-Cậu ko sao chứ?

Cô hơi sững người khi tên kia chỉ hỏi mỗi một câu đó rồi bỏ đi. Hóa ra cô đã vô tình đụng phải tên kia, mà ko, là hấn ta cố ý đâm vào cô. Cả một cái sân lớn như thế ko đi, lại cố tình chắn đường người đang thực thi nhiệm vụ.

Bạch Vân đứng phắt dậy, giậm chân:

-Này! Cậu kia! Ko có mắt sao!

Anh chàng vẫn thản nhiên đi tiếp.

Đúng là tức thật! Mới ngày đầu nhập học đã bị ả hiếp, lại còn gặp tên thần kinh! Nhưng thôi, có câu ở hiền gặp lành, mấy người kia rồi cũng sẽ bị quả báo.

Bạch Vân cố nuốt con giận, cúi xuống nhặt chậu.....đi múc lại nước.

Dưới sân trường có một nữ sinh thông thả tiến về dãy kí túc xá của nữ. Tiếng keng báo động vang lên, học viên ủa ra từ các cửa phòng, nhanh chân về điểm tập trung.

-Thôi chết! -Bạch Vân giật mình. Đôi mắt cô mở to nhìn bộ quân phục ướt nhẹp -Làm sao để bung chậu nước này lên tận tầng 4, rồi chạy xuống sân để kịp tập trung đây?

Thầy Trần Quốc Trọng - thầy chủ nhiệm lớp kiểm tra hàng ngũ một lượt thật kĩ rồi hô to:

-Cả lớp điểm danh quân số!

1-2-3.....9-10.....35-36! Thầy Trọng đem ánh mắt dò một vòng quanh lớp, quát lớn:

-Vẫn còn thiếu! Sĩ số 37 cơ mà!

-D...ạ! Xin thầy! E...em vào lớp! -Bạch Vân ấp úng đứng sau thầy giáo. Trên người cô vẫn là bộ quân phục ướt đẫm, mái tóc rối được che đi bởi chiếc mũ.

Thầy Quốc Trọng có vẻ ko hài lòng nhìn cô tân học viên:

- Em là....?

- Dạ! Lê Bạch Vân!

Thầy gật gù đầu khiến cô trò nhỏ thờ dài như trú được mỗi phiên nào nghìn năm. Cô cúi đầu rón rén bước vào hàng nhưng thầy nói lớn làm hồn suýt rời khỏi xác:

- Em! Ở ngoài đây đi!

Vốn tưởng ngày đầu tiên sẽ được chiếu cố, ai dè....

- Thầy ơi! Em có thể giải thích! Là vì...

Thầy giáo nghiêm nghị cắt lời:

- Bất kể lí do là gì nhưng lệnh báo động luôn luôn phải được ưu tiên. Các em mới nhập trường đã để xảy ra những chuyện như thế này, càng cần phạt thật nghiêm để làm gương cho mọi người!

Rồi Thầy quay qua chỗ Bạch Vân:

- Em! Quét sân trường, tưới rau một tuần, kể từ hôm nay. - Còn cả lớp! Giải tán!

Bản án được tuyên như sét đánh ngang tai. Lúc trước ở nhà, có bao giờ nàng ta đụng tay vào mấy chuyện này đâu, cũng chỉ tại cái tên trời đánh kia, cô mà gặp lại, nhất định sẽ dạy cho hắn một bài học nên thân.

Nhóm của Thu Trang gồm năm đến sáu nữ sinh, toàn là hạng tiểu thư đông đánh, lượn lờ trước mặt Bạch Vân. Thu Trang buông vài câu chế giễu:

- Haizzzz! Tội thương người ta chưa kìa! Đúng là phận nàng Kiều!

Bạch Vân vẫn sẽ tuân theo lời chỉ dạy của cha, chỉ có điều là... với người khác, còn mấy ả này thì...

- Đâu như ai đó! Chỉ toàn nghĩ cách chơi đùa người khác, nhìn mà tội nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Nắng đầu thu dịu dàng buông mình lả lơi trên cành lá, tạo sắc vàng tinh khiết càng làm cho học viện xinh đẹp hơn. Lá rơi lúc một nhiều, mùa lá rụng đã đến. Chỉ một chút gió vờn qua cũng đủ làm cả đám lá rơi xuống đất.

Cô tân học viên ngoan ngoãn chịu hình phạt oan ức, quét sạch đằng trước, lá rụng đằng sau. Thành thử cô đã phải quét đi quét lại ba bốn lần. Mồ hôi thấm ướt cả bộ quần phục xanh mà cô yêu quý. Để cái ko khí xung quanh bớt ẩm đạm, cô buông vài câu hát vu vơ. Tiếng hát ko cao nhưng trong veo như tiếng nước rơi, rớt vào tai người nghe cảm giác thích thú kì lạ, lôi kéo bước chân tò mò đến xem chủ nhân của nó là ai.

Sân trường khá rộng nhưng có thêm vài học viên cũng bị phạt như Bạch Vân nên cũng ko mấy chốc đã gần xong nhiệm vụ. Ai đó bước qua cô mang theo dấu giày bám đầy cát, để lại trên mặt sân những vết bẩn đáng ghét. Chẳng cần biết đó là ai, Bạch Vân thẳng tay lấy chổi đập mạnh vào chân kẻ đó, xem như xả túi đựng tức giận đã căng tròn từ hôm qua đến giờ. Sau ba phát đập liên tiếp kèm theo lời nguyên rủa "chết này", nữ học viên mới ngẩng đầu lên xem mặt ngang mày dọc tên kia ra làm sao.

- Oh trời! Tên vô duyên trời đánh!

Bạch Vân tròn mắt hét lên những lời lẽ ấy vào mặt chàng trai, cậu ta... vẫn thản nhiên bước đi.

Cô bỏ dở công việc, vứt cây chổi xuống đất rồi lon ton chạy theo sau chàng trai i

- Này này này! Cậu kia! Cậu ko được dạy cách nói xin lỗi àk?

Chàng trai vẫn thản nhiên bước đi. Cô vẫn lon ton theo sau:

- Này! Cậu quên tôi rồi sao?

Chàng trai vẫn thản nhiên bước đi, hồ hững hờ:

-Cậu là ai mà tôi phải nhớ?

Nữ học viên giận giữ, chạy thật nhanh đến trước mặt chàng trai, giậm mạnh chân quát lớn:

-Này! Tên vô duyên kia! Ko tính chuyện hôm qua cũng được, nhưng ban nãy cậu làm bẩn chỗ sân mà tôi đã cố gắng lắm mới quét sạch được, cậu ko cảm thấy mình đã sai sao?

Rất ngắn gọn, chàng trai trả lời: "KHÔNG "

Cô thấy Thu Trang thật khó ưa, vậy nên cũng chẳng phải cố gắng giữ đoàn kết với cô ta làm gì, nhưng "bố ơi! Con xin lỗi vì ko thể làm tròn nghĩa vụ bố đã giao. Tên này đáng ghét lắm. Bỏ cho tên này là ngoại lệ đi, chỉ tên này nữa thôi! Con hứa sẽ giữ đoàn kết với những người còn lại " -Bạch Vân gào thét trong bụng.

Từ trạng thái giận giữ, cô nhanh chóng chuyển sang trêu ngươi, hai tay khoanh trước ngực, chân giậm theo nhịp điệu và cái đầu nghiêng nghiêng nhìn lên cao:

-Haizzz! Tôi đang tự hỏi cậu làm cách nào mà thi được vào học viện, trong khi định nghĩa của từ "xin lỗi " là gì, cậu cũng ko biết?

Chàng trai nhếch môi cười:

-Cậu hơi nhiều chuyện rồi đấy!

Và thế là người ta bỏ đi trước con mắt nảy lửa của người ở lại. Cô bỗng nảy ra ý nghĩ, gọi lớn:

-Mà này! Cậu tên gì, học lớp nào thế? Tôi rất hâm mộ vẻ đẹp trai, phong nhã, hào hoa choáng ngợp của cậu!

Chàng trai mỉm cười, hẳn là buồn cười vì cô gái nói dối quá ngốc, nhưng vẫn làm ra vẻ ko biết gì, trả lời thật thà:

-Đặng Việt Hoàng - c1.

Oh! Cậu ta học c1, cô học d1,vậy là trên một khóa rồi. Có vẻ cũng học giỏi nên mới được vào lớp đứng đầu. Nhưng thay vì ngưỡng mộ, Bạch Vân lại nảy ra ý tưởng phục thù, đợi cơ hội trả đũa.

Cô học viên quay trở lại công việc vĩ đại còn dang dở - quét sân. Tiếng ca lại tiếp tục cất lên, nhưng đây ko phải là lời bài hát và cũng chưa có nhạc sĩ nào sáng tác ra những giai điệu kì quái thế này:

-Đặng Việt Hoàng...Hoàng! Đặng... Đặng Việt.... Hoàng, học lớp....học lớp c1, cứ đợi đấy! Cứ đợi đấy! Cậu chết với.....tôi....

Giờ giải lao của Bạch Vân đã phải hiến trọn cho lao động công ích. Có vẻ đã thấm mệt, cô lên phòng đi tắm gội, chỉ có tắm mới thư giãn đầu óc lúc này, và chỉ có tắm mới...giúp cô biết thêm một nhân tố trong phòng.

Nữ sinh vui vẻ mang chậu, khăn và quần áo vào nhà tắm, nhưng sắc mặt cô bỗng thay đổi khi vừa bước vào. Ném chậu sang một bên, cô lao nhanh lại phía người bạn đang nằm dài dưới đất...

-Này! Bạn gì ơi! Ko sao chứ?

Bạch Vân đỡ bạn ngồi dậy, lay lay má thật mạnh, sau một hồi, cô bạn kia cũng tỉnh. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh, khuôn mặt mệt mỏi nhìn ân nhân, cố gắng cười nhẹ báo bình an:

-Tôi ko sao! Cảm ơn!

Phải mất một lúc lâu, nữ sinh kia mới thực sự tỉnh hẳn. Bạch Vân vui mừng thở phào, đỡ bạn đứng dậy. Cô cúi xuống nhặt bộ quần phục và chiếc khăn vắt ra ngoài đất.

Hình như cô bạn thấy cảm ơn một lần vẫn chưa đủ nên cúi đầu nói tiếp:

-Tôi là Ngọc Hân! Cảm ơn cậu rất nhiều!

Bạch Vân ko quen nghe những lời khách sáo như vậy, xua tay cười cười:

-Ko sao đâu! Ko sao đâu!

Ngọc Hân trông sang bộ quần phục của cô bạn ái ngại:

-Đồ của cậu ướt hết rồi! Làm sao mặc được nữa!

-Uk nhỉ!

-Hay lấy tạm đồ của mình nhé! Dù sao cũng chưa in tên!

-Nhưng! Cậu mặc gì?

-Tôi vẫn còn mà. Ko sao đâu!

Bạch Vân hơi ngại. Từ nhỏ đến giờ chưa từng mặc đồ của người khác nên có phần ko thoải mái. Nhưng tình thế bắt buộc ko cho cô quyền lựa chọn. Nếu ko mặc, lát nữa làm sao có thể lên lớp? Vậy nên vẫn phải vui vẻ nhận lấy, xem như của mình vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Buổi học đầu tiên diễn ra khá vui vẻ, mỗi thành viên của lớp tự đứng lên giới thiệu về bản thân. Lớp Bạch Vân hội tụ đầy đủ học viên từ khắp các tỉnh thành khác nhau, có người tận Yên Bái, Lạng Sơn... cũng có người Huế, Thanh Hóa, gốc Hà Thành chỉ có duy nhất hai: Bạch Vân và Thu Trang.

Ko ngờ thầy chủ nhiệm Trần Quốc Trọng lại là công an điều tra tội phạm về trật tự xã hội của Đà Nẵng, do bị thương trong một lần truy bắt tội phạm mà cánh tay phải của thầy ko còn linh hoạt như trước, vậy nên được chuyển về công tác ở học viện. Thầy cũng khá hòa đồng, toát lên khí chất hiên ngang của người chiến sĩ công an Việt Nam, hay là vì trong con mắt của Bạch Vân, lòng dũng cảm hi sinh vì nhiệm vụ của thầy rất đáng ngưỡng mộ, tự hào.

Trong học kì này, lớp d1 sẽ học điều lệnh và các kiến thức quan trọng, học kì tới sẽ là môn võ ngành. Cái gì chứ chuyện võ vẽ thì cô rất thích, chỉ có điều bị cấm học từ nhỏ mặc dù nài nỉ đủ kiểu. Ông bà ngoại Bạch Vân ko muốn cô học võ với một lí do chẳng đâu vào đâu: "con gái ko cần phải võ viếc gì cả. Sau này ra đời hờ tí là đụng tay chân. Nếu có thời gian học võ, chi bằng học nấu ăn hay may vá, nội trợ, rồi mấy môn năng khiếu, có phải tốt hơn ko?". Ấy là nguyên văn lời giảng của ông ngoại cô nhưng vẫn ko làm nản chí khí anh hùng. Cho đến khi nộp hồ sơ thi đại học, ông bà phản đối kịch liệt việc cô thi vào học viện an ninh nhân dân, thậm chí là ko thèm nhìn mặt cô cháu gái yêu dấu. Nhưng ước mơ ấp ủ bao lâu, đâu thể nói bỏ là bỏ chỉ vì quan niệm nam nữ vô văn của ông bà và còn vài lí do khác quan trọng hơn. Bạch Vân nhót mình trong phòng, nhìn ăn hai ngày trời. Ông bà có cứng đến mấy rồi cũng phải xót con xót cháu, chịu thua cuộc để cô lò đầu ra khỏi phòng. Vậy là được đi đăng kí thi vào đây sau một bài ca trường kì của cả hai người.

Tóm lại, gian nan của cô lúc này là HỌC VÕ. Mà thôi! Đó là chuyện của kì tới, lo xa làm gì cho mệt.

Trống tan học, Ngọc Hân đến ngồi cạnh Bạch Vân khi mọi người đã về hết. Cô bạn biết ý ngồi dịch vào trong.

-Bạch Vân này!

Nữ sinh mãi mê ngắm nhìn khuôn viên trường, cũng chỉ buột miệng "hử" "một tiếng.

Cô bạn nghiêm túc nói tiếp:

-Lúc mới vào lớp, thấy cậu đấu đá với nhóm của Thu Trang như vậy, tôi còn tưởng cậu cũng xấu xa như bọn họ. Giờ mới biết, cậu tốt bụng và dễ mến hơn toou tưởng.

Bạch Vân cười rạng rỡ, nụ cười tươi tắn như đóa hồng hé nở chào bình minh.

-Tôi chỉ thấy ghét thái độ kiêu ngạo của bọn họ thôi. Chứ còn mọi người trong lớp, tôi đều quý cả. Còn học chung với nhau những 4 năm cơ đấy. Giờ thì cậu tin tôi trong sáng chưa?

-Uhm! Chúng ta là bạn nhé.

-Nhất định rồi!

Bạch Vân đưa tay lên, ngón út ngoe ngoắt chờ cô bạn. Hóa ra Ngọc Hân còn chẳng biết móc ghéo tay là gì. Cô cầm lấy tay bạn, chỉ cách đặt tay như thế nào, móc ra sao...

-Đây là tượng trưng cho lời hứa, kể từ giờ chúng ta sẽ là bạn.

Hai người vui vẻ trò chuyện trên đường xuống căng tin. Vì mãi nói chuyện nên chẳng để ý giờ ăn đã bắt đầu từ lâu. Khi họ xuống đến nơi thì ai nấy đã no nê. Trên bàn vẫn còn đồ ăn, nhưng Thu Trang nhanh tay đồ lộn tất cả chúng lại, nào là rau, cá, thịt, đậu rồi cả com, trông ghê chết. Cô nàng còn cố giấu cọt:

-Lớp mình còn thiếu hai bạn nữ nữa, mà đồ ăn lơ rơi lẫn vào nhau rồi. Làm sao được nhỉ? Khó thật đấy!

Bạch Vân thừa biết cô ta xấu bụng nên cũng chẳng muốn đôi co làm gì cho mệt. Cô kéo tay bạn quay về phòng, nói lớn cố ý để đám kia nghe được:

-Này! Ngọc Hân! Tôi nhớ còn bánh mì và mấy lọ thịt hộp, cả ruốc bông bà tôi tự làm nữa, bọn mình về phòng dùng bữa chiều nhé.

Nhìn bóng hai người đi khuất, Thu Trang giận đỏ cả mặt. Cô chơi xỏ Bạch Vân, cuối cùng lại tự biến mình làm trò cười trước lớp, thật sự quá bề mặt trong khi nhiều người xung quanh lấy làm hả dạ.

Giờ ra chơi của buổi học thứ hai, đám nam nhi trong lớp vây quanh Thu Trang tán tỉnh. Một cậu hỏi:

-Bạn xinh gái đã có người yêu chưa? Cho mình làm quen nhé!

Lại có cậu trêu đùa:

-Nhìn xinh vậy chắc chưa ai cura nổi đâu!

Ai chẳng biết cậu ta đang chửi kéo cái tính cao ngạo của cô. Cô tức tối đập bàn rồi bỏ đi. Đám kia lại bu lại chỗ Bạch Vân khi cô nàng còn bận đọc sách:

-Này! Cậu tên gì nhỉ? - Tên con trai cao nhất lên tiếng.

Tên kẻ bên tiếp lời.:

-Bạch Vân thì phải?

Nữ học viên mỉm cười nhìn mấy đáng nam nhi:

-Sao? Ko cura cảm được hoa khôi Thu Trang nên sang đây gạ gẫm tôi chứ gì?

-Đâu có. Cậu cứ nghĩ đi đâu vậy? Tôi thật lòng muốn kết bạn với cậu, còn mấy tên này là để cả đấy! - Cậu bạn có nốt ruồi ngay giữa trán luyên thuyên.

Bạch Vân cười cười gạt đầu:

-Được rồi! Được rồi! Mọi người đều là bạn cả mà!

Mấy tên con trai dô lên:

-Là bạn nên cậu phải giúp đỡ bọn này chứ!

-Giúp gì cơ?

Cả đám đồng thanh đáp:

-Tán hot girl!

Cô nhún mày khó hiểu:

-Sao lại là tôi chứ?

-Vì chỉ có đánh đá mới trị được kiêu căng!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Chàng trai bước vào đem theo một xấp tài liệu lớn. Nữ học viên bỏ bút xuống, đứng lên để nhìn mặt cậu được rõ hơn. Cô nhận ra tên vô duyên hôm trước, liền lao thẳng lên bục giảng, túm lấy cổ áo sau của cậu kéo lại phía mình. Gót giày trái của Bạch Vân trật về phía sau khiến cô hụt đà, trượt chân ngã ra phía sau. Cô hét hoảng la lên, theo bản năng nắm chặt lấy cổ áo chàng trai. Vậy là cả hai cùng tiếp đất an toàn. Kẻ trên, người dưới tạo nên hình ảnh ko mấy bắt mắt. Đầu chàng trai cứng mạnh vào đầu Bạch Vân khiến cả hai cùng choáng váng.

Từ cuối lớp, Ngọc Hân vội chạy lên, đỡ cậu con trai đứng dậy, ân cần quan sát xem trên người cậu có vết thương nào ko, sau rồi mới quay lại đỡ Bạch

Vân. Ba người đứng trước ánh nhìn đầy dò xét của đám đông, đặc biệt là kẻ đã gây ra cơ sự này.

Ngọc Hân nhìn chàng trai đầy hoài nghi:

-Anh Việt Hoàng quen cô ấy!

Nam học viên gật đầu cho qua. Cô lại quay sang hỏi Bạch Vân còn đang chỉnh lại quần phục.

-Cậu sao mới gặp anh ấy mà như đã thù hàng nghìn năm vậy?

Bạch Vân nhìn anh chàng kia chằm chằm, người ngoài ko biết sẽ nghĩ cô bị thu hút bởi vẻ ngoài hào nhoáng của anh ta:

-Tên này sao? Oan gia thì có? Ko biết kiếp trước tôi nợ nần gì với anh ta nữa?

Trống vào lớp kết thúc buổi giải lao, Việt Hoàng đã chọn vị trí cạnh bàn giáo viên, ngồi ngay ngắn ở đấy. Nhân lúc thầy còn chưa vào lớp, Bạch Vân nói lớn:

-Này! Anh kia! Ko về lớp còn đứng ở đây làm gì?

Chàng trai chỉ cười trừ cho qua, vẫn ngồi rung chân, lật dở qua lại xấp tài liệu, nhìn cái vẻ ngênh ngang kia cũng khiến cô sôi máu.

Ngọc Hân ngồi dưới bắt đầu để ý đến nét mặt khó ưa của cô bạn, khẽ lay:

-Này! Sao hai người có vẻ ghét nhau thế?

Bạch Vân chẳng quay đầu xuống, đôi mắt vẫn găm giữ nhìn cậu như thể muốn trút hết bực tức vào bàn mặt kia. Cô chứa ghét những kẻ ngênh ngang xem thường người khác.

-Cậu nghĩ xem, mới ngày đầu nhập học bị cho nguyên chậu nước vào người, rồi lại trễ giờ tập trung, thử hỏi ko tức mới lạ.

Thì ra là vậy. Nhưng ko hẳn chỉ có mỗi vậy mà Bạch Vân ghét cậu ta đến thế. Cô quay xuống chỗ Ngọc Hân thì thầm:

-Cái chính là thái độ khó ưa của cậu ta làm tôi khó chịu!

Có vẻ cô bạn này là người khá đặc biệt nên mới có thể khiến Việt Hoàng ghét. Ngọc Hân còn tưởng cậu ta chẳng có tí cảm giác nào ngoài thù hận, hóa ra cũng có người khiến cậu phải ghét. Biết đâu lại có thể...

Thầy Quốc Trọng bước vào lớp, tất cả mọi người đứng lên chào, thầy gật đầu ra hiệu tất cả ngồi xuống. Chàng trai bên cạnh bực giảng đến gần thầy. Thầy đặt chiếc cặp đen cũ xuống bàn, tươi cười nhìn lớp:

-Chắc các em đã biết đây là học sinh ưu tú, là thủ khoa khối a năm ngoái, hiện đang học lớp c1, trên các em một khóa - Đặng Việt Hoàng! Cậu ấy sẽ là trợ giảng của thầy và tham gia bài học cùng lớp 1 tuần hai buổi.

Cả lớp rầm rộ vỗ tay, chỉ trừ Bạch Vân còn đang than thở rằng ghét của nào trời trao của ấy. Vài lời bàn tán phía dưới lớp về anh chàng đứng trên bục giảng.

-Xin tự giới thiệu! Tôi -Đặng Việt Hoàng! Học viên lớp c1! 20 tuổi! Quê Đà Nẵng!

Mấy cô nữ học viên gần nhóm Thu Trang mạnh dạn hỏi:

-Anh là người Đà Nẵng mà sao lại nói giọng Hà Nội?

-Anh cao mét mấy vậy?

-Bố,mẹ anh làm nghề gì?

-Anh có người yêu chưa vậy?

.....

Và rất rất nhiều câu hỏi khác được đặt ra,phần đông là từ phái nữ. Họ quan tâm đến những việc chẳng đâu vào đâu chỉ bởi vẻ ngoài điển trai, thanh tao, khôi ngô của cậu. Trong đám đông ồn ào, Bạch Vân vẫn ko ngừng lườm nguyệt chàng trai, rồi lại lăm bầm nguyên rủa: "tên chết dẫm nhà người rồi sẽ có ngày chết ngạt vì gái vậy! Đến khi đó ta sẽ đứng ngoài chứng kiến cảnh người thê thảm, cầu xin bọn cô nương cứu giúp. Xem nào, cái bộ dạng rách rưới te tua, đầu tóc bù xù,mặt mũi bầm dập nằm lẫn lộn dưới mặt đường, nghĩ đến vậy mà thích ".

Trò đùa, tự biên tự diễn, tự nghĩ tự vui, tiếng cười khúc khích của cô gái bàn thứ ba gây sự chú ý cho anh chàng trợ giảng. Cả lớp vẫn nhao nhao bàn tán,hồi lâu sau cũng chịu im lặng. Đợi đến khi ko còn tiếng ồn phía dưới, Việt Hoàng mới lên tiếng:

-Em nữ bàn thứ ba, bước lên và tự giới thiệu về mình!

Rõ ràng là cậu ta cố ý khiến Bạch Vân ko kịp trở tay. Cô ngơ ngác đứng lên, nhìn xung quanh rồi chỉ tay vào mặt mình:

-Em??

-Đúng vậy! Em!

Nữ học viên trừng mắt nhìn kẻ trên bảng đầy thù hận, lại liếc mắt về phía thầy, lúc này thầy mới cười vui vẻ giải thích cho lớp hiểu, cũng là để cô trò nhỏ bớt căng thẳng. Hóa ra cậu ta là học viên mà thầy tin tưởng,nhờ cậu chọn ra đội ngũ cán bộ lớp tạm thời. Có thể cậu ta đang âm mưu điều gì đó. Bạch Vân hiện ngang bước lên tự giới thiệu về mình. Khuôn mặt cô tươi tắn, đúng hơn là cố tỏ ra tươi tắn để cảnh cáo cho ai kia biết rằng cô ko phải là hạng dễ bị bắt nạt.

Bài giảng kết thúc, Việt Hoàng còn chưa vội đi ngay. Cậu nở nụ cười làm lệ, thông báo với lớp:

-Lê Bạch Vân sẽ là lớp trưởng trong thời gian này -Rồi quay qua chỗ thầy Quốc Trọng hỏi - được ko ak?

Và quyết định được thông qua dù cô trò ko kịp ý kiến. Tên Việt Hoàng kia ko hề tôn trọng cô -Bạch Vân nghĩ vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sau tiết học hôm ấy, Việt Hoàng trở lại kí túc xá, tất cả nam học viên đều đã ra ngoài chơi thể thao nên chỉ còn mình cậu. Cậu mở chiếc hộp ở đầu giường, khẽ lật chồng vở, lấy ra một bức tranh cũ vẽ chân dung một thiếu nữ. Khuôn mặt tròn trĩnh, đôi mắt đen tròn cùng hàng mi cong vuốt hút hồn người. Mái tóc dài được kết bím hai bên, cho về phía trước. Đây là quà cha cậu đã tặng mẹ vào ngày cưới của hai người, là do chính tay cha cậu vẽ. Mẹ cậu xem nó như báu vật vô giá, luôn trân trọng và giữ gìn cẩn thận. Giờ người ko còn nhưng hình bóng vẫn quanh quẩn đầu đây khi cô gái kia có thần thái thật giống người trong tranh, kể cả nét cười, đôi mắt và mái tóc cũng tết bím một bên buông phía trước.

Việt Hoàng đã sớm để ý cô ngay từ buổi gặp đầu tiên, khi cậu cúi đầu xuống nhìn cô chăm chú, nhưng rồi chợt nhận ra rằng cô ấy vốn là một người khác.

Cho đến hôm sau, khi nghe thấy tiếng hát vọng lại từ phía sau, cậu đã hoàn toàn bị hút hồn. Cái hình ảnh người con gái ngây thơ trong sáng kia đã thực sự làm cậu ko thể rời mắt, thực sự khiến cậu để ý. Nếu cô bé ấy là hình bóng của người mẹ quá cố, cậu cũng được an ủi phần nào.

Ngắm nghía bức ảnh trên tay, cậu mỉm cười nhưng đôi mắt đầy buồn phiền "mẹ cũng đang hạnh phúc như cô ấy chứ? ".

Chuông điện thoại reo vang khiến Bạch Vân luống cuống đặt xô nước xuống, cô tươi cười bắt máy.

-Bố ak!

Ở đầu dây bên kia, tiếng nói trầm của người đàn ông vang lên:

-Gái yêu của bố đang làm gì vậy?

-Dạ! Con tưới rau!

-Chưa gì mà đã bị phạt rồi sao?

-Bố này! Con ko nghịch ngợm gì đâu, chỉ là có chút chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Mà thôi! Ko nói chuyện này nữa! Bố vẫn khỏe chứ? Gái yêu nhớ bố lắm đấy!

-Bố cũng nhớ gái yêu! Bố sẽ qua trường con vào tuần này có chút việc,gái yêu ra gặp bố nhé!

Cô nàng hơi ái ngại:

-Thôi bố ạ! Con ko thích như vậy!

-Sao thế!

Bố Bạch Vân là giám đốc công an Thành phố Hà Nội, cô rất tự hào về điều này, nhưng đây cũng là lí do khiến cô ko muốn bố đến thăm. Bạch Vân thi đậu vào học viện bằng chính năng lực của bản thân, cô ko muốn mọi người biết về bố mình, vì ko muốn họ kết thân với cô chỉ vì vị trí cao chót vót kia,

hơn nữa ko muốn mọi người nghĩ cô là "con ông cháu cha "

-Bố hiểu con gái khó xử! Vậy bố ko qua chỗ con nữa, được chưa?

-Vâng! Nhất bố! Mà gái yêu phải đi làm nhiệm vụ đây! Hẹn gặp bố sau nhé!

Cô toan xách xô nước lên thì một bàn tay khác đã nhanh nhẹn hơn...

-Đề tôi giúp!

Oh! Thật ko thể tin nổi lại chính là cái người mà cô vẫn gọi là vô duyên. Cậu ta cũng biết giúp đỡ người khác sao? Chắc chỉ là do áy náy về tội lỗi của mình thôi! Đã thế cô ko cần! Bạch Vân khá cứng đầu, vậy nên ko dễ dàng chấp nhận kiểu xin lỗi này. Cô toan giặt xô lại thì hệt tay.

-Đúng là đồ đánh đá.

Việt Hoàng hờ hững buông câu nói ấy vào mặt cô rồi xách xô tưới rau.

-Anh cũng biết hối lỗi cơ đấy!

Việt Hoàng vẫn ko ý kiến gì, chỉ giữ im lặng.

-Nể tình anh giúp tôi! Nên tôi sẽ xí xóa nợ nần từ hôm tới giờ! Ko tính nữa. Mà này! Sao anh ko nói gì thế! Đề tôi độc thoại ak?

Chàng trai hờ hững hỏi:

-Em nói xong chưa?

-Chắc là rồi! Nhưng sao?

-Thấy nói hơi nhiều nên tôi muốn đề em nói hết! Giờ đến lượt tôi! Tôi ko hối lỗi hối làm gì hết, chỉ là thấy em khó nhọc, thương nên giúp thôi!

Và cậu ta vẫn bình thản mức nước, rồi lại tưới rau, để mặc Bạch Vân phân bua...

-Này nhé! Anh làm tôi ướt hết người, phải đi mức nước lại,lại còn bị trễ giờ tập trung, bị phạt quét sân tưới rau suốt một tuần! Đã thế hồi sáng dồn tôi vào thế bí khiến tôi ko kịp trở tay, rõ ràng anh ko hề tôn trọng ý kiến của tôi!

-Đều là em tự chuốc lấy!

-Sao thế được?

Cậu đặt xô nước xuống, giảng giải:

-Hôm đó em đi ko nhìn đường, tôi đã cố tránh nhưng ko được. Còn hồi sáng, tôi thấy em khá cá tính và ghê gớm, có thể cai quản lớp nên mới cừ em. Từ đầu đến cuối tôi chẳng có lỗi gì. Phần còn lại tự làm đi.

Thế là người ta bỏ đi mà ko thèm nhìn lại. Tự nhiên lại đổ hết lỗi cho cô, làm như mình oan ức lắm. Bạch Vân vốn đã nảy ra ý định phục thù, thấy thái độ ăn năn ban nãy của cậu ta, cô cũng ko muốn tính toán, nhưng bây giờ xem ra cậu ta muốn đùa với lửa thật. Đã thế cô sẽ ko nhường nữa. Rồi sẽ có lúc anh ta phải xin lỗi cô, nhất định.

Từ đằng xa, Ngọc Hân quan sát tất cả những gì xảy ra ban nãy. Quả là có hơi buồn bởi cô và Việt Minh lớn lên bên nhau từ năm cậu 4 tuổi, cô 3 tuổi. Tưởng rằng với lối sống khép kín của cậu sẽ kp thể thân thiết hơn với ai ngoài cô, nhưng xem ra đã có người ngoại lệ rồi. Ngọc Hân ko giận giữ, cũng ko ghen với Bạch Vân. Chỉ là có chút gì đó hơi khó chịu đang len lỏi trong đầu óc của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Nắng lên thật đẹp, len lỏi qua kẽ lá. Một ngày đẹp trời để khóa học mới tổng vệ sinh. Lớp d1 được phân công ở khu học võ. Mọi người chuẩn bị dụng cụ lao động, đứng sẵn sàng, chỉ còn đợi lệnh của thầy Quốc Trọng.

Thầy bước đến trước lớp, hô to:

-Cả lớp! Điểm danh quân số!

Bạch Vân bước lên báo cáo sĩ số rồi quay về chỗ.

-Hôm nay tất cả giáo viên của học viện có chút việc cần giải quyết với đoàn thanh tra, vậy nên sẽ có các học viên khóa trên sẽ đến chỉ đạo các em làm vệ sinh.

Thông báo xong, thầy quay lại vẫy tay về phía cửa, gọi:

-Việt Hoàng! Qua đây! Anh Việt Hoàng sẽ phụ trách lớp ta!

Bàn giao xong lớp, nói cách khác, trong mắt Bạch Vân, thầy đã đưa trứng cho ác quỷ, thầy nhanh chóng rời khỏi.

Lớp trưởng rất khó chịu, quay qua thì thầm với Ngọc Hân:

-Số tôi đúng là trời trêu!

Cô bạn chỉ cười và cười.

Tất cả nhanh chóng di chuyển đến vị trí được phân công. Anh chàng trợ giảng đi đi lại lại khiến một người cực kì ngứa mắt và rất nhiều người ko thể tập trung làm việc.

Tiểu thư Thu Trang luôn tìm cách xuất hiện trong tầm quan sát của Việt Hoàng, nhưng có vẻ, cô cũng khá tầm thường như mọi người trong mắt của cậu.

Chàng trai đi ngang qua chỗ Ngọc Hân, cô nhanh miệng gọi, nhưng chỉ rất nhỏ, đủ để cậu nghe thấy mà ko gây sự chú ý.

-Anh Việt Hoàng!

-Sao vậy?

-Ak! Em muốn hỏi cái này một tẹo!

-Uk!

-Anh thấy lớp trưởng bọn em thế nào?

Cậu rời ánh mắt khỏi những người xung quanh, quay sang nhìn cô gái. Mặt khá nghiêm túc theo kiểu giả tạo.

-Em ghen sao?

-Ak ko! Em chỉ thấy anh ko ưa cô ấy thôi!

-Ko hẳn là ko ưa!

Cậu bỏ đi! Vẫn cái vẻ bất cần nhưng nét mặt lại nặng trĩu ưu tư. Rõ ràng là anh ấy đối với Bạch Vân rất đặc biệt so với những người khác, hay là do cô suy nghĩ quá nhiều.

Ngọc Hân là con gái thứ hai của phó giám đốc công ty mỹ phẩm cao cấp Beautiful, bố Việt Hoàng là ông chủ của ba cửa hàng đồ trang sức lớn ở Bắc - Trung - Nam. Hai người sớm đã quen nhau vì công việc làm ăn, cũng bởi vậy mà hôn ước được đặt ra với sự vui mừng của cô gái trong khi chàng trai vẫn đứng đưng. 16 năm nay cô vẫn nuôi hi vọng có ngày chinh phục được trái tim cậu, cô chơi đàn hay, múa giỏi, mấy năm liền là hoa khôi của cấp 2, rồi cấp 3. Cô đã nỗ lực rất rất nhiều chỉ vì muốn thay đổi cách nhìn của Việt Hoàng, nhưng hình như cậu chẳng hề để ý tới việc đó. Cậu vẫn luôn hờ hững như vậy đối với cô, ko ghét, ko yêu, ko quan tâm đến sự tồn tại của đứa con gái vẫn bám theo cậu suốt ngày, thậm chí là ko hề than phiền hay khó chịu.

Ngọc Hân nhận ra rằng Việt Hoàng còn có việc lớn cần làm, và cho đó là sự giải thích về thái độ kia, vậy nên cô sẽ chấp nhận chịu đựng tất cả để người cô yêu hoàn thành tốt đại sự.

Trông thấy cô bạn thất thần ngắm nhìn trợ giảng, Bạch Vân tò mò lại xem.

-Cậu cũng mê anh ta sao?

Cô bạn vẫn chỉ cười. Và Bạch Vân cũng cười nhưng là vì chuyện khác.

Có tiếng động lớn, là tiếng bàn ghế rơi. Nghe đến chói tai, tưởng chừng đổ vỡ tất cả. Mọi người đồng loạt quay lại, chứng kiến cảnh anh trợ giảng điển trai ngã nhào xuống đất. Cậu ôm lấy phần bụng bị thúc vào cạnh bàn và cả vết thâm tím ở chân do ghế đè. Tuy vậy vẫn ko mất đi vẻ phong độ, ko thể thấm đến mức...hư Bạch Vân đã nghĩ. Đám con gái vây xung quanh, mặt ai nấy đầy lo lắng, Thu Trang định chạy đến cạnh đỡ cậu nhưng có vẻ Ngọc Hân nhanh chân hơn. Bao giờ cũng vậy, mỗi lần cậu có chuyện, Ngọc Hân vẫn luôn là người có mặt đứng lúc nhất.

Hình như Việt Hoàng ko cần đến sự giúp đỡ kia. Cậu gạt tay Ngọc Hân ra và tự mình đứng dậy.

-Ko sao! Tôi tự đi được.

Đám con trai hân là hả dạ khi thấy kẻ đẹp hơn mình, tài giỏi hơn mình bị hạ gục trước mặt phái đẹp. Một cậu nói to:

- Giờ thì các mĩ nhân biết ai mới là x-men rồi chứ?

Kết quả nhận được là những ánh mắt ko mấy thân thiện từ đám con gái, vậy nên vội vàng hạ giọng:

-Tôi đùa thôi! Anh ấy vẫn là nam thần số 1!

Cú va chạm kia nằm ngoài sức tưởng tượng của Bạch Vân, cô khá hả dạ nhưng sau cùng cũng thấy hơi có lỗi một tí. Hình như quá mạnh tay thì phải. Mà đâu có. Như thế là vừa sức với anh ta còn gì. Bạch Vân biết thể nào Việt Hoàng cũng phải qua chỗ bàn ghế để kiểm tra. Mà ở đây là sân võ, ngoài những buổi học ngoại khóa, bàn ghế luôn được xếp cao, gọn gàng, cứ phải hai đến ba cái chồng lên nhau. Cô lấy ba viên gạch kê dưới ba chân bàn, ko kê chân phía ngoài cùng để tạo độ chênh, lại kéo đầu ghế phía trên lệch hơn so với mặt bàn rồi ném mấy tờ giấy ở dưới gầm, như vậy sẽ gây sự chú ý cho Việt Hoàng, để cậu ta lại gần và...

Trông cái điệu bộ của anh ta hình như là rất đau, nhưng lại cố gắng tỏ ra ko sao. Chẳng lẽ chỉ vì hình tượng trong mắt mọi người mà anh ta chấp nhận cắn răng chịu đựng, giống như con sư tử mình đầy thương tích nhưng vẫn cố hết sức gầm lên ba tiếng rồi mới chịu ngã gục. Trong lòng Bạch Vân có vài phần thương hại, lại càng ghét cái tính kiêu căng của cậu ta. Xét cho cùng, lần này là cô có lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Giờ lên lớp của thứ 5.

Theo lịch thì vào thứ 5 và thứ 7, Việt Hoàng sẽ có mặt tại lớp d1 trước khi trống vào học.

Vẫn chưa thấy anh chàng trợ giảng kia đến, Bạch Vân có vẻ hơi nóng ruột. Trời hôm nay ko mưa, ko dễ chịu để có thể ngủ nướng....nói chung là chẳng có lí do gì mà Việt Hoàng giờ này vẫn chưa thấy đến. Đợi thêm một lúc nữa xem sao.

Trống báo hiệu và thầy chủ nhiệm bước vào lớp. Cả lớp nhao nhao hỏi thăm về anh chàng khóa trên, ngay cả Bạch Vân cũng nóng lòng muốn biết. Nhưng thầy giáo cứ vậy mà vào bài, ko trả lời bất kì một câu hỏi nào.

-Đây là giờ học và tôi là thầy giáo, các em nên quan tâm đến bài giảng thay vì lo lắng cho người khác.

Bài giảng hôm nay thật khó nghe bởi vì thiếu đi cánh tay đắc lực của thầy, đúng hơn là khi tâm trí người ta để đi nơi khác thì sẽ chẳng còn biết điều gì đang diễn ra trước mặt, trời có sập, đất có rung, ngay cả là thầy đang xưng tên trên bục giảng.

-Lớp trưởng giải câu này được chứ?

Bạch Vân vẫn nhìn ra cửa sổ đầy nét lo lắng, giống như đang ngóng đợi một điều gì đấy!

-Lớp trưởng!

-Ah! Dạ! Thầy gọi em?

Cô ngơ ngác đứng phắt dậy làm cả lớp cười ầm.

-Em ko tập trung thì phải?

Nữ học viên bối rối đưa mắt nhìn quanh, rồi nhìn về phía thầy.

-Em ko sao đâu ak!

-Vậy mau lên đây giải bài này đi!

Tiết học chậm chạp nhất trong năm cuối cùng cũng kết thúc. Bạch Vân thu gọn sách vở, nhanh chóng chạy ra khỏi lớp, ko kịp dặn cô bạn Ngọc Hân lấy một lời.

Nữ học viên lang thang khắp đây lớp học, hỏi thăm mãi cuối cùng cũng tìm thấy lớp c1, nhưng cô ko dám bước vào lớp mà chỉ đứng ngoài trông vào.

Mấy tên con trai trong lớp để ý thấy cô bé đang lấp ló ngoài cửa nên định pha trò chọc ghẹo.

Một anh cao cao, hơi gầy và cũng khá điển trai chính chu lại cổ áo và mái tóc, quay lại cuộc với đám đông:

-Em ấy tìm tôi đấy! Chờ mà xem! Tôi quá đẹp trai mà!

Bạch Vân ko quan tâm đến mấy chuyện vặt vãnh ấy, chỉ biết rằng người cô cần tìm ko có ở đây. Quay lưng định bỏ đi, nhưng bàn tay ai đó đã túm cổ tay Bạch Vân kéo lại.

-Sao vội đi vậy cô bé?

-Ai là cô bé của anh? Nhảm người rồi!

Chàng kia như từ chín tầng mây rơi bịch xuống đất...

-Ko phải em đến tìm anh sao?

-Anh mơ ak?

Đám đông bên trong cười ầm lên làm anh chàng ngượng chín mặt, vội buông cổ tay Bạch Vân rồi quay vào lớp.

-Ah! Mà anh gì ơi! Anh có biết Việt Hoàng đang ở đâu ko ak?

-Cậu ta sao? Dưới phòng y từ hôm qua đến giờ rồi.

Bạch Vân rón rén khẽ mở cửa, có tiếng nói vang lên:

-Vào tự nhiên đi!

Ngai ngừng nhìn người trên giường bệnh, nữ sinh bước vào. Cô ko ngồi, cứ đứng quan sát cậu một hồi lâu, cũng chẳng biết phải nói gì và bắt đầu từ đâu!

-Muốn xin lỗi tôi sao?

-Hả? Sao anh biết?

-Tôi còn biết em chính là kẻ bày ra trò ấy nữa?

-A....anh biết.....rồi ak?

Việt Hoàng lấy dưới gối ra chiếc kẹp tóc hình ngôi sao bằng đá.

- Là của tôi! Sao anh có được?

-Nhặt dưới gầm bàn!

Bạch Vân nhận lấy chiếc kẹp tóc từ tay cậu.

-Anh đã biết có bấy từ trước, tại sao còn lại đó?

Việt Hoàng khẽ cười. Nụ cười rất đẹp mà Bạch Vân chưa từng để ý, bây giờ cũng vậy, khi cô còn đang cúi mặt xuống vì xấu hổ.

-Chẳng phải cái bấy đó là dành cho tôi sao? Em rất muốn thấy tôi sập bấy còn gì!

Nữ học viên chỉ im lặng, ko dám nhìn thẳng vào người trước mặt.

-Tôi chỉ muốn nhặt nó trả lại cho em. Đẹp như vậy nếu đánh mất thì tiếc lắm!

Phía ngoài cánh cửa, Ngọc Hân đã nghe hết cuộc nói chuyện giữa hai người này giờ. Ko có lời mật ngọt của yêu thương nhưng sao cô vẫn thấy buồn. Cô biết rõ là anh ấy ko hề có tình cảm với Bạch Vân, nhưng sao vẫn thấy buồn, rất rất buồn. Nhìn tô cháo trên tay, cô thôi k mở cánh cửa ra nữa. Thấy cô y tá đẩy xe thuốc đi đến, cô chạy lại nói gì đấy, đặt tô cháo nóng vào xe rồi vội vã bỏ đi.

Cô y tá mở cửa phòng bước vào, mang tô cháo đặt trên bàn.

-Cậu này sượng nhất nhé! Nằm đây mà còn có bạn gái mang đồ đến.

Bạch Vân lẩm bầm:

-Ai mà rồi hơi thế?

-Cô ấy nhờ chị mang vào đây rồi bỏ đi luôn.

Bạch Vân đứng nép sang một bên để y tá thay băng dưới chân cho Việt Hoàng. Thi thoảng cậu lại nhắm mắt lại, bàn tay nắm chặt lấy tấm chăn trải phía dưới. Cô đứng cạnh quan sát, chốc chốc lại vô thức nhíu mày. Giờ cô mới để ý, chân của cậu ko chỉ bị bầm tím mà còn xây xước cả một mảng da lớn. Máu vẫn còn rỉ ra, thấm đỏ cả miếng bông lớn. Cậu ấy ra nông nổi này, chung quy đều là lỗi của cô, nhưng thái độ ban nãy lại ko có chút giận giữ hay hận thù nào, xem ra cok đã hiểu sai về con người này, cũng có thể lắm chứ.

Cảm xúc của cái tuổi mười chín đôi mươi đúng là ko thể nói trước. Cô gái cảm thấy ngại, lần đầu trong cuộc đời con gái biết ngại khi ở cùng một chàng trai ko lạ cũng chẳng quen. Cô y tá đưa thuốc cho Việt Hoàng rồi rời khỏi. Hai người ko nhìn nhau, im lặng một hồi lâu, Bạch Vân mới rụt rè lên tiếng.

-Để em đi gọt hoa quả!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

-Cái gì? Em vừa nói gì?

Việt Minh hơi ngạc nhiên. Cậu ko giám chắc rằng tai mình ko có vấn đề gì.

-Em nói là: để em đi gọt hoa quả!

Có người đã chịu xưng hô đúng hàng về rồi cơ đấy.

-Em ko ghét tôi nữa sao?

Bạch Vân liếc nhìn cậu. Đôi môi hồng hồng khẽ cong lên và đôi mắt trông đầy sự hối cải.

-Trước đây vẫn nghĩ anh là kẻ kiêu ngạo, ko đáng tôn trọng. Nhưng giờ thì khác. Anh có vẻ ko như em đã nghĩ. Vậy nên xí xóa nhé.

Cô làm bộ dạng đáng thương cầu mong ai kia tha thứ. Cậu chỉ mỉm cười.

-Vậy là anh đồng ý rồi đấy nhé!

Cậu chỉ cười. Nhìn cái bộ dạng ngây ngô của cô thật buồn cười,như tia nắng mai, ko quá nổi bật cũng ko mờ nhạt, có lẽ cậu để ý cô gái ấy ko chỉ vì cô có nét giống mẹ, mà còn vì nét hồn nhiên khiến người ta có cảm giác an toàn, ko phải lo sợ, đề phòng khi ở cạnh.

-Em gọt táo đẹp nhỉ!

-Anh quá khen rồi!

-Miếng to miếng nhỏ, miếng xiên miếng vẹo, rất đẹp.

Cô tưởng cậu khen thật. Trước giờ toàn để cả quả ăn, có bao giờ cắt ra đâu. Lần đầu cắt đã được khen, quả là có tài bẩm sinh.

-Chúng dễ thương như em! Anh nhỉ!

Thu Trang mang theo một bịch hoa quả và sữa, chập vọt mang vào phòng. Nhưng vừa đến cửa, cô nán lại muốn nghe lén cuộc nói chuyện của hai người bên trong.

Gió thổi làm cánh cửa đập mạnh, kẹt vào chân Thu Trang, cô muốn hét lên để cả thế giới biết rằng cô đang rất rất rất rất đau. Nhưng sợ bị phát hiện mình rình trộm thì ko hay nên lấy hai tay bịt chặt miệng lại, túi đồ cũng vô thức rơi xuống.

Bịch! Tiếng động mạnh ngoài cửa khiến cả hai giật mình.

-Để em ra xem!

Cô bạn giữ nguyên tư thế trông đến buồn cười. Chân trái co lên cao, một tay bịt miệng, một tay dơ lên vẫy thay cho lời chào.

Bạch Vân cố nhịn, dằn bản thân ko được cười nhưng nét mặt lại ko thể giấu nổi.

- Công chúa đến thăm hoàng tử ak?

Thu Trang lườm một cái rồi cúi xuống mang đồ vào. Cô e ấp mân mê tà áo:

- Chào anh! Em thay mặt cả lớp d1 đến thăm anh.

- Chứ ko phải lớp trưởng mới là người phải làm việc này sao?

Nói rồi cậu quay qua nhìn Bạch Vân. Cô nàng gật gật đầu, phì cười.

- Người ta có lòng tốt muốn xem anh đã kkoer chưa, rồi còn lên lớp giúp thầy giảng bài nữa chứ, ko cảm động thì thôi lại còn vô tình như vậy!

- Vậy sao?

Thu Trang vẫn chỉ cúi đầu, dáng điệu e thẹn của thiếu nữ 19 khi đứng trước chàng hoàng tử trong mơ. Cô hơi tức vì Bạch Vân còn đứng đó, pha trò nói xoáy cô. Khẽ liếc mắt nhìn quanh, cô để ý thấy chiếc kẹp tóc nằm trên bàn, vội vàng cầm lấy, hỏi chàng trai:

- Anh Việt Hoàng! Cây kẹp tóc ở đâu mà đẹp vậy! Cho em được ko?

- Em ko thấy nó đã có chủ rồi sao?

Cô quay qua nhìn Bạch Vân.

- Xì! Lại là của cậu sao?

Nữ học viên chỉ đứng cười khiến nàng công chúa xấu hổ, đặt chiếc kẹp xuống.

Chẳng ai nói gì, Thu Trang cảm thấy như ko ai muốn mình có mặt ở đây, vậy nên cũng ko giám chai lì mà ở lại.

Việt Hoàng nhìn cây kẹp tóc nằm ngay ngắn trên mái tóc của Bạch Vân, cảm thấy rất hợp. Tóc dài, đen lánh kết bím gọn gàng, lại thêm chiếc kẹp trên phần mái, quả rất giống với bức tranh vẽ mẹ cậu. Cậu có cảm giác đã thấy nó ở đâu, nhưng lại ko thể nhớ ra nổi, cũng có thể là do cậu bị ảo giác chăng.

- Chiếc kẹp này có vẻ rất đặc biệt!

- Uhm! Của bố tặng em! Thấy bố bảo đây là quà mừng sinh nhật mẹ do chính tay bố vẽ và đặt làm.

Cậu gật gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Bạch Vân nhìn lên đồng hồ treo tường, cũng đã 11h hơn, cô phải về ăn trưa. Cô quay đầu lại nhìn người ngồi trên giường, mỉm cười rồi vẫy tay chào.

- Chúc anh mau bình phục!

Quả thực nếu ko quá cứng đầu thì nữ học viên kia cũng rất dễ thương.

Căn phòng lại trở nên vắng lặng.

Cậu nhìn bức tranh đầy suy tư.

- Cô bé ấy rất giống mẹ, mẹ ak!

Giờ giải lao thứ sáu, Bạch Vân kết thúc ngày chịu phạt cuối cùng, định đến chỗ Việt Minh xem cậu thế nào, nhưng chưa kịp ra khỏi phòng thì cậu đã đến.

- Anh khỏi rồi ak? Sao lại đến đây?

Cậu ko trả lời, trông cái nét mặt nghiêm trọng kia, quả thực có điều gì đó ko ổn khiến Bạch Vân hơi lo.

- Sao thế ak?

Việt Hoàng xòe bàn tay có chiếc kẹp to s hình ngôi sao về phía cô:

- Trả cho tôi!

- Kẹp tóc của em! Sao lại ở chỗ anh nữa vậy? Sau hôm anh trả lại, em đâu có đến chỗ anh đâu nhì?

Cô toan lấy lại chiếc kẹp tóc trên tay anh, nhưng anh nắm chặt, co tay lại.

-Trà bức tranh ấy đây!

Bạch Vân ngỡ ngác ko hiểu chuyện gì. Đám con gái trong phòng xúm lại xem chuyện gì xảy ra.

Thu Trang bấu môi chế giễu:

-Lấy đồ của người khác mà ko xin trước sao? Cậu thật là xấu bụng đấy!

Bạch Vân trừng mắt nhìn cô bạn.

-Im miệng! -Cô quay lại nhìn Việt Hoàng thắc mắc -Tranh gì vậy ak? Em ko hiểu ý của anh!

Cậu đặt chiếc kẹp vào tay cô.

-Em giải thích đi! Chiếc kẹp bỗng nhiên xuất hiện trên giường và bức tranh dưới gối tôi nằm cũng biến mất. Tôi nhớ ko nhầm thì đã trả lại em chiếc kẹp và em cũng cài nó trên tóc khi ra về!

-Anh nghi ngờ em lấy cái bức tranh ảnh gì đó ak?

-Chẳng lẽ nó ko chân mà chạy ra khỏi phòng?

Bạch Vân nhìn cây kẹp tóc trên tay, thờ dài, cố giữ bình tĩnh.

-Đúng là chỉ mình em có cây kẹp này! Nhưng em ko lấy bức tranh đó làm gì cả. Nếu nghi ngờ, anh có thể kiểm chứng!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Bạch Vân nép sang một bên nhường đường cho Việt Hoàng đi vào. Cậu ko vội vàng lục tung đồ của cô lên, chỉ đứng im, nhìn xung quanh thật kĩ. Dưới chân của cô có tờ giấy gì đó, cậu đến gần khẽ rút ra. Là bức tranh, bức tranh vẽ mẹ cậu.

-Em bảo ko lấy, vì sao nó lại ở đây? -Việt Hoàng đưa bức tranh ra trước mặt cô.

Bạch Vân nhìn bức tranh nheo mày:

-Em còn chưa thấy nó bao giờ! Tại sao lại ở chỗ em được?

Thu Trang xen ngang:

-Đã lấy đồ của người khác còn ko chịu nhận!

-IM! -Cô gái quát lớn, mắt vẫn ko rời khỏi chàng trai. Cô ầm ức, hàng mi ướt đầm. -Em ko lấy! Anh nghĩ sao thì tùy! Em ko hỏ thẹn với lòng mình là được!

Việt Hoàng bỏ đi ko nói một lời nào nữa. Mọi người giãn ra nhưng tiếng xì xào vẫn ko ngớt.

Nước mắt ko rơi là chã, chỉ chạm khóe mi rồi lại chảy vào trong. Cô ko khóc, cũng ko giận cậu, vì nếu trong hpanf cảnh đó ai cũng sẽ như vậy cả. Chỉ có điều bức tranh đó có gì đặc biệt, ai là người bày trò rồi đồ lên đầu cô? Cô nhất định sẽ làm rõ.

Ngọc Hân giúp Việt Hoàng mang đồ về phòng, cậu ko muốn ở phòng y tế nữa.

-Anh có nghĩ cô ấy là thủ phạm thực sự?

-Anh chỉ tin vào những gì mình thấy.

Hình như Việt Hoàng bắt đầu có thái độ khác với Bạch Vân. Cậu luôn giữ khoảng cách và đề phòng tất cả mọi người xung quanh, nhưng Bạch Vân lại khác. Lần này, chuyện bức tranh kia khiến cậu nghĩ Bạch Vân cũng như tất cả bọn họ, đều ko đáng tin cậy. Ngọc Hân nghĩ vậy, cô ko phải là người hiểu cậu nhất, nhưng chỉ ít cũng biết được phần nào đó suy nghĩ của cậu qua thái độ ban nãy. Cơ thể cô giãn ra, thờ dài như vừa trút đi gánh nặng. Dù trong suy nghĩ, cô chưa bao giờ xem Bạch Vân là tình địch, nhưng cô cũng có cách cảm nhận riêng của một người con gái đang yêu, cũng biết chút mùi vị của sự ghen tuông, cũng biết sợ sẽ mất đi người mình yêu khi đôi tay quá mong manh để giữ chặt trái tim của cậu. Giờ thì cô có thể yên tâm hơn rồi!

-Làm gì thế! Ko định đi sao?

Ngọc Hân giật mình, cô cười lấy lệ, gạt đầu rồi cúi xuống xách túi đồ đi theo Việt Hoàng.

-Anh này! Bạch Vân nhờ em chuyển lời xin lỗi đến anh!

Cậu ko nói gì! Sự im lặng của cậu khiến Ngọc Hân nhận thấy rằng cậu đang bị tổn thương. Đặt quá nhiều tin tưởng và kì vọng vào một người, khi họ đâm sau lưng sẽ khiến vết thương sâu hơn, rỉ nhiều máu hơn. Có lẽ từ giờ, Việt Hoàng sẽ ko phá lệ tin tưởng ai nữa, và có lẽ cậu ko còn muốn gặp Bạch Vân nữa.

-Anh ko thắc mắc rằng cô ấy lấy bức tranh đó làm gì sao?

Cậu lạnh lùng buột miệng:

-Để làm gì? Bán được ak?

-Ko! Cậu ấy bảo sau khi phát hiện bị mất, anh nhất định sẽ đi tìm, lúc đó, cô ấy sẽ mang đến và nói mình tìm được, anh sẽ có tình cảm với cô ấy.

-Hóa ra cũng là loại con gái ấy sao?

Ngọc Hân lén nhìn thái độ của Việt Hoàng. Thấy có vẻ ko ổn, cô nói nhỏ:

-Bạch Vân bảo chỉ nói với mỗi em. Em ko muốn tin này lan ra sẽ khiến mọi người thành kiến với cô ấy! Vậy nên anh cũng cho qua đi, đừng nói với ai nhé.

Đúng lúc ấy, Bạch Vân định lên phòng tìm Việt Hoàng, vô tình nghe được. Cô đã hiểu được một phần, nhưng vẫn ko tin vào những gì mình nghe thấy. "Ko đúng, Ngọc Hân ko phải người như vậy "

Bạch Vân quay về phòng, quyết định giữ kín chuyện ban nãy. Cô muốn làm rõ ràng vài thứ nữa.

Kể từ hôm ấy, cô ko đến tìm anh trợ giảng để tìm cơ hội giải thích nữa, vẫn đối xử với Ngọc Hân như bình thường. Việt Hoàng xem cô như chưa từng quen, đến nhìn cũng ko. "Cửa đợi đấy! Lần này nhất định anh sẽ phải xin lỗi em cho xem " -cô tự nhủ trong lòng.

Mấy hôm nay, sau mỗi buổi học, Thu Trang lại vội vã đi đâu đó, hôm nào Việt Hoàng lên lớp cùng thầy, cô lại kiểm có hỏi bài để cậu nán lại đôi ba phút.

-Em ko cần phải tốn công chạy đến tận đây hỏi tôi. Trong lớp em còn rất nhiều bạn giỏi! - Việt Hoàng cảm thấy rất phiền, đặc biệt là với những cô gái ko rõ nguồn gốc, suốt ngày bám theo cậu.

Thu Trang vẫn tươi cười:

-Nhưng em tin anh hơn bọn họ!

Mặc cho thái độ lạnh nhạt của chàng trai, cô vẫn cứ bám theo, hi vọng sẽ có cơ hội cho mình. Cô đi phía sau, khoe khoang đủ thứ về bản thân nhưng có vẻ chẳng ai muốn để ý làm gì cho mất công.

-Anh biết ko, bố dượng em là giám đốc công an thành phố đấy! Ông ấy rất giỏi, nếu anh đi theo học tập sẽ rất có lợi cho việc phá án sau này!

Có vẻ như cô đang dùng địa vị để mua chuộc tình cảm của cậu. Hạng người ấy chỉ khiến cậu khinh bỉ mà thôi.

-Em tự hào về bố dượng quá nhỉ! Nhưng rất tiếc, em giống bố đẻ hơn.

Thu Trang nhận ra Việt Hoàng đang xem thường mình. Bố đẻ của cô có gì đáng tự hào chứ, chỉ là một thợ sửa xe, suốt ngày say xỉn, đánh đập vợ con. Năm cô lên 3, mẹ cô đã suýt bị ông ta đánh chết, cũng may có bố dượng đến kịp, nếu ko hậu quả khó lường. Bởi vậy cô quý trọng bố dượng và khinh bỉ bố đẻ. Năm ấy, mẹ con cô biết tin vợ ân nhân của mình mới mất, con gái lại bị bên ngoại đưa đi, cấm ko cho gặp mặt, bố dượng suy sụp rất nhiều. Cũng chẳng có nơi nào để đi, mẹ con cô đến đó xin ở nhờ, cũng là để trả ơn cứu mạng. Từ khi ấy, cô bắt đầu mong muốn được làm con gái thực sự của ông và xem ông là người cha duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Bạch Vân vội vã đặt cặp lên giường, kéo Ngọc Hân ra ngoài.

- Cậu đưa tôi đi đâu mà gấp vậy!

- Suyt! Bí mật!

Cô bạn biết ý, im lặng đi theo! Hai người lên đến sân thượng, gió thổi mạnh làm tóc bay ra phía sau, ko còn vương lên khuôn mặt thanh tú. Hít một hơi thật sâu, Bạch Vân mới lên tiếng:

- Tôi muốn đưa cậu lên đây ngắm hoàng hôn! Lúc còn ở nhà, mỗi khi có chuyện ko vui, tôi đều trốn lên sân thượng một mình để nhìn bầu trời. Sẽ dễ chịu hơn nhiều!

- Hôm nay cậu có gì ko vui sao?

Bạch Vân quay lại nhìn thẳng vào mắt bạn như muốn tìm kiếm gì đó đang được giấu kĩ.

- Tôi cảm thấy rất vui! Vì được gặp và kết bạn cùng cậu, được làm điều mình thích, có gì mà ko vui. Người đang ko vui là cậu đấy!

Ngọc Hân áp ứng:

- T...tôi...làm gì có!

- Có! - cô cố tình nhấn mạnh để vạch trần lời nói dối kia.

Ngọc Hân quay lại, định bỏ đi:

- Tôi ko có hứng như cậu!

- Tôi cũng ko có hứng với sự dối trá!

- Ko hiểu cậu bị sao nữa?

Bạch Vân nắm lấy bàn tay run rẩy đầm mồ hôi:

- Giúp tôi cài tóc nhé!

Nói rồi cô đặt chiếc kẹp vào tay cô bạn, mỉm cười thật tươi.

Ngọc Hân cố né ánh nhìn của nữ sinh, đôi mắt cô cố gắng ko để lộ sự lo lắng.

- Cậu ko nhìn tôi, sao có thể cài được?

Cô gái run rẩy, nét mặt thanh tú đã đầm mồ hôi, đôi môi run run. Cô ko thể cưỡng lại sự chân thật của bạn mình, sự thực là suy nghĩ trong đầu đã bị ánh mắt người kia nhìn thấu hết.

- Tôi tin cậu ko phải là người như vậy!

Nói rồi Bạch Vân nắm lấy đôi tay Ngọc Hân, đôi mắt đầy lo sợ cuối cùng cũng chịu nhìn trực diện vào cô.

- Tại sao lại tin tôi? Tôi ko xứng đâu!

- Tôi biết cậu ko có ý định hại tôi! Vì con người thật của cậu ko phải như thế! Là vì cậu ko cưỡng lại được sự dụ dỗ của kẻ xấu thôi.

Một phút giây lặng yên làm hàng lệ khẽ rơi trên má hồng. Ngọc Hân ôm chặt lấy bạn mình mà nức nở:

- Tôi sai rồi! Tôi...sai rồi! Là tôi quá ngu dốt khi nghe theo lời Thu Trang hại cậu!

Tiếng nấc nghẹn ngào càng khiến vòng tay chặt hơn, cô gái có cảm giác an toàn hơn để đủ dũng khí nói "xin lỗi cậu ". Cô lặp đi lặp lại ba từ ấy, trong lòng nhẹ nhõm vô cùng. Bạch Vân nói đúng! Kể từ hôm đó lỗi cho Bạch Vân, cô luôn có cảm giác lo sợ bị người khác phát hiện, mỗi khi đối mặt hay nói chuyện với Bạch Vân, nhìn thấy bạn rất vui khi ở cạnh mình, cô lại xấu hổ vô cùng.

Vòng tay lỏng dần và tiếng thút thít cũng chẳng còn, bấy giờ Ngọc Hân mới có thể nhìn sâu vào đôi mắt đen lánh kia.

- Sao cậu biết là do tôi?

- Ban đầu tôi ko nghĩ là do cậu mà là Thu Trang! Bởi vì chỉ có mình cậu ta và Việt Hoàng biết cây kẹp ấy là của tôi. Tôi ko thể quên, cũng ko quay lại phòng y tế, anh Việt Hoàng cũng ko đến phòng mình làm gì, vậy thì chỉ còn Thu Trang thôi!

- Vậy sao cậu biết tôi cũng tham gia vào việc này?

- Vì vô tình nghe cậu nói chuyện với Việt Hoàng ở hành lang phòng y tế!

Ngọc Châu cúi gằm mặt xuống, rụt rè:

- Cậu nghe thấy hết rồi ak?

Bạch Vân cười, đưa tay vuốt mấy sợi tóc bay trước mặt:

- Cậu thích anh ấy nên mới sợ bị tôi đành mặt?

Cô bạn ngồi xuống, mấy ngón tay mân mê chiếc kẹp.

- Tôi và anh ấy có hẹn hôn từ nhỏ?

Bạch Vân còn tưởng cô nghe nhầm, thời buổi này còn có chuyện hứa hẹn cổ hủ đó sao?

- Uhm! Anh ấy chưa bao giờ để ý đến tôi! Chỉ xem tôi như những cô gái khác. Nhưng lại có thể cười vui thoải mái khi ở cạnh cậu nên tôi đã ghen!

Bạch Vân ngồi xuống bên cạnh, cô ngước lên nhìn bầu trời khẽ cười.

- Cậu nghĩ anh ấy có tình cảm với tôi ak? Ngọc Châu chỉ gật đầu!

Cả hai im lặng, mỗi người đều theo đuổi một ý nghĩ riêng. Gió cứ nhẹ nhàng thổi, chỉ có tiếng vi vu của mây sự yên bình, thanh thản. Trong phút chốc vui mừng, Bạch Vân vỗ vai cô bạn:

- Tôi sẽ làm bà mai cho cậu và anh ấy! Yên tâm đi!

Gần đến giờ giới nghiêm mà phòng vẫn chưa đủ người, Bạch Vân phải đi tìm. Không biết cái nàng Thu Trang này lại định bày trò gì để hại cô nữa.

Đứng trên tầng hai nhìn xuống, cô để ý thấy có ánh sáng ở phía sau căng tin, chỗ ấy vào buổi tối không có mấy ai qua lại, có chăng cũng chỉ là vài tốp đi tuần, nhưng dùng đèn pin cầm tay thì đâu có sáng như vậy. Bạch Vân tò mò xuống xem.

Cảnh tượng thật kinh hoàng, kinh hoàng nhất trong lịch sử xem phim Hàn Quốc của cô. Mà không đúng, đây là thật chứ không phải phim. Một chiếc bàn tròn được trải khăn màu đỏ, có hai ghế ngồi, hai chiếc ly, một chai rượu ngoại và một giỏ hoa, xung quanh có vài cây nến, lại thêm ánh đèn hồng mờ mờ ảo ảo. Chắc là của anh chàng nào tỏ tình với bạn gái rồi. Nhưng là ai mà giám to gan bày ra trò này, lại còn mang cả rượu vào học viện nữa, nếu để bị bắt được thì chỉ có nước chết thôi. Cô sẽ bắt tên ấy phải chịu hình phạt thích đáng vì giám xem thường quy định của học viện.

Bạch Vân đợi một hồi lâu chẳng thấy ai đến, cô bắt đầu hơi run. Cái tính sợ ma lại ngự trị trong đầu. " Vân ơi! Đây là công an tương lai tại sao lại sợ ma chứ? Không được! Không được! Phải để ma sợ mày! Nhất định! ". Bạch Vân vừa lẩm bẩm, vừa lắc đầu thật mạnh để xua đi ý nghĩ vớ vẩn ra khỏi óc, đôi lúc lại đưa mắt nhìn quanh đây cảnh giác. Cô quyết định không ngồi một chỗ nữa, thử đi một vòng kiểm tra xem thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại*? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Cô gái xuất hiện với chiếc váy hồng phớt qua đầu gối, mái tóc xoăn nhẹ nhàng bồng bềnh ở hai bên vai, đôi dầy trắng cao có quai ôm sát cổ chân. Bạch Vân nghe có tiếng động liền nhanh chóng nấp vào sau miếng vải lụa. Vì ánh đèn khá mờ nên không dễ để phát hiện ra cô.

Cái dáng người kia trông rất quen nhưng không thể nhớ nổi là ai. Khuôn mặt ấy giống với một người, nhưng cô không giám khẳng định. Người bày ra trò này chắc chắn phải là một chàng trai, vậy cậu ta đâu, tại sao lại chỉ có nhân vật nữ xuất hiện? Chẳng lẽ người mà Bạch Vân đang khổ công kiểm tìm lại trốn đến đây gặp người yêu?

Trong bóng tối, lại ở cạnh bụi cây nên khá nhiều muỗi. Chúng đánh hơi người nên tìm đường mò đến. Chiếc váy của Bạch Vân không thể che phần chân từ đầu gối trở xuống, thế nên cô bị đàn muỗi tấn công, dù rất khó chịu nhưng vẫn phải đứng im, không được để phát ra tiếng động. Một lát, lại một lát nữa, "cậu gi ơi! Rốt cuộc có chịu đến không? "

Quả là ông trời không phụ lòng người! Nỗi khổ của Bạch Vân cuối cùng cũng được trời cao nghe thấu. Bóng anh chàng cao cao xuất hiện từ bóng tối, tay bỏ vào túi quần, dáng đi khá từ tốn, ung dung, có vẻ anh ta không nóng lòng gặp cô gái thì phải. Bước chân mỗi lúc một gần, cô gái đứng lên quay lại nhìn, hai bàn tay đan lại với nhau, đặt trước ngực như điệu bộ của sự cảm tạ.

-Em còn nghĩ anh sẽ ko đến! - cô gái lên tiếng.

Chàng trai dùng chân, Bạch Vân chỉ thấy được mỗi tấm lưng rộng của anh ta, bộ đồ thể thao kia tố cáo rằng hiện tại đang đi ngược lại với suy luận ban đầu của nữ học viên. Khuôn mặt kia đích thực là Thu Trang, còn tên con trai có thể là ai được nhỉ? Con gái mạnh dạn thô lộ tình cảm với con trai quả thực ko phải lần đầu Bạch Vân thấy, nhưng bỏ công làm những thứ này để màn tỏ tình lãng mạn như thế này lại là lần đầu. Có vẻ anh chàng này rất đặc biệt!

Giọng nói thân quen cất lên khiến Bạch Vân giật mình:

-Nếu ko phải vì chuyện bức tranh, tôi cũng ko đến đây! Nói nhanh lên!

-Anh ko thể dành cho em một chút thời gian sao? Chẳng lẽ ko nể cơn sức em làm những việc này vì anh?

-Sao cô nói gấp tôi chỉ để nói về bức tranh? Nếu biết trước tôi đã chẳng đến làm gì.

Bạch Vân đưa tay kéo miếng lụa ra khỏi tầm mắt, cái giọng nói này đích thực là của Việt Hoàng, thảo nào Thu Trang phải khổ sở thế.

-Hóa ra anh rất quan tâm đến những gì có liên quan đến cô ta! Cô ta có gì hơn em? Em đối với anh là thật, cô ta chỉ là kẻ lợi dụng anh thôi!

-Vậy lí do cô yêu tôi là gì? Chẳng phải cũng vì vẻ bề ngoài của tôi hay sao? Tôi quan tâm đến kẻ muốn ăn cắp đồ của tôi. Nếu cô ko biết hoặc ko có gì để nói, vậy ko làm phiền nữa!

Việt Hoàng toan quay đi, Thu Trang đã kịp nắm lấy tay cậu kéo lại.

-Xin anh đừng đi! Vì anh mà mẹ em phải giấu bỏ chai rượu ngoại này lên đem vào đây, vì anh mà em khổ công làm những thứ này! Như vậy ko đủ để chứng minh tình yêu em dành cho anh sao?

Cậu vẫn kiên quyết rời đi mặc cho cô gái có li lợm nắm chặt lấy cổ tay cậu ko buông.

-Nếu anh ko ở lại, em sẽ hét lớn để mọi người biết chúng ta ở đây!

Có vẻ kế sách của Thu Trang dùng sai đối tượng, ngôi trường này cậu đã học trước cô một năm, dù có mười cái miệng để hét cũng chẳng đe dọa được cậu.

Việt Hoàng gạt đầu ra về bất cần:

-Giờ thì hết đi!

Bạch Vân đứng sau tấm vải, nghe thấy lời thách thức kia vì lo lắng mà vô ý giẫm lên miếng vải, làm sợi dây treo đèn ở phía trên bị đứt, tất cả kéo nhau rơi xuống, làm vỡ chai rượu và hai chiếc ly thủy tinh. Tấm vải lụa rơi, Bạch Vân hiện nguyên hình với đôi mắt mở to đầy hốt hoảng và chân phải đang trong tư thế chuẩn bị bước. Cả hai người quay lại nhìn chằm chằm vào cô, đôi mắt Thu Trang tóe lửa hận thù như muốn đốt cháy kẻ phá hoại. Cô gái nắm chặt tay lại, toàn thân run lên vì quá tức giận. Việt Hoàng thì gần như ko có phản ứng gì, cậu chỉ nhìn Bạch Vân, chỉ vậy.

Bạch Vân ko nói được gì, cũng ko nhúc nhích. Cả người cứng đờ như bị đóng băng, ko thể nhận biết được nguy hiểm cận kề. Thu Trang lao nhanh đến như con hổ vồ mồi. Chỉ khi bàn tay Việt Hoàng đã nắm chặt lấy tay Bạch Vân, cô mới giật mình, chỉ kịp nhìn thấy Thu Trang lao nhanh về phía cô, nhưng ko kịp dừng lại, cứ thế mà thẳng vào bụi cây.

Hai người chạy khỏi chỗ đó, đến sân thể dục đã thấm mệt, mồ hôi nhễ nhại lăn trên trán và hai bên má. Cậu tùy ý ngồi xuống, chống hai tay ra phía sau và hít thở thật sâu. Cô còn chút rụt rè vì hình ảnh đáng xấu hổ vừa rồi nên chỉ dám ngồi phía sau. Lần đầu tiên trong cuộc đời đi điều tra bằng cách nghe lén, vậy mà để bị phát hiện, thật chẳng còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa.

Bạch Vân khẽ lên tiếng:

-Cảm ơn anh!

Chàng trai ngả lưng lên thảm cỏ, nhìn bầu trời và ko nói gì.

-Anh vẫn nghĩ em là thủ phạm?

-Dĩ nhiên!

Cô ngồi xuống, cúi đầu chần ngang tầm nhìn của cậu.

-Tại sao lại ko tin em?

-Ko thích! Tránh ra!

Vừa nói cậu vừa lấy tay gạt đầu Bạch Vân ra, nhưng cô gái ương bướng kia ko dễ đuổi, gạt ra thì quay lại, cứ vậy khoảng ba bốn lần, khi Việt Hoàng

bắt đầu ko còn kiên nhẫn, cậu toan lấy tay dúi lên trán cô, nhưng lại động lòng trắc ẩn, vậy nên chỉ mới đưa tay ra sau nhưng ko hành động. Thấy động tác tay của đối phương có ý nhằm vào trán mình, Bạch Vân lao đầu thật nhanh xuống sẵn sàng đối phó lại bàn tay của chàng trai. Nhưng rất tiếc, là cô đề phòng thừa trong khi ko hề có nguy hiểm, cuối cùng lại tự mình hại mình. Cô mất đà, cả thân sau bỗng dưng mềm nhũn, rơi tự do xuống người Việt Hoàng, cuộc chạm môi ngoài ý muốn xảy ra. Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net. Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Có người nói rằng nụ hôn đầu tiên phải xuất phát từ tình cảm chân thật của một trong hai người, như thế này có được tính ko nhỉ? Chỉ biết rằng Bạch Vân đã nóng đỏ hết cả mặt, đôi mắt gần như nổ tung vì đối diện với đôi mắt của chàng trai cũng đang muốn nổ tung ở khoảng cách rất gần. Hai người ko ai nhúc nhích, có vẻ phút giây ấy, hoàn cảnh ấy tất cả đã đông cứng lại, gió bên tai ù đi, chỉ nghe tiếng trái tim đập mạnh. Việt Hoàng vẫn gối đầu lên tay, cậu ko thể điều khiển tay mình đẩy cô gái ra khỏi.

Bạch Vân bỗng thấy mặt cay cay vì gió luồn vào, cô giật mình ngồi dậy, quay đi chỗ khác.

-Em! Em xin lỗi!

Phải chăng là điều kì diệu của nụ hôn mà mọi người vẫn hay nói, cậu chẳng còn thấy giận cô gái ấy nữa, ko hề, một chút cũng ko. Cậu ngồi dậy, hai tay đặt lên đầu gối.

-Ko sao! Vô tình thôi!

-Ukm! Là sự cố! Nhưng anh....

-Sao?

-Vẫn nghĩ em là kẻ ăn trộm sao?

-Ko nếu như em chứng minh được em vô tội!

-Em chứng....mà thôi...

-Sao lại thôi?

Bạch Vân áp úng! Cô đã định nói thủ phạm là Thu Trang, nhưng nếu cậu biết sự thật, cậu sẽ ko tha thứ cho cô ấy, nhưng Bạch Vân thì khác, chỉ ít cô ko yêu cậu, việc cậu có thèm nhìn mặt cô hay ko đâu quan trọng.

-Cứ cho là em lấy đi! Em xin lỗi bình phương anh!

-Xin lỗi bình phương là gì?

Cô lấy tay cốc vào đầu cậu:

-Ngốc! Là xin lỗi, xin lỗi! Xin lỗi vì lấy tranh của anh, xin lỗi vì phá hoại buổi cầu hôn của anh tối nay!

-Tôi phải cảm ơn em mới đúng! Em mà ko xuất hiện chắc tôi ko thoát được khỏi đây rồi! Mà em khá đấy! Giám trừu chọc cả Thu Trang!

-Cậu ta hả? Thực ra rất đáng thương nên mới trở nên như thế! Em muốn dùng cách này để cậu ta thay đổi chứ cũng chẳng ghét bỏ gì!

-Hai người quen nhau sao?

Bạch Vân gật đầu.

-Ukm! Từ nhỏ! Nhưng mỗi lần thấy em cậu ta đều tỏ ra khó chịu và ghen ghét! Chắc là vì thiệt thòi quá nhiều!

Hai người im lặng ngược nhìn bầu trời đầy sao. Họ cũng thiếu thốn nhưng chỉ âm thầm chịu đựng, nuôi hi vọng của riêng mình. Việt Hoàng chỉ tay lên trời.

-Em thấy ngôi sao sáng nhất ko? Anh rất thích nó!

-Bà em bảo đó là sao hôm. Nó mạnh mẽ, chiếu sáng hết khả năng có thể. Em cũng rất thích nó.

Bạch Vân cười tươi nhìn cậu.

-Anh hết giận rồi đấy nhé! Giờ mà còn tỏ ra ko quen biết với em là em giận lại đấy!

-Sao vô lí thế?

Thực ra trong lòng cậu đã ko còn giận cô nữa. Cô gái này rất đặc biệt. Có lẽ cậu đã sai khi nghi ngờ cô! Thái độ ban nãy tỏ cáo Bạch Vân đích thị ko phải thủ phạm, cô bé đang giấu điều gì đó!

Việt Hoàng nhìn trộm khuôn mặt thanh cao của Bạch Vân, từ ánh mắt đến nụ cười đều rất dễ mến, hồn nhiên. Chẳng có vẻ gian trá gì để người ta phải nghi ngờ cả. Cậu nhất định phải tìm ra thủ phạm thực sự.

Có ánh đèn pin chiếu vào Bạch Vân và Việt Hoàng khiến hai người chói mắt, theo bản năng lấy tay che lại.

-Hai cô cậu này! Đã quá mười một giờ rồi sao còn ngồi đây? Theo tôi lên phòng kỉ luật!

Tiếng cậu bạn khóa trên đi trực quát lớn. Việt Hoàng nhận ra đó là người quen, rất quen và cậu chắc chắn ko thể thoát nổi vụ này!

Bạch Vân đứng dậy đi trước! Cô đã sai! Cô biết nên ko muốn mình oan, cũng ko thể mình oan được. Có thể hình phạt sắp tới còn kinh khủng hơn rất nhiều so với việc quét sân trường và tưới rau.

Cậu bạn khóa trên nhếch môi mỉa mai, chỉ đợi khi Việt Hoàng ngang qua là giữ tay lại,thì thắm vào tai cậu.

- Anh bạn! Chúc may mắn!

Cậu nhếch môi, đưa đôi mắt đầy khinh bỉ nhìn tên kia.

-Cảm ơn!

-Chà chà! Tội này ko nhẹ đâu! Cẩn thận đấy! Cả cô bé dễ thương kia nữa! Ha ha ha!

Hai người bước vào phòng đã thấy Thu Trang ngồi ở đó. Đôi mắt đầy vẻ giận giữ nhìn Bạch Vân.

Thầy chủ nhiệm lên tiếng.

-Bảo vệ gọi cho tôi! Tôi vội vã đến ngay! Các em làm trò gì thế hả?

-Thưa thầy....

-Tôi chưa hỏi em! Bạch Vân!

-Nhưng em..

-Tôi chưa hỏi em! -Thầy cố nhấn mạnh! Quay qua nhìn Việt Hoàng -Em giải thích đi!

Cậu vẫn cái vẻ mặt bình thản nhìn vào khoảng ko:

-Em ko có gì để nói! Xin thầy cứ phạt đi ak!

Bạch Vân định xen ngang để mình oan nhưng thầy chủ nhiệm đã cắt lời:

-Em làm tôi rất thất vọng!

-Còn nữa! Em muốn xin phép thầy thôi việc làm trợ giảng. Thực ra chỉ là giúp các em khóa dưới bổ sung kinh nghiệm học tập, ko có em cũng ko sao! Em muốn tập trung học tập.

Thầy giáo có vẻ nhẹ giọng hơn.

-Em ngại vì mắc lỗi sao?

-Ko! Em đã ddĩng xin thầy từ mấy hôm trước! Chỉ là hôm nay mới có dịp!

-Vậy thì... Thôi được rồi!

Vừa lúc ban nê nếp bước vào. Tất cả đứng nghiêm chào. Thầy giáo lớn tuổi nhất ngồi xuống, gật đầu ra hiệu cho mọi người ngồi.

-Trường hợp như thế này ko hiếm! Chỉ có điều các em đều là những học sinh ưu tú, tại sao lại có thể mắc sai lầm như vậy?

-Thưa thầy, em...

Bạch Vân nhanh chóng xen ngang câu nói của Việt Hoàng! Cô biết cậu sẽ định nhận lỗi về mình.

-Là do em ak! Em có một số thứ chưa hiểu, định hỏi anh trợ giảng, nhưng vì ngại phòng anh ấy toàn con trai nên hèn ra đây! Em rủ Thu Trang đi cùng cho đỡ sợ ma.

-Thật ko? -Thầy nghi ngờ nhìn cô!

-Là thật ak!

-Sao ko để đến sáng mai hỏi?

-Mai anh ấy ko lên lớp ak! Mà mai bọn em lại có giờ học nữa nên sợ ko kịp.

Thầy thở dài gật đầu:

-Thôi được rồi! Lỗi của em nữ này là nặng nhất. Ngoài việc quét dọn dãy phòng học một tháng, em còn phải trực đêm cùng hai bạn này nữa!

Mọi thứ trong phòng dần ra và để thầy hơn ban nãy. Thu Trang chỉ ngồi yên lặng, cúi gằm mặt xuống bàn, ko nói gì.

Mọi người ra về hết, Bạch Vân và Việt Hoàng cũng nặng nề bước ra.

-Sao lại nhận hết lỗi về mình vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Gió khẽ vờn lên tà váy và mái tóc của thiếu nữ 19. Cô mỉm cười trong sáng, đưa tay lên vuốt tóc gọn về phía sau.

-Nếu em ko nhận, anh định nhận cả chứ gì? Đằng nào em cũng bị phạt rồi, thêm nữa cũng chẳng sao! Nhưng anh là học viên mẫu mực, thầy cô và mọi người đều yêu mến, em ko muốn tự anh hủy hoại hình ảnh trong mắt mọi người!

Cậu nhìn cô, khẽ thở dài. Giây phút ấy cậu mới cảm nhận được con người thật của cô gái ấy. Chẳng phải vẫn rất mạnh mẽ, cá tính và cứng đầu như vẻ ngoài đó sao, nhưng giờ lại bỗng chốc trở nên dịu dàng quan tâm đến người khác. Trong mắt cậu, cô đã cởi bỏ được cái nét trẻ con của lúc trước, nhưng chỉ là tạm thời vào lúc này thôi.

-Trẻ con!

Việt Hoàng hờ hững buông lời, cố tình muốn trêu chọc.

-Cái gì? Anh muốn ăn đòn ko?

Đấy! Đấy! Đấy! Cậu vừa mới dứt cái suy nghĩ tốt đẹp kia về cô thì lời ngay chín cái đuôi ở đằng sau rồi.

-Em nghĩ là đánh được tôi ak?

-Anh vừa phải thôi nhé! Người ta có lòng tốt, đã ko nói được lời cảm ơn nào, lại còn trêu chọc nữa. Bây giờ em ko đánh được anh, nhưng sau này nhất định sẽ được.

Việt Hoàng đưa đôi mắt gian gian nhìn Bạch Vân.

-Vậy tôi nhất định sẽ chờ! Mà sau này là khi nào thế?

-Là khi..... -Cô nhận ra mình bị tên này châm chọc, rõ ràng là cậu đang ám chỉ việc hai người thành vợ chồng nên mới hỏi vậy. -Là khi anh lấy vợ! Em sẽ đến đám thẳng vào mặt tên chú rể ba hoa khoác lác!

-Tôi ba hoa hồi nào?

-Có rồi!

-Ở đâu? Em chỉ xem!

Bạch Vân lấy tay cốc đầu Việt Hoàng, tiếng cười giòn giã của hai người xua đi cái lặng yên của bóng tối.

Sáng sớm chim đã thi nhau hót trên cành cây. Bạch Vân khá mệt vì đêm qua ngủ muộn, giờ phải dậy sớm tập thể dục, lát học xong lại còn quét vệ sinh nữa! Cô thở dài ngao ngán, cũng đành chịu thôi! Số kiếp an bày rồi mà.

Nói đến đi trực mới nhớ, tối qua Thu Trang ko hề đến chỗ trực, thành ra chỉ có mình Việt Hoàng và cô chịu phạt. Mà cũng lạ, kể từ lúc nhập học, Thu Trang ko bao giờ ló đầu ra khỏi phòng khi trời tối, chỉ cần lên tiếng là khối người chịu trực thay. Cơ hội tốt để tiếp cận Việt Hoàng, Thu Trang lại cố tình bỏ lỡ, thật ko thể hiểu nổi nữa!

Bạch Vân cầm chổi đi lên dãy phòng học để quét dọn, đến cửa phòng học đã thấy Việt Hoàng đang đứng ngoài. Cô rón rén định làm cho cậu giật mình, nhưng lại nghe thấy có tiếng trò chuyện bên trong. Sau giờ học, chẳng còn ai ở lại đây ngoài những người vệ sinh, mà Việt Hoàng lại có vẻ chăm chú như vậy, hẳn là có gì ko ổn.

Cô thì thầm bên tai cậu, cũng ngó vào xem "gì mà anh say sưa thế ak? "

Cậu cũng có chút giật mình, vội lấy tay bịt miệng cô lại.

Từ trng phòng có tiếng thút thít của một cô gái, là Thu Trang, cô gục đầu vào vai người phụ nữ, còn bà vuốt ve mái tóc xoăn xõa xuống lưng...

-Mẹ! Mẹ ơi! Con.....anh ấy.....lại....con lại...thua rồi! Con đã cố....cố để anh ấy...hiều...hiểu nhầm, ghét bỏ Bạch Vân....nhưng tại sao, tại sao người bị... bị tổn thương cuối cùng lại vẫn là con vậy chứ?

-Co ak! Tình cảm nam nữ rất khó nói! Dù con có đổ oan cho Bạch Vân lấy bức tranh mà cậu ta yêu quý, một khi đã có tình cảm, tuyệt đối sẽ ko nghi ngờ gì đâu!

-Mẹ! Con...con...yêu anh ấy...thật mà...thật mà mẹ!

-Mẹ biết chứ! Con sẽ ko bị phạt nữa đâu! Mẹ xin thầy rồi! Lo mà học đi, giữ gìn sức khỏe! Đừng vì chuyện này mà buồn nữa đấy nhé!

Bạch Vân cố gắng kéo bàn tay của Việt Hoàng đang bịt chặt miệng mình.

-Suyt! Em mất trật tự quá!

Cô lại đứng im, ko cựa quậy nữa.

Một lúc sau, cảm thấy rất khó chịu nhưng bàn tay kia hình như ko hề biết mỏi, cô khẽ giẫm lên chân cậu, nhưng lại vô ý trật chân ngã bạch xuống đất. Tiếng da thịt chạm đất nghe đến rát cả tai, làm cho hai mẹ con Thu Trang và cả Việt Hoàng đều giật mình.

Thu Trang nghe thấy có tiếng động, lau nhanh nước mắt ướt nhẹp trên khuôn mặt, vuốt vuốt lại mái tóc rồi ra khỏi lớp. Nhìn thấy hai người cùng nhau đứng bên ngoài, quả thực lòng lại thêm nổi giận, cô gái đưa ánh mắt đầy căm giận nhìn Bạch Vân còn ngồi bệt dưới đất, răng cắn chặt môi dưới rồi nhanh chân bỏ chạy.

Người phụ nữ bước ra, nhẹ nhàng đỡ Bạch Vân đứng dậy trong khi chàng trai còn bận trách móc cô.

-Em đúng là đồ rắc rối! Như thế này mà làm cảnh sát chắc phá hỏng nhiệm vụ của cả đội mất!

Cô cũng ko chịu kém cạnh lời nào.

-Này! Lỗi là do anh đấy nhé! Anh cứ thử bịt thật chặt miệng mình lại xem có dễ chịu ko?

-Đâu ai ngốc đến nỗi tự đem giao rạch cổ mình!

-Vậy mà còn nói en rắc rối! Anh đúng là đồ nhiều chuyện!

Có vẻ cuộc chiến ko cân sức này cần phải có một người trọng tài mới ổn. Người phụ nữ phì cười:

-Hai đứa cãi nhau xong chưa?

Bạch Vân đầy ảm ức nhưng thôi, có cãi với anh ta cũng chẳng thắng nổi vì trình độ của cô vẫn còn quá non so với cù gừng già này. Cô vui vẻ nhìn người phụ nữ (khác hẳn cách nhìn Việt Hoàng).

-Gì Nga! Gì đến thăm Thu Trang ak?

-Uk! Gì đến thăm cả con, may quá lại gặp con ở đây! Cậu này chắc là Việt Hoàng?

Cậu cúi đầu lễ phép:

-Vâng! Con chào cô!

Gì Nga khẽ gật đầu, rồi nắm lấy tay Bạch Vân.

-Con với gì xuống kia ngồi nói chuyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Bạch Vân đưa gì Nga dạo một vòng quanh trường, cảm thấy đã mệt nên ngồi xuống ghế. Sân trường chỉ còn một vài học viên quét phật hoặc đi đi lại lại. Cô gái nhìn xung quanh, thở dài một tiếng, mỉm cười. Trán đã lấm tấm mồ hôi. Gì Nga rút chiếc khăn trong túi ra thấm cho cô.

-Xem con kia! Mệt lắm đúng ko?

Bạch Vân đưa tay đón lấy chiếc khăn rồi tự lau cho mình. Gì Nga có phần hơi buồn, đôi mắt đầy tâm sự nhìn xuống bàn tay còn mân mê dây túi xách.

-Con có về ko thoải mái khi ở cạnh gì thì phải?

Bạch Vân ko cười nữa, đôi môi co lại, ánh mắt như xa xăm hơn vào khoảng ko.

-Gì nghĩ vậy ak?

Cả hai lại im lặng quan sát phía trước,nhưng kì thực có gì đang diễn ra trước tầm mắt họ cũng chẳng biết, vì thực chất đó chỉ là cái cố né tránh ánh mắt của nhau.

Mãi một hồi lâu, rất lâu, gì Nga mới hít thật sâu rồi lên tiếng.

-Con đã biết hết những việc Thu Trang gây ra cho con rồi, gì ko kể lại nữa. Nhưng nó là người sống nội tâm, lại rất dễ chạnh lòng, ở đây chỉ có mỗi con là hiểu nó nhất, gì mong hai đứa gắng bảo ban nhau mà học hành!

-Nhưng cậu ấy luôn xem con như cái gai trong mắt, con thực sự ko thể làm gì được!

-Cái đó gì sẽ nói với Thu Trang, con ko phải lo đâu!

Bạch Vân gật đầu khẽ dạ một tiếng. Cô cũng hơi buồn! Giả như cô được mẹ quan tâm như vậy thì.... Mà thôi! Nghĩ làm gì để rồi lại thêm buồn! Cô ko nghĩ nữa! Ko nghĩ đến nữa!

-Ak! Bố con vẫn khỏe chứ ak?

-Uk! Vẫn khỏe! Bố con rất bận nên cũng chẳng mấy khi về nhà ăn cơm tối, thành thử nhà chỉ có mỗi mình gì!

Bạch Vân rất hiểu bố. Bố vốn đặt công việc lên hàng đầu nên chẳng mấy khi quan tâm đến gia đình, nhưng lại luôn dành tình cảm đặc biệt cho con gái! Chắc gì lại muốn nhờ khéo để cô nói với bố. "Câu nói của con có sức mạnh như quân lệnh ", bố Bạch Vân hay trêu con gái yêu như vậy. Mỗi lần bố ko hay về nhà, gì Vân lại kể lể với cô, vốn tính dễ động lòng,khỏi phải nói Bạch Vân cũng tự giải quyết.

Gì Nga ra về một hồi lâu, bố Bạch Vân lại gọi điện đến.

-Gái yêu nhận được quà bố gửi chưa thế?

-Dạ rồi ak! Gái yêu cảm ơn bố đẹp trai rất nhiều!

-Ô mai đó là của Thái Lan, chú Trọng đi du lịch về biếu bố, bố gửi đến gái yêu dùng dần nhé! Ak mà trời chuẩn bị có dấu hiệu lạnh, gái yêu nhớ phải đắp thêm chăn vào buổi tối, ko được đứng ngoài trời lâu, sương xuống sẽ cảm đấy!

-Bố ơi! Gái yêu lớn rồi! Sắp cao bằng bố rồi! Những việc đó bố cứ yên tâm đi!

Giọng ông trầm xuống như nỗi nhớ đang cố nén lại để đưa con mịt ứot ko phát hiện được.

-Dù lớn đến mấy thì con vẫn là con gái bé nhỏ của bố, nhớ chưa?

-Rõ! Thừa xếp!

Bạch Vân đưa máy lại gần miệng, hôn một cái thật kêu. Cô tắt điện thoại rồi thở dài. Thoạt nhiên nước mắt lại đua nhau rơi. Bao cảm xúc buồn, nhớ, tủi thân lẫn lộn. Ban nãy cô cố gắng ko để bố nhận ra tâm trạng cô đang ko ổn,nhưng làm sao có thể qua nổi bố được chứ! Bố nói vậy tức là đã biết tổng việc cô đang trong hoàn cảnh rất tệ, chỉ là tôn trọng con nên mới ko nói toạc ra thôi.

Việt Hoàng tiến lại gần cô, đặt tay lên chiếc vai gầy còn nấc lên vì khóc.

-Làm gì có quà nào! Sao lại phải giấu?

Bạch Vân chớp chớp mắt, lấy tay quạt nhanh rồi mới quay lại nhìn cậu.

-Em đâu có giấu gì đâu!

-Còn chối sao? Em ko xem tôi là bạn đúng vậy ko? Hay tôi ko đáng tin để em tâm sự?

-Em...em...!

Đôi mắt Bạch Vân lại đầm nước, cô gục đầu vào vai Việt Hoàng nức nở. Cậu quyết định giữ im lặng, chỉ đứng như thế thôi. Nhưng liệu có phải cậu đang vượt quá giới hạn cho phép với nữ học viên này, khi mà mọi thứ xảy đến với cô, cậu đều muốn biết một cách tường tận.

Bạch Vân ko khóc nữa, cổ trần trụi lại trái tim đang nhảy dựng lên vì trận nước mắt ban nãy.

-Em ko muốn bố biết gì Nga đem quà bố tặng em cho Thu Trang, em ko muốn bố buồn! Em chỉ thấy nhớ bố nên mới khóc thôi! Giờ thì ko sao rồi! Cảm ơn anh nhé!

-Em ko nói thật với tôi được sao?

-Thật mà! Anh ko tin ak?

-Rõ ràng là vì em cảm thấy tủi thân nên mới vậy!

Việt Hoàng nói đúng, rất đúng, cô ko cãi lại được, vậy nên đành giữ im lặng. Cậu lại tiếp lời:

-Em biết thủ phạm lấy bức tranh là Thu Trang,vậy sao lại giấu tôi.

Bạch Vân quyết định cho cậu biết sự thật, dù sao cũng ko thể giấu mãi được.

-Vì Thu Trang là kẻ chủ mưu, còn Ngọc Hân là người trực tiếp làm việc này.

Việt Hoàng khá ngạc nhiên, một cô gái từ trước đến giờ vốn rất tốt bụng, ngoan hiền, sao lại có thể làm ra những chuyện như thế,hơn nữa lại là với cô bạn thân nhất. Có thể cậu đã nghe nhầm chẳng. Việt Hoàng ngạc nhiên hỏi lại Bạch Vân.

-Ngọc Hân?

Cô gật đầu khiến cậu sững người.

-Nhưng cậu ấy đã nói hết với em và xin tha thứ! Em cũng ko muốn tính toán làm gì nữa.

- Hình như em có sở thích giúp đỡ kẻ hại mình, để bọn họ tăng thêm sức hại em thêm vài lần nữa thì phải...?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Trời đã tối, tối đen! Chẳng có trăng cũng chẳng có sao, có vẻ như sắp mưa to.

Ngọc Hân lấy chiếc khăn bông lau mái tóc còn ướt sượt, từ trong nhà tắm đi ra.

-Chà! Nước lạnh ghê!

Cô lại giường, ngó lên giường trên.

-Bạch Vân này! Chắc trời sắp mưa đấy, cậu đi trực nhớ phải mang theo ô đấy nhé!

Cô bạn rời mắt khỏi cuốn sách, nghiêng người nhìn xuống.

-Được rồi! Mượn cậu thêm cái nữa! Lo tôi ướt hay là ai kia bị lạnh thế?

Ngọc Hân đỏ mặt, mỉm cười ngồi xuống.

-Toàn nghĩ xấu! Ko nói với cậu nữa!

Bạch Vân xuống khỏi giường đi thay quần áo. Hơi lạnh, cô cũng ngại đi, nhưng dù sao thì ko thể bỏ mặc Việt Hoàng mà lười biếng nằm ở đây. Âu cũng là vì tinh thần trách nhiệm cao vời vợi của cô.

Bạch Vân vào nhà tắm, định đóng cửa lại thì Thu Trang đã giữ chặt lấy tay cầm, rồi nhanh chân đi vào, chốt cửa lại.

-Cậu làm trò gì thế? Để tôi thay đồ trước đã!

-Tôi chỉ muốn nói chuyện với cậu một lát thôi! Chỉ hai chúng ta!

Bạch Vân nhìn cô bạn thờ dài.

-Được rồi! Nhanh lên! Tôi còn phải đi trực!

Thu Trang bỗng nhiên dịu dàng hơn, mắt đầy vẻ ăn năn.

-Tôi đồ oan cho cậu! Là tôi đã sai! Xin lỗi nhé.

Oa! Cô tiểu thư kiêu kì bấy lâu nay luôn gây khó dễ cho Bạch Vân cũng biết nói lời xin lỗi, mà là xin lỗi kẻ cô ghét nhất cơ đấy.

-Cậu ko đơn giản chỉ là muốn xin lỗi!

Thu Trang ọm ờ gãi đầu:

-Ukm. Ko giấu nổi cậu! Mẹ tôi nói đúng! Chúng ta là người nhà, vào trong này nên quan tâm giúp đỡ lẫn nhau.

-Có việc gì vậy?

Cô bạn đột nhiên nắm chặt tay Bạch Vân đầy vẻ van nài:

-Bạch Vân! Tôi biết cậu có mối quan hệ rất tốt với anh Việt Hoàng! Chỉ vì tôi nghĩ anh ấy có ý với cậu nên mới hại cậu! Giờ mới biết hai người là bạn bình thường. Cậu thấy đấy! Anh ấy đối với Ngọc Hân hồ hững như vậy, có giúp cũng vô ích! Nhưng tôi thì khác!

Bạch Vân đưa đôi mắt nghi hoặc nhìn Thu Trang.

-Hóa ra cậu muốn lợi dụng Ngọc Hân loại bỏ tôi vì nghĩ tôi là trở ngại, cậu cậu ấy ko thể đấu nổi cậu, chỉ cần anh Việt Hoàng nghĩ ko tốt về tôi, cậu sẽ có cơ hội nên tôi đồ mới bày ra trò cầu hôn?

-Uk! Nhưng giờ tôi nghĩ khác rồi! Tôi muốn xin lỗi cậu, thật đấy!

Bạch Vân rút tay ra khỏi tay Thu Trang, nghiêm túc nhìn cô.

-Tôi ko thể giúp cậu việc này được!

-Chỉ cần...

-Thu Trang ak! Tôi đâu thể bảo cậu yêu Long hay Vương lớp mình đúng ko? Và lại họ đã là thanh mai trúc mã từ bé, sớm muộn gì cũng đến với nhau.

Thu Trang hơi buồn, cũng có cả giận nữa. Cô đã nghe lời mẹ nhưng vô tác dụng!

Sấm kêu ran trên trời báo hiệu trời sắp mưa. Bạch Vân vội trốn than.

-Thôi chết! Lại quên rồi! Em ko mang theo ô! Anh có mang ko?

-Ko!

-Sao lại quên được nhỉ? Ngọc Hân đã để sẵn ở đó rồi mà!

Việt Hoàng vẫn chiếu đèn nhìn xung quanh thật kĩ.

-Ko sao đâu! Chúng ta đi nhanh lên sẽ về kịp thôi!

Bạch Vân cũng đành nghe cậu, đi theo sau.

-Anh ko sợ mưa sao?

Chàng trai cười đùa:

-Tôi chỉ sợ ko có ai đi mưa cùng thôi!

-Xi! Đồ ích kỉ! Còn lo mình thiệt!

Ai biết câu nói của cậu ám chỉ điều gì, cả cậu cũng ko để ý. Nhưng nói ra rồi,ngẫm lại mới biết câu nói đó là từ trái tim, miệng cậu hoàn toàn bị trái tim điều khiển. Lí trí lúc ấy bị vô hiệu.

Mưa tran trút xuống khiến hai người ko kịp trở tay, vội chạy vào thềm trước phòng bảo vệ trú tạm. Hình như bảo vệ ko có ở đây, cửa cũng bị khóa nên đành đứng tạm ở ngoài. Mưa hắt vào làm ướt cả người, có hơi lạnh nên Bạch Vân đưa tay xoa xoa vào nhau.

-Em lạnh ak?

-Có một chút!

Trong khi cô gái còn mãi nhìn mưa, Việt Hoàng đã cời quân phục ngăn tay khoác lên người cô. Bạch Vân giật mình quay lại nhìn cậu, có chút lo lắng.

Cậu cười mỉm một cái, đầy thân thiện. Những lúc như vậy quả ko giống với tên kiêu ngạo cô chúa ghét trước đây.

-Tôi ko sao đâu! Tôi mặc áo phong được rồi! Dù sao thì cũng đang rất nóng mà!

-Cảm ơn anh!

Việt Hoàng cười phì:

-Em cũng khách sáo gớm!

Cả hai im lặng. Nói là bạn bè nhưng dù sao cũng ko thấy thoải mái khi ở cùng nhau như thế này. Chiếc áo phong trắng ướt sũng bó sát vào người khiến Bạch Vân có phần lo hơn.

-Như vậy ko ổn! Anh sẽ bị cảm lạnh mất!

Cô toan bỏ áo của cậu xuống nhưng bị ngăn lại.

-Này! Em muốn thấy tôi ướt hay tôi thấy em ướt?

-Là sao?

Cậu trở mặt lên nhìn cô đầy khó hiểu. Sao lại có người vô tư đến vậy chứ?

-Tại sao tôi phải khoác về phía trước cho em chứ?

Bạch Vân cúi xuống nhìn. Cô hiểu rồi! Thì ra là cậu sợ thân hình mảnh dẻ bên trong bị nước mưa làm lộ liễu.

-Anh! Đừng là đồ vô duyên.

Cô lại càng ngại thêm. Những chuyện như vậy trước giờ cô chưa từng gặp phải, mà cũng chẳng có đứa con trai nào lại quan tâm đến con gái như vậy. Cô cũng an tâm phần nào khi ở cạnh cậu.

Bạch Vân đưa tay hứng nước mưa rồi lại hắt ra ngoài. Đôi môi hồng thnh thoảng lại mỉm cười thích thú. Chỉ cần đứng cạnh quan sát cũng đủ làm người ta phải mềm lòng dù có cứng rắn đến mấy. Thêm một lát nữa, một lát nữa, một lát nữa,... Việt Hoàng chỉ mong có vậy. "Mưa ơi đừng tạnh nhé! ".

Cậu đứng nhìn cô, mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

-Anh Việt Hoàng!

Bạch Vân chợt nhớ đến việc mà cô bạn nhờ, quay lại nhìn cậu, tay vẫn vòng trước ngực. Trông vẻ mặt trầm tư và nghiêm túc hơn.

-Anh đối với Ngọc Hân là thế nào vậy?

Việt Hoàng đưa ánh mắt có phần lạnh lùng nhìn bầu trời đang trút nước xuống.

-Chẳng sao cả! Cô ấy lại nhờ em chuyện gì sao?

-Ồ! Ak ko! Em chỉ tò mò hỏi thôi! Nhưng cậu ấy rất quan tâm anh mà! Bận này còn lo trời mưa, dặn em mang theo ô cho anh nữa.

Cậu liếc mắt dò quanh người cô.

-Ô đâu rồi?

-Này! Em nghiêm túc đấy!

-Tôi cũng nghiêm túc! Ngọc Hân là trách nhiệm của tôi!

-Ko hơn được sao?

Việt Hoàng thờ dài, tay cho vào túi quần, lưng tựa vào tường.

-Nói cho anh biết Ngọc Hân là cô gái tốt, anh mà ko biết giữ sẽ mất đấy! Lúc ấy hối hận cũng ko kịp đâu!

-Tôi biết!

-Biết sao còn lạnh nhạt với cậu ấy thế chứ?

-Vậy em yêu tôi đi! Tôi sẽ yêu cô ấy!

Bạch Vân cứng người, chẳng nghĩ ra được gì để nói lại cả. Cậu ấy nói cũng phải, đâu thể bắt người ta yêu chỉ vì đối phương tốt chứ. Yêu là yêu, bất kể là thiên thần hay ác quỷ cũng chẳng quan trọng. Việt Hoàng luôn tỏ thái độ lạnh nhạt với Ngọc Hân, có thể là tốt, tốt hơn việc cậu giả vờ quan tâm, chăm sóc để cô gái ấy sống trong ảo tưởng, nhưng cuối cùng lại chẳng có bất kì yêu thương nào. Bạch Vân nghĩ cô nên dừng lại, bởi vì cô ko phải Việt Hoàng, có bao nhiêu tác động hay nói tốt hơn nữa về Ngọc Hân cũng chẳng ăn thua gì.

Bạch Vân tiến lại phía trước để hứng mưa. Hình như trời ko muốn dừng mưa thì phải. Gió thổi hơi mạnh khiến cô lùi lại theo bản năng để tránh rét. Thấy cô run lên, Việt Hoàng vòng tay lên lại cô, đứng xích lại.

-Anh làm trò gì thế?

-Như thế này cả hai sẽ bớt lạnh!

-Ko được! Mọi người thấy sẽ ko hay đâu!

-Trời mưa to như vậy, ai dại gì chạy đến đây để nhìn tôi với em chứ.

Bạch Vân ko chịu, cổ vùng vẫy nhưng có vẻ như cô đã nằm gọn trong vòng tay cậu rồi.

-Em ko đứng yên được sao?

Cô hậm hực nghe lời, chỉ vì mệt thôi.

Tiếng mưa rơi bên ngoài ồn ào đến khó ngủ. Ngọc Hân trần trọc, lấy điện thoại ra xem giờ. Đã hơn 1h sáng mà mưa chẳng ngớt, cô uể oải ngồi dậy đi uống nước. Đôi giày của Bạch Vân ko có ở đây, cô ngó lên giường trên. Cô bạn vẫn chưa về, lại nhìn ra ngoài cửa, mưa lớn quá, hai cái ô vẫn còn ở đây. Chắc chắn cái tính hấp tấp kia lại quên nữa rồi.

Nghe tiếng động ở giường bên, Thu Trang ngồi dậy.

-Về rồi đấy ak?

-Ko! Tôi là Ngọc Hân!

-Ồ!

Thu Trang nằm xuống ngủ tiếp, nhưng cũng chẳng thể nào chợp mắt nổi. Bên ngoài ồn ào quá, lại hơi lạnh nên cô tỉnh ngủ luôn.

-Bạch Vân chưa về sao?

-Uk! Vẫn chưa thấy đâu.

Chà chà! Trời mưa lớn thế này nhất định là tìm chỗ nào trú tạm rồi, lại chỉ có một nam một nữ đi trực, ko khỏi gây hiểu lầm, hơn nữa lại là Ngọc Hân. Nếu Bạch Vân ko chịu giúp cô, vậy thì chẳng còn cách nào ngoài việc tự giúp lấy mình.

-Ngọc Hân này! Tôi thấy hơi lo! Cậu đi tìm cậu ấy cùng tôi được ko?

Ngọc Hân hơi bất ngờ, Thu Trang cũng quan tâm đến Bạch Vân nữa sao? Cô còn nhớ như in buổi sáng hôm đó, khi cô đang ngồi khóc một mình trong nhà tắm, Thu Trang mở cửa đi vào, ngồi cạnh và ôm lấy cô.

-Cậu buồn lắm đúng ko? Người mình yêu lại yêu bạn mình!

Ngọc Hân ghen ngào:

-Sao...sao cậu biết?

-Tôi đã biết chuyện ở phòng y tế rồi! Cảm thấy rất thương cậu! Tôi biết Bạch Vân từ bé, cậu ta chẳng tốt đẹp như cậu tưởng đâu!

Ngọc Hân lắc lắc đầu ra vẻ ko tin, tiếng khóc vẫn khẽ bật ra vì sợ gây sự chú ý cho mọi người.

-Bạch Vân rất thích dành đồ của người khác, chỉ cần cậu ta thích, là của ai cũng ko quan trọng. Ban nãy khi tôi vào thăm, thấy anh Việt Hoàng còn tặng cậu ta một chiếc kẹp tóc rất đẹp, hai người nhìn nhau cười tình nữa!

Chỉ cần nói đến đây thôi, âm mưu kia đã thành công, con người này ko còn đủ tỉnh táo để nhận biết đúng sai, lòng tốt hay căm dỗ là gì nữa.

-Cậu muốn tách hai người đó ra cũng dễ thôi! Chỉ cần lấy cái gì đó mà anh Việt Hoàng quý nhất bỏ vào đồ của Bạch Vân, rồi lấy chiếc kẹp ấy để lại chỗ anh Việt Hoàng, vật chứng còn đó, anh ấy ko thể ko thay đổi cách nhìn về cậu ta mà quay lại cạnh cậu.

Ngọc Hân nấc lên từng tiếng ghen ngào. Cô quyết sẽ giành lại những thứ thuộc về cô, ko thể để rơi vào tay kẻ khác trong khi cô cố gắng bao lâu vẫn chưa thể chiếm trọn trái tim sắt đá kia.

Nhưng đó là mấy hôm trước, giờ đã hiểu Bạch Vân vốn dĩ ko phải như vậy, cô lại còn thấy lo lắng hơn khi giờ này cô bạn chưa về. Chắc Thu Trang cũng ko con nghĩ xấu về Bạch Vân nữa nên cậu ta mới tỏ ra quan tâm như vậy. Ai cũng có lỗi lầm, biết sửa chữa là tốt.

-Uk! Vậy tôi với cậu đi tìm bọn họ nhé!

Hai nữ học viên khẽ bước ra khỏi phòng, mang theo ô che và cả áo mưa nữa. Họ đi đến những nơi có thể trú mưa được, hành lang lớp học, dãy căng tin, dãy nhà giáo viên... Đã tìm nhiều nơi nhưng vẫn ko thấy.

-Họ đi đâu được nhỉ?

-Thu Trang! Hay chúng ta về phòng đi! Biết đâu họ vừa về đó thì sao?

-Ko được! Tôi ko thể khỏ sở mò dậy giữa đêm, đội mưa ra đây vô ích như vậy được.

Ngọc Hân nghi ngờ mình lại bị lợi dụng.

-Ý cậu là sao vậy?

Thu Trang áp úng, cười trừ nhìn cô bạn.

-Ồ...ak....ko ko có gì! Ý tôi là đã xuống đây rồi, nhất định phải tìm thấy Bạch Vân. AK! CÒN PHÒNG BẢO VỆ NỮA!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Hai cô gái đi lại phía phòng bảo vệ. Ánh đèn vàng mờ đi sau làn nước trắng xóa, chỉ thấy thấp thoáng một đôi nam nữ, chàng trai nép lại gần cạnh cô gái, còn cô gái đang gục trên vai chàng trai. Ngọc Hân chạy đến gần, chứng kiến một viễn cảnh ko mấy đẹp mắt khi Việt Hoàng đưa tay trái ôm lấy cô gái, chiếc sơ mi cộc tay của cậu cũng đang trên người cô gái.

Ngọc Hân nhớ lại năm học lớp 11, đã có lần hai người cũng bị mưa khi đi học về, lại ko mang theo ô. Ấy là vì Ngọc Hân dặn bố mình và bố Việt Hoàng tạo điều kiện cho hai người gần gũi hơn. Cô dẫn cậu đến trạm xe bus, đứng đó đợi, nhưng trạm xe đó Ngọc Hân biết trước rằng đã bị bỏ ko vì trái tuyến, chẳng có xe nào đến đây cả. Mưa hôm đó cũng dữ dội như vậy, chiếc váy đồng phục của cô ngấm nước, lạnh buốt, ấy vậy mà cậu cũng chỉ ngồi nhìn mưa, chẳng để ý gì đến cảm giác của cô.

-Anh Việt Hoàng! Em lạnh lắm!

Ngọc Châu đánh liều, cô cố tình kêu than mong cậu liếc mắt nhìn cô.

Việt Hoàng chẳng có thái độ gì với lời nói kia.

- Lạnh? Gọi bố em đến đón!

-Nhưng bố em bận!

-Lái xe cũng bận?

Ngọc Hân nhỏ tiếng hơn:

-Vâng!

-Ông lái xe bạn đưa chồng đi công viên vào trời mưa, chắc vậy nhỉ?

-Anh?

Thực ra Việt Hoàng ko hề hứng thú khi ở cạnh Ngọc Hân, cô biết như vậy, nhưng ko muốn như vậy. Cô quyết định lì lợm ngồi đây, cảm lạnh cũng được, sốt rét cũng được, chết cũng được, chỉ cần cậu chịu để tâm đến cô là tốt rồi.

Nhưng kết quả cũng chẳng như mong đợi. Cô lì lợm, cậu cũng lì lợm, cả hai ngồi đó đến tận 9h tối, Ngọc Hân vùng vằng ngồi dậy bắt taxi về.

Vừa thấy cô, bố đã hỏi ngay:

-Hai đứa đi chơi giờ này mới về àk?

Trái lại với vẻ phấn khởi của bố, Ngọc Hân âm ức, khóc thét lên. Như vậy thôi cũng đủ để ông biết được chuyện gì đã xảy ra.

Ngọc Hân giật mình, khuôn mặt lạnh buốt vì mưa bỗng nhiên nóng hơn bởi giọt khóc lăn dài trên má. Người mà cô đã rất lo lắng, người khiến cô ko ngủ được vì còn nuôi niềm tin lại đâm sau lưng cô.

Thu Trang cầm ô đứng canh đang cố nhìn kĩ xem hai người phía trước là ai.

-Này! Hình như Bạch Vân ở đằng kia thì phải?

Ngọc Hân chết lặng. Cục tức trong cô chần ngang cổ họng ko thể thở nổi.

Thu Trang đem cái bộ dạng như ko thể nào tin nổi nhìn về phía phòng bảo vệ, rồi lại nhìn cô bạn đang nấc lên nghẹn ngào.

-Hai người bọn họ...! Thật là! Tại sao Bạch Vân lại có thể làm thế được chứ? Cậu ta rõ ràng là...

-Đù rồi!

Ngọc Hân hét lên. Cô ko lại đó ba mặt một lời với bọn họ như Thu Trang nghĩ, cô sẽ âm thầm chịu đựng, làm gì cô cũng ko biết nữa, cô chỉ biết cố chịu nỗi đau này. Thời gian qua đi, khi nào đủ bình tĩnh sẽ từ từ giải quyết mở hỗn độn này. Vụ việc lần trước đã là một bài học quý báu, tuyệt đối ko thể ngu ngốc mà làm vậy.

Ngọc Hân quay lại phòng trong khi Thu Trang vẫn còn tròn to mắt đứng nhìn. Mọi chuyện nằm ngoài dự đoán của cô. Cô đoán trước nếu chỉ có hai người, trời mưa lớn thế này kiểu gì cũng bị ướt trong khi hai cái ô đã bị giấu đi, ko tránh khỏi khoảng cách gần, dễ gây ra hiểu lầm, cô đã đứng, nhưng thái độ của Ngọc Hân, tại sao cậu ta ko nổi cơn ghen lên đến đỉnh đầu rồi lại làm toáng lên, hay trút giận lên đầu Bạch Vân, tát một cái vào má mà đoạn tình bạn bè, "hay là cậu ta ko yêu Việt Hoàng? "

Thu Trang thấy ko còn gì để cô phải chờ xem ở đây, cũng quay gót ra về để xem Ngọc Hân thế nào.

Trời gần sáng cũng trở nên lạnh hơn. Bạch Vân vì bị ngấm nước, phần do mất ngủ nên thấy khá mệt. Cô run lên rồi khụy gối xuống, ko đủ sức để đứng vững nữa. Việt Hoàng giật mình khi cô ngã xuống cũng tỉnh ngủ luôn. Cậu nhanh tay đỡ cô dậy.

-Lạnh! Lạnh!

Bạch Vân rên rĩ, trán nóng như lửa, hai mắt nhắm ghi ko mở ra được nữa, môi cô trắng bợt nhìn đến ghê người.

Việt Hoàng lay mạnh hai bên má lạnh buốt.

-Bạch Vân! Bạch Vân! Em sao thế?

Cậu luống cuống, giờ mà đưa cô đến phòng y tế lại thêm ngấm mưa, cậu ngồi xuống, ôm chặt lấy cô để hơi ấm từ người mình có thể xua đi cái lạnh của thời tiết.

Hai người ngồi như vậy, một đã mê man, một đang thấp thỏm ko yên.

-Bạch Vân ak! Cố lên em! Trời sắp tạnh mưa rồi!

Việt Hoàng càng ôm chặt hơn. Chưa bao giờ cậu phải lo lắng như thế này. Cũng chẳng cần biết tại sao nữa, chỉ cần đảm bảo cô gái nằm trong lòng cậu sẽ được an toàn.

Cậu nóng ruột nhìn trời vẫn cứ ung dung rơi nước như vậy. Nếu khi nãy cậu còn mong mưa dừng tạnh, thì bây giờ cậu chỉ muốn lấy một thứ gì đó thật lớn để che cả bầu trời, để ko còn giọt nước lạnh buốt nào có thể len lỏi vào cơ thể yếu ớt mảnh dẻ này được nữa.

-Tôi biết là em rất mạnh mẽ! Vậy nên em tuyệt đối ko được gục ngã ở đây! Tôi xin em đấy!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Ông trời cuối cùng cũng chịu ngưng rơi nước. Việt Hoàng chẳng biết đã thiếp đi từ khi nào. Cậu cũng mệt! Gió buổi sáng cuối thu len lỏi qua da thịt cộng với cả đêm qua giẫm mưa nên có phần hơi lạnh. Áo của Việt Hoàng đã khô, cậu khẽ rung mình tỉnh giấc.

Khuôn mặt cô gái ko sức sống, môi tái nhợt và hai mắt đã nhắm nghiền, cậu vội vàng bế cô lên tay rồi chạy thẳng đến phòng y tế.

Cũng chỉ tại cô quá ương bướng nên mới ra có sự. Trời hôm qua có dấu hiệu mưa, thầy giáo đã cho phép nghỉ trực nhưng cô vẫn nhất quyết bắt cậu đi cho bằng được.

-Cho anh biết! Việc đi trực là nghĩa vụ và trọng trách cao cả của người học viên. Nếu anh ko đi là ko yêu nghề rồi!

-Nhưng trời sắp mưa to đấy, và lại thầy cũng cho nghỉ rồi còn gì. Hai chuyện này đâu liên quan gì đến nhau!

Cô nói lớn ở đầu dãy bên kia:

-Tóm lại, bằng mọi giá anh phải đi trực. Ko mưa với chả nắng gì hết.

Kì thực cô vì muốn cậu biết rằng Ngọc Hân quan tâm đến cậu như thế nào khi chu đáo chuẩn bị ô, và còn muốn hỏi riêng cậu về chuyện tình cảm với cô bạn, có điều kiện đề tác hợp cho hai người. Nhưng trớ trêu thay, cái tính đàng trí ngán năm khó sửa, để quên ô ở nhà, mà đúng hơn là ko thấy nên cũng ko nhớ tới nữa,

Chị y tá bước ra từ phòng bệnh, thở phào:

-Cô bé ko sao! Chỉ bị cảm lạnh thôi! Chị đã cho uống thuốc và thay đồ rồi! Lát nữa là có thể vào thăm!

Việt Hoàng cười nhẹ vẻ như đã an tâm phần nào. Chị y tá nhìn cậu lắc đầu:

-Xem ra người ko ổn hiện giờ là em đấy! Em nên về nghỉ ngơi đi!

Cậu gật đầu, cúi chào theo lệ rồi quay đi. Nhưng vẫn cố nán lại nhìn qua khung cửa kính xem Bạch Vân ra sao.

Cô gái đang nằm ngủ trên giường bệnh. Nét mặt hồng hào trở lại nên cũng an tâm phần nào!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Việt Hoàng trở về phòng, thay đồ rồi lên giường luôn. Thầy chủ nhiệm cho phép cậu nghỉ buổi học hôm nay, quan trọng là cậu cũng chẳng muốn đến lớp, vì mệt, cũng có thể, vì người đàn ông ban nãy gọi lại kí ức đen tối trong đầu, cũng có thể.

Cậu lấy bức tranh từ dưới ngăn tủ, lại nhìn ngắm nó như những lần trước. Năm ngón tay run run lướt qua khuôn mặt rạng rỡ như hoa nở sáng mai. Mỗi một giây phút chạm tay vào đó, tim cậu lại khẽ nhói lên, bởi vậy cả đời này cũng ko thể quên cái ngày định mệnh ấy.

-Mẹ ơi! Có phải là ông ta ko?

Việt Hoàng vẫn nhớ rõ cái vết thương trên cổ tay trái của kẻ đã chĩa súng về phía bố cậu, ông ta có ko?

-Mẹ nhất định phải đợi con!

Tình mẫu tử ám áp hơn tất cả. Đã mười mấy năm nay, mỗi khi tâm trạng ko tốt, cậu lại lấy bức hình ấy ôm vào lòng. Dù có ở hai thế giới khác nhau nhưng bàn tay mẹ luôn vuốt ve lên mái tóc cậu, cứ như vậy đi vào giấc ngủ.

Khi Việt Hoàng thức dậy, trời đã gần tối, cậu lơ mơ mở mắt nhìn xung quanh, mấy tên bạn vẫn ngồi trong phòng.

Một cậu bạn trông thấy cậu mở mắt liền lên tiếng hỏi:

- Tỉnh rồi sao? Cậu đã ngủ cả ngày rồi đấy!

Đồng hồ điểm 6h30 đúng, Việt Hoàng lấy tay vỗ trán cho tỉnh hẳn.

-Các cậu ko đi ăn sao?

-Rồi để cậu ở đây một mình trong trạng thái ko biết gì ak?

Anh bạn cao nhất lớp thêm lời:

-Cậu ko sốt, nhưng gọi thế nào cũng ko chịu mở mắt, bọn này lo nên thay nhau ngồi đây trực.

Việt Hoàng ngạc nhiên nhìn mọi người đầy khó hiểu.

-Có phải chưa ăn cơm nên đầu óc mấy cậu có vấn đề đúng ko?

-Chưa thấy sự tốt bụng của bọn tôi nên lạ ak?

-Ukm! Có lẽ vậy!

Một cậu bạn ngồi xuống cạnh Việt Hoàng, vỗ vai.

-Bọn tôi biết cậu ko phải là người kiêu ngạo như vậy! Là bọn tôi đã hiểu lầm cậu!

-Nếu ko phải vì cậu khó gần như vậy, cả đám này đã ko hiểu lầm cậu là kẻ hống hách, xem thường người khác.

Trời đất! Đám bạn thường hay bàn tán mỗi khi cậu vào lớp đây sao? "Mình đã tỉnh chưa nhỉ? "

Ko phải là Việt Hoàng khinh thường bọn họ, mà vì cậu ko muốn để ý đến bất kì việc gì ngoài một mục đích duy nhất suốt từ nhỏ đến giờ. Cậu đã từng nghĩ bạn bè ko quan trọng, giống như bố cậu, cũng từng quá tin bạn bè mà chuốc họa vào thân hay sao?

-Nếu ko phải vì cô nhóc khóa dưới, bọn tôi đã ko biết nỗi khổ của cậu!

-Nhóc? Nhóc nào?

-Là nhóc đã chơi khăm cậu khiến cậu nghỉ học mấy hôm vì viếng thăm phòng y tế ấy!

Ồ! Là Bạch Vân, chính là Bạch Vân! Ngoài cô ra chẳng có ai rảnh hơi đi lớn tiếng dạy đời mấy anh này cả.

Chiều hôm trước cô đã đến tìm Việt Hoàng để nói chuyện Ngọc Hân. Tính cô vốn sốt sắng là vậy, nghĩ ra là chỉ muốn làm ngay. Nhưng hôm đó cậu lại đi gặp thầy chủ nhiệm có chút chuyện.

Bạch Vân đến trước cửa lớp cậu, ngó nghiêng nhìn vào lớp.

Cái cậu bạn đáng vẻ nho nhã lần trước bị cô làm cho bẽ mặt, thấy cô liền chạy ra tính trêu ghẹo. Mấy tên con trai cũng chạy ra xem.

-Này! Bé em tìm anh ak?

-Ko!

-Đừng ngại! Bạn anh cả! Ko sao đâu!

-Dạ! Em ko quen anh nên ko đến tìm anh!

-Ko quen thì giờ quen!

Bạch Vân thấy rất khó chịu, nguyền tên kia một cái khiến cả lũ cười ầm.

-Em ko quen anh, cũng ko cần làm quen với anh! Mong anh đi dùm!

-Lại đến tìm cái thứ kiêu căng hống hách đó ak? Bé em bị sắc đẹp của nó làm cho lóa mắt chứ gì? Cho em biết, anh đây còn tốt hơn nó gấp nghìn lần!

Bạch Vân chứa ghét những kẻ khinh thường người khác, vì vậy mới khiến cô hiểu lầm Việt Hoàng.

-Anh nói hơn anh ấy! Vậy anh hơn ở điểm nào? Kiêu ngạo chẳng?

-Cái gì!

-Mấy anh là bạn cùng lớp với anh Việt Hoàng, vậy có hiểu tính cách thực sự của anh ấy, có biết nổi khổ tâm khiến anh ấy thành ra như vậy?

-Em hiểu chắc?

-Em ko hiểu nhưng em hơn các anh ở chỗ biết tôn trọng người khác! Một chiến sĩ công an thực thụ trước tiên phải có tinh thần đồng đội, mấy anh ko xứng với màu áo xanh này!

Bạch Vân nói xong, đẩy mạnh người trước mặt ra một bên rồi bỏ đi. Cô còn quay đầu lại dặn:

-Nên nhớ! Tương lai các anh sẽ là công an đấy!

Và thế là Bạch Vân bỏ đi trước con mắt sững sờ của cả đám con trai khóa trên. Họ cảm thấy cô bé này thật sự ra dáng học viên an ninh hơn bọn họ, lời dặn dò kia khiến họ cảm thấy có đôi phần xấu hổ, ko bằng một đứa con gái kém một tuổi.

Đúng là bọn họ chỉ nhìn thái độ bên ngoài của Việt Hoàng kể từ ngày đầu nhập học mà nghĩ xấu về cậu chứ chưa thực sự hiểu cậu.

-Bối vậy nên các cậu mới quan tâm đến tôi thế này! -Việt Hoàng cười nhìn đám bạn.

-Uk! Nếu ko bọn tôi đã để mặc cậu chết ở đây, càng đỡ chướng mắt!

Việt Hoàng nghĩ rằng bạn bè ko tệ như cậu tưởng, thực ra thì ai cũng có mục đích cả, chỉ có điều theo đuổi nó như thế nào? Đầu cần phải tuyệt giao các mối quan hệ xung quanh. Chính Bạch Vân đã dạy cậu bài học đó! Việt Hoàng nghĩ vậy, vì những lời ban nãy đám bạn kể, và còn vì cô đã thay đổi được suy nghĩ của mấy anh chàng trong lớp về cậu, rất đáng khâm phục. Cậu vẫn sẽ có những người bạn tốt, vẫn có thể hoàn thành mục đích đã đề ra!

"Minh có nên đến cảm ơn cô bé? "

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Sau cơn mưa, cầu vồng lại xuất hiện. Nó lấp ló sau ô cửa sổ khiến Bạch Vân thích thú. Cô toan rút dây chuyền ra để chạy lại phía cửa thì bị bố cản.

-Gái yêu muốn làm gì?

-Con chỉ muốn nhìn cầu vồng một tí tẹo thôi!

-Ko được! Con vẫn còn phải chuyền đã. Để khỏe hẳn rồi ngắm sau cũng được.

-Nhưng khi ấy thì hết mắt rồi!

Bạch Vân ra điều nũng nịu nhìn bố.

-Bạch Vân! Hôm nay bố phải về cơ quan, ko thể ở lại chăm con, con phải tự giữ sức khỏe cho mình, còn học hành nữa!

-Con biết mà! Bố đến đây là con vui rồi! Công việc của bố bận rộn, ko cần phải ở lại lâu đâu!

Ông lấy ly sữa còn nóng đưa cho con gái.

-Con uống hết đi, bố mới yên tâm!

Bạch Vân cười cười, ngoan ngoãn uống hết ly sữa.

-Xong nhiệm vụ! Bố đẹp trai về đi kéo trẻ!

-Uk! Con nghỉ đi nhé!

Việt Hoàng đi đến đầu hành lang nhìn thấy dáng người quen thuộc đi từ phòng y tế ra. Cậu chạy nhanh hơn nữa để đuổi kịp người đàn ông ấy. "Ko thể nhầm được! Nhất định là ông ta! Là ông ta! "

Nhưng ông đã nhanh chóng rời khỏi đó, Việt Hoàng cũng ko có lí do gì để đuổi theo, nhưng cậu biết còn điều quan trọng hơn cần phải làm rõ.

Cậu khẽ mở cánh cửa để tránh làm cô gái tỉnh giấc, nhưng cô đã ngồi ở cạnh cửa sổ từ lúc nào. Cô gái đang ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài, đôi môi khẽ giãn ra như nụ hoa buổi sáng đang khoe mình dưới tia nắng mai. Cô vẫn ko hề biết đến sự xuất hiện của người kia.

Việt Hoàng rón rén bước vào phòng, ngồi xuống ghế. Phải một lúc lâu sau Bạch Vân mới quay lại, thấy Việt Hoàng cô giật mình khẽ A một tiếng.

-Tôi làm phiền em ak?

-Ko! Anh vào lúc nào mà em ko biết?

-Cũng được một lúc rồi! Cái gì khiến em say sưa thế?

Cô chỉ tay về phía cửa sổ.

-Là cầu vồng!

-Em yêu đời nhĩ?

-Ukm! Bởi vậy nên em luôn thấy vui vẻ! Đâu như anh...

Bạch Vân chỉ nói đùa vậy thôi, nhưng lại khiến Việt Hoàng nghiêm túc hơn.

-Người bạn này vừa rời khỏi đây là bố em ak?

-Vâng ak! - Cô vẫn chăm chú nhìn ra cửa sổ.

-Hình như bố em là công an?

Bạch Vân ngạc nhiên quay lại. Cô luôn giấu kín chuyện này với tất cả mọi người, vậy thì Việt Hoàng từ đâu mà biết? Cô nhìn cậu đầu hoài nghi.

-Sao anh biết?

-Ờ...ak... ko! Nhìn tổ chất của bố em là đoán được ngay mà.

Việt Hoàng hơi bất ngờ, trước cô lại càng lộ vẻ áp úng.

-Tôi ra ngoài một chút!

Ấy là cậu đang cố trốn tránh sự thật. Cậu đã xem Bạch Vân như một người bạn thực thụ, tình cảm cũng có phần tốt đẹp hơn, nhưng cô bé lại là con gái của kẻ đã nổ súng hôm đó. Mẹ cậu ko còn nữa!

Bên tai Việt Hoàng lại văng vẳng lời kể. "Cháu trai ak! Tên công an có vết thương ở cổ tay, tên đã chĩa súng vào bố cháu chính là hung thủ giết mẹ cháu! Hắn là người xấu! Cháu phải báo thù...phải báo thù...phải báo thù....! "

Trán cậu mồ hôi ướt sũng. Cậu ghi chặt hai bàn tay xuống lan can, dồn hết lực để đẩy mạnh hai chân đứng thẳng dậy. Việt Hoàng nên làm gì lúc này. Kể từ hôm ấy, suốt mười mấy năm nay, cậu nuôi quyết tâm trả thù, ko phải là giết chết kẻ đó mà là làm cho hắn phải quỳ gối trước mộ của mẹ, thân bại danh liệt. Nhưng giờ này đối diện lại cảm thấy chỉ hơi nản, nếu như ko phải là Bạch Vân, liệu cậu có bị dao động như vậy? "Ko được, mình ko được nản chí! Bất kể đó là ai! "

Việt Hoàng lấy lại vẻ bình tĩnh như ko có chuyện gì xảy ra, lại vào phòng.

-Em sao rồi?

-Em đã khỏe hơn nhiều rồi! Cảm ơn anh!

Hai người ngồi lâu như vậy, ngắm nhìn bầu trời với ánh cầu vồng đang mờ dần đi.

-Cầu vồng đẹp anh nhi!

Việt Hoàng chỉ cười gượng, nhưng trong lòng còn rối như tơ vò. Cậu thờ dài chán chường.

-Bạch Vân này!

-Gi ak?

-Ước mơ của em là gì?

-Sao anh lại hỏi vậy?

-Để tôi và em hiểu nhau hơn!

-Em muốn là một người có ý nghĩa!

-Có ý nghĩa!

Bạch Vân mỉm cười,mắt vẫn ko rời ô cửa sổ.

-Em muốn mang lại hạnh phúc cho mọi người, kể cả chết cũng phải làm một việc thật ý nghĩa để mọi người ko thể quên sự tồn tại của em trên cuộc đời này!

Việt Hoàng quay qua nhìn cô gái, cậu hơi bất ngờ bởi suy nghĩ của Bạch Vân. Ko ngờ một cô bé cứng đầu rắc rối lại có ước mơ như vậy.

-Em ko sợ chết sao?

-Có chứ! Rất sợ! Nhưng chỉ cần nghĩ đến màu áo xanh này, em sẽ ko sợ nữa. Bởi vậy em mới chọn nghề công an. Cũng có thể là do di truyền từ bố. - Bạch Vân vui vẻ hỏi Việt Hoàng - Vậy còn anh!

-Tôi sao? Tôi muốn trả thù!

Cô giật mình, tròn xoe mắt nhìn cậu.

-Gi chứ?

-Đúng vậy! Là trả thù cho những gì đã xảy ra trong quá khứ.

Bạch Vân ko nói gì nữa. Cô trầm tư suy nghĩ về rất nhiều thứ. Còn Việt Hoàng, tim cậu đập mạnh vì lo lắng,suýt nữa cậu đã vì lòng hận thù mà nói hết ra rồi! Ko được! Bạch Vân ko có lỗi! Cậu ko muốn cô bé bị tổn thương.

-Anh này! Đó có phải là lí do mà anh luôn lạnh lùng với mọi người sao? Dù sao đó cũng là ước mơ của anh. Nhưng quá khứ vẫn mãi là quá khứ, dù anh có làm gì cũng ko thể khác được! Đừng để lòng hận thù làm vấy bẩn tuổi trẻ, anh nhé!

Bạch Vân nói vậy, mắt vẫn ko nhìn cậu. Giống như câu nói băng quơ buột miệng cũng đủ làm Việt Hoàng nao lòng. Nhưng cậu lại nghĩ đến một kế hoạch khác.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21

Sau giờ học, Việt Hoàng chạy qua lớp tìm Ngọc Hân. Lần đầu tiên trong đời chủ động đến tìm cô quả thực có chút gì đó hơi kì quái, nhưng thôi đành hi sinh bản thân vì mục đích lớn hơn.

Thầy Quốc Trọng vừa từ trong lớp ra, nhìn thấy cậu vội gọi lại.

-Này! Việt Hoàng!

-Dạ! Thầy! -Cậu cúi đầu chào.

-Em rồi ko? Thầy muốn gặp em một lát!

-Dạ cũng được! Nhưng nhanh lên thầy nhé!

Hai thầy trò đi lại phía cuối dãy phòng học, các học viên đã về phòng hết nên cũng tiện bề nói chuyện.

-Em suy nghĩ lại đề nghị của thầy chưa?

-Nếu là việc ở lại đây làm giảng viên thì em ko đồng ý!

-Với tư cách là bạn thân của bố em, thầy khuyên em hãy từ bỏ ý định ấy đi.

-Thầy! Em biết việc thầy mời em làm trợ giảng ở lớp là muốn em quen với việc giảng dạy, nhưng mục đích em vào ngôi trường này ko phải là trở thành giảng viên! Em cũng ko có ý định trả thù ai cả! Em chỉ muốn làm rõ mọi chuyện. Vậy nên xin thầy tôn trọng quyết định của em.

Thầy Quốc Trọng thở dài, tay khẽ xoa trán. Thầy ko muốn việc trước kia lại xảy ra tương tự, huống hồ người bạn chí cốt của thầy đã giao cậu con trai này để thầy dạy dỗ thật tốt.

-Việt Hoàng! Đừng khuấy động mọi chuyện trong quá khứ lên nữa!

Việt Hoàng lạnh lùng ko đáp lại yêu cầu kia. Chỉ cúi đầu chào thầy rồi quay đi. Im lặng đồng nghĩa với việc quyết định của cậu ko bao giờ thay đổi, thầy biết điều đó nên có phần hơi phiền lòng.

Ngọc Hân đứng đợi sẵn trước cửa lớp, cô hơi nóng lòng, cũng có chút vui nữa. Lần đầu suốt từ khi gặp nhau tới giờ cậu chủ động hẹn cô ở đây, lại là người đến tận lớp tìm cô, giống như hoàng tử đến lâu đài gặp công chúa vậy, cho dù mục tiêu của nó ko phải là cô.

-Anh Việt Hoàng!

Nhìn thấy bóng chàng trai thông thả bước từ xa, Ngọc Hân vội reo lên, vẫy tay ra hiệu.

Cậu lại gần cạnh cô, hồ hững nhìn xuống sân trường. Sắp sang đông, lá vàng rơi gần hết, nhuộm vào lòng người cảm giác buồn kì lạ.

Thấy cậu cứ đứng tựa vào cửa lớp mà chẳng nói gì, Ngọc Hân e dè liếc mắt qua chỗ cậu nhắc khéo.

-Anh!

Việt Hoàng chẳng có phản ứng gì, vậy nên cô cũng biết ý im lặng, tựa lưng vào tường. Cô biết trước cậu đến đây đâu phải vì cô.

Dưới cầu thang vang lên tiếng bước chân, có cả tiếng gọi lanh lảnh.

-Ngọc Hân! Ngọc Hân!

Việt Hoàng vội quay người lại, chăm chú nhìn về phía sau Ngọc Hân. Cậu hít thật sâu, thở dài để trút hết mọi phiền toái trong đầu.

-Em đã nói chuyện với Bạch Vân chưa?

Ngọc Hân giật mình rồi hiểu ngay ý cậu.

-Ak! Vẫn chưa! Sao anh ko tự đi mà hỏi?

-Tôi hỏi ko tiện! Tôi muốn để em tạo niềm tin với Bạch Vân trước đã!

-Ukm! Mà hóa ra lâu nay anh tiếp cận cậu ấy cũng chỉ vì chức giám đốc cao chót vót của ông bố?

-Vậy em nghĩ tôi vì gì mà phải làm vậy? Tôi muốn em đảm bảo rằng Bạch Vân tin tưởng vào tôi, sau này khi có chỗ đứng vững trong ngành, tôi sẽ nhớ đến em.

Túi nước trên tay người thứ ba rơi xuống nhưng ko làm ai giật mình cả. Bạch Vân vội vàng chạy xuống cầu thang thật nhanh. Cô suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều về cậu. Trước khi vào học viện, điều Bạch Vân lo lắng nhất chính là việc mọi người khét thân với cô chỉ vì chức giám đốc của bố, vậy nên đã ko nói cho ai biết về gia đình cũng như bố mình. Cô còn tưởng đã gặp được một người bạn tốt như Ngọc Hân và Việt Hoàng thật chẳng còn gì tốt hơn, nhưng cuối cùng lại bị bọn họ lợi dụng.

Nếu hôm nay ko vô tình nghe được, có lẽ cô vẫn còn mù quáng trong thứ tình bạn róm kia. Ban nãy Ngọc Hân nói hơi đau đầu, lại phải đứng ở lớp đợi Việt Hoàng có chút việc nên nhờ cô đi xin dầu, tiện thể mua luôn nước cho ba người. Khi về đến nơi thì thành ra như vậy, hóa ra Ngọc Hân đuổi khéo cái đuôi là cô để tiện nói chuyện với Việt Hoàng.

Bạch Vân thấy lòng nặng trĩu. Cô ngồi dưới gốc cây lớn, nhặt mấy chiếc lá rụng. Cô ko khóc, đúng hơn là ko thể khóc, hình như quá đau để khóc. "Việt Hoàng cũng chỉ là bạn bình thường, có gì mà mà phải buồn. Biết sớm lại tốt cho mà, vậy nên ko phải buồn." Bạch Vân biết vậy nhưng vẫn thấy cổ họng nghẹn ứ. Cô dần dần thấy lồng ngực mình nhói lên, hai mắt cũng trĩu nước. Cô mở to mắt, ngửa mặt lên cao cố gắng để nước mắt ko rơi. "Nhưng ko biết có lẽ vẫn tốt hơn! Sao mình lại buồn vậy chứ? "

Gió thu vòn khẽ trên mái tóc dài đã được tết bím, chiếc mũ xanh nằm ngay ngắn trên thảm cỏ. Cô gái tựa cằm vào đầu gối, đôi mắt buồn bã nhìn vào khoảng không. Thế giới trước mắt chỉ toàn là hình ảnh của cậu, dù cố gắng làm nhòe đi bởi nước mắt thì bóng dáng Việt Hoàng vẫn rõ mồn một. Cô ko buồn vì Ngọc Hân, cô bạn rất yêu Việt Hoàng vậy nên sẵn sàng làm mọi chuyện vì cậu, đó là lẽ đương nhiên. Việt Hoàng mới chính là kẻ đã lợi dụng cô, lừa dối cô. Ko nhớ đến nỗi buồn đau -đó là phương châm sống của Bạch Vân. Cô cố gắng ko nhớ đến cậu nhưng vô ích.

Bàn tay rần rỏ nào đó khẽ vỗ vai cô khiến cô giật mình quay lại.

-Cô bé! Em để quên đồ này!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Gió nhẹ vòn trên cây lá. Gió thu buồn thiu làm lòng người cũng đầy nỗi ưu sầu, nặng nề nhuộm màu vào những giọt khóc nóng hổi.

Bạch Vân quay đầu lại nhìn, đôi mắt đỏ hoe nhìn cậu, hàng nước mắt đang trực tuôn trào trên bờ mí. Thấy Việt Hoàng vẫn giữ vẻ mặt như ko có chuyện gì xảy ra, cô lại càng tức hơn, quay đi, phần cũng là né tránh ánh nhìn xa lạ kia.

-Em... ko sao chứ?

Bạch Vân hít một hơi thật sâu, đưa tay quệt qua má. Cô khó nhọc nở nụ cười, như cảnh hồng bị cắt khỏi cây, bỏ rơi bên lề đường, ứa tàn, khô héo.

-Ko sao hết! Em rất ổn! Ổn hơn lúc nào hết!

-Em nghe hết rồi ak?

Cô im lặng ko nhìn cậu. Việt Hoàng đặt túi nước xuống thảm cỏ rồi ngồi cạnh cô.

-Vậy em có tin đó là thật ko?

Bạch Vân cắn chặt môi dưới, cố nuốt gọn nước mắt vào trong.

-Em đã rất tin anh! Nhưng giờ thì em tin chuyện này hơn anh!

-Anh...anh...anh có thể...giải thích. Chuyện là...

-Đủ rồi! Em mệt! Phiền anh đừng làm như quen biết em nữa!

Giọng nói nặng nề về khó chịu của cô khiến cậu chạnh lòng, cũng là đúng với mục đích đã vạch ra sẵn, ra về li lợm đòi thanh minh để Bạch Vân tin tất cả là thật.

Việt Hoàng gật gật đầu trông bất cần.

-Thôi được! Vậy bye bye nhóc nhé!

Cậu đứng lên và bỏ đi. Dù đôi mắt muốn liếc nhìn về phía sau cũng cố làm ngo. "Em cứ xem tôi là loại người đó sẽ tốt hơn ". Việt Hoàng sợ rằng tình cảm giữa hai người sẽ ngày càng thân thiết hơn, rồi khi mọi chuyện rồi tung lên, người đau khổ nhất chính là Bạch Vân, dù sao cậu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng đối đầu với nó, ko chỉ hiện tại mà còn là quá khứ.

Bạch Vân ngồi tựa đầu vào gốc cây rắn chắc. Cô thả lỏng toàn thân, thả lỏng ý nghĩ để ko nhớ đến cậu nữa. Gió thu buông nổi buồn lên sắc xanh của đám cỏ, mọi vật trước mắt cô gái dần dần rõ hơn sau khóe mi ầng lệ.

Chàng cảnh sát trẻ nghiêng đầu nhìn chính diện khuôn mặt của Bạch Vân.

-Đồng chí sao thế?

Cô thở dài ảo não.

-Xin anh đẩy!

Bạch Vân lấy tay đẩy mạnh khiến chàng ta ngã nhào.

-Lần nào cũng mạnh tay thế? - Cậu nói ra về dỗi.

Bạch Vân cau mày gắt:

-Anh Đức Dũng!

-Uk! Thôi vậy! Mà ai làm em sung mất thế này?

Đức Dũng là cấp dưới của bố Bạch Vân. Từ việc điều tra đến phá án đều rất giỏi, vậy nên ông Tuấn Minh rất quý cậu. Đức Dũng mới ra trường được 3 năm, lại thường đi cùng bố Bạch Vân nên hai người rất hay gặp nhau, lâu dần xem như anh em một nhà.

-Chà chà! Bạch Vân của anh cũng có ngày phải khóc cơ đấy! Ko biết người hùng nào đã hạ gục em thê thảm vậy chứ?

Bạch Vân thấy tâm trạng đỡ hơn, cũng có thể là do gặp được anh kết nghĩa.

-Ko nói về em nữa nếu anh ko muốn ăn đòn! Sao anh lại ở đây?

-Anh có việc mà!

-Việc gì vậy ak?

Đức Dũng lấy tay dúi mạnh vào đầu cô.

-Em thôi cái thói tò mò ấy đi được ko? Ko thèm hỏi thăm anh sống chết thế nào!

-Thì anh vẫn khỏe như trâu đấy thôi!

Trông cái ánh mắt đầy ám khí của cậu khiến Bạch Vân ôm bụng cười sặc sụa. Mỗi khi buồn, cô luôn tìm đến cậu, chọc giận cậu là thấy dễ chịu ngay. Cậu cũng biết ý nên luôn ra về tức điện, đó là cách cậu an ủi em gái. Từ ngày vào đây, đầy rẫy những nỗi phiền toái, hôm nay gặp cậu xem như là có dịp xả giận.

-Em làm anh tổn thương tinh thần lại còn cười được nữa ak?

Bạch Vân thôi ko cười nữa, khuôn mặt lại y chang vẻ buồn bã ban nãy.

-Thôi nào cô bé! Who are you? Hừ hừ hừ!

Cô nhoen miệng, nguyệt cậu một cái.

-Tuần này anh đi Đà Nẵng có việc, muốn rủ em đi cùng cho vui, tiện thể đưa em ra biển chơi.

-Biển sao?

Bạch Vân tròn xoe mắt đầy vui mừng. Cô rất thích biển, khổ nỗi ở nơi cô sống lại ko có, vậy nên luôn ước được đi biển, lội sóng một lần. Nhưng rồi bỗng xị mặt xuống chán nản.

-Em còn phải học nữa!

-Anh xin cho em nghỉ là được chứ gì?

-Thôi ak! Còn nhiều dịp để đi, nhưng bài học lại chỉ giảng một lần, em ko nỡ nghỉ! Anh đi một mình đi!

-Bạch Vân! Em ko đi là...

-Cảnh sát ko được dụ dỗ lôi kéo người khác theo mình!

-Chán em quá!

Đức Dũng cũng quá hiểu tính em gái, cô vốn ko dễ thay đổi quyết định của mình, huống hồ lại là nghỉ học đi chơi lại càng khó chấp nhận.

-Em đã bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng được xem anh phá án đấy!

Bạch Vân nhún vai.

-Đành chịu thôi!

Trong phòng học, Ngọc Hân ngồi thần thờ một mình. Cô suy nghĩ rất nhiều về Việt Hoàng và Bạch Vân. Việt Hoàng nhờ cô giúp cậu dựng nên vở kịch kia, mặc dù ko biết lí do là gì nhưng cô vẫn nghe theo, cứ tưởng rằng sẽ loại bỏ bớt một đối thủ, nào ngờ lại phát hiện ra một đối thủ nặng kí đã nắm chắc trái tim cậu trong tay. Ngọc Hân cảm thấy âm ỉ vô cùng, cô luôn luôn cố gắng làm mọi chuyện vì cậu, kể cả thay đổi bản thân mình, ngược lại Bạch Vân chẳng giúp cậu gì cả nhưng lại nhận được sự ưu ái hơn hẳn so với cô.

"Anh là của em mà, sao lại dành chỗ của em trong lòng anh cho Bạch Vân chứ? Anh có chút tình yêu nào dành cho em ko vậy? "

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Chủ nhật đến khiến đám nữ học viên trong phòng bận bịu hơn bao giờ hết. Họ đua nhau chải chuốt, làm đẹp để bù lại những ngày học hành vất vả, cũng có người dành thời gian rảnh rỗi tán gẫu với bạn bè, người yêu. Bạch Vân tách mình khỏi sự ồn ào kia, cô ngồi trên giường tựa đầu vào cửa sổ ngắm nhìn trời đất. Suy đi tính lại định gọi cho bố nhưng rồi thôi, sợ rằng bố còn nhiều việc phải làm, hơn nữa muốn để bố có thời gian bên gì Nga, dù sao cũng là vợ chồng.

Bạch Vân gọi điện cho ông ngoại. Giọng nói khàn khàn già nua vọng lại từ đầu dây bên kia.

-Bạch Vân hả cháu?

-Dạ! Ông bà đang làm gì vậy ạ?

Nhà ngoại cô cách đó không xa, chỉ mất một chặng xe bus, đi bộ một đoạn là đến. Tối nào ông bà cũng gọi điện nói chuyện với cô, thường chỉ khoảng ba bốn phút, ko nhiều nhưng lại ko thể thiếu.

- Sao ak? Bà ốm thế nào hả ông?

- Cháu yên tâm! Chỉ là đau bụng do cảm lạnh thôi, bà ko sao!

- Bà phải nhớ giữ gìn sức khỏe chứ. Để cậu và gì biết lại thêm lo!

- Uk! Bà nhớ! Bà đi nghỉ đây nhé! Cháu cũng phải giữ sức khỏe đấy!

Bạch Vân cúp máy. Cô thờ dãi ngao ngán, cũng chẳng buồn đọc sách nữa, thực ra mấy cuốn tiểu thuyết này bị nhai đi nhai lại cả chục lần rồi, cũng thuộc lòng cả mấy tình tiết gay cấn nữa.

Bạch Vân lại chỗ Ngọc Hân còn mãi mê chải chuốt.

- Ngọc Hân này! Đi ăn kem với tôi nhé!

Nhìn khuôn mặt Bạch Vân đầy hi vọng qua tấm gương nhỏ, Ngọc Hân quay lại thờ dãi.

- Tiếc thật, tôi có hẹn với Việt Hoàng rồi! Xin lỗi cậu nhé!

- Ồ! Ko sao đâu!

Nữ sinh buồn bã ra khỏi phòng, muốn tìm một nơi yên tĩnh. Cô xuống ghế đá dưới gốc cây lớn, một mình ngắm nhìn sân trường. Kể ra cũng lạ, ngày trước cứ nghĩ về học viên là lại liên tưởng đến cái gì tuyệt vời nhất, nhưng giờ cũng thấy bình thường, cũng giống như trường trung học, chỉ khác mỗi đồng phục, cách học thôi, mà hình như bạn bè cũng khác. Bạch Vân của hai năm về trước đã từng lớn giọng nói rằng " được bước vào học viện và trở thành công an là hạnh phúc nhất trong cuộc đời ", nhưng chỉ là hai năm trước, giờ đã gặt hái được một nửa mơ ước nhưng lại chẳng thể vui nổi.

Cô nữ sinh thần thần nhìn cành cây nhỏ đưa mình theo gió, chợt chuông điện thoại vang một tiếng báo tin nhắn với nội dung "sân sau kí túc xá". Tin nhắn ko dài lắm nhưng trông vẻ bất ổn, chẳng thêm đoán già đoán non là ai, cô một mạch thẳng tiến, con người ta khi nhàn rỗi đến quá mức sẽ rất nhiệt tình với công việc kể cả ko biết bản chất nguy hiểm của nó, cũng như khi quá đói mà vớ được miếng bánh, ai còn rỗi hơi bận tâm đến hạn sử dụng của nó chứ?

Nắng sớm trong xanh, giữa cái ồn ào náo nhiệt của sân trường, Bạch Vân một mình tách biệt khỏi tất cả, chân bước về khoảng vắng sau căng tin. Nơi này thường ko có học sinh qua lại, chỉ có mấy người đầu bếp nên ko khiến cô lo lắng là bao. Nữ sinh ngó nghiêng một hồi, mọi người xung quanh chẳng có gì đặc biệt để cô nghi hoặc là chủ nhân của tin nhắn. Toan định quay lại phòng, một bác gái chạc 40 tuổi đến cạnh cô hỏi:

- Cháu làm gì ở đây thế?

Bạch Vân cười cười cúi đầu chào.

- Cháu tìm bạn thôi ak!

- Vậy ak? Cháu tìm được chưa?

- Chắc là ko ak? Mà thôi, cháu chào cô nhé!

Bác gái đưa tay quạt mồ hôi trên trán, vẫy vẫy.

- Này cháu! Giúp cô khiêng cái túi này vào bếp trong với!

Đương nhiên chẳng thể nào từ chối được rồi, hơn nữa Bạch Vân cũng chẳng có việc gì để làm bây giờ cả.

- Sao cô ko bật điện lên ak, trong này tối quá?!

-Uk! Đợi cô một chút!

Người phụ nữ quay ra, khi Bạch Vân còn chưa kịp nhìn thấy ánh sáng của bóng đèn thì ai đó đã lấy khăn tẩm thuốc mê bịt vào mũi và miệng cô. Mọi thứ tối sầm lại, cô nữ sinh chẳng còn nhận thức được việc gì đang diễn ra với mình nữa.

Từ trong bếp, người phụ nữ lao ra hốt hoảng.

-Cứu! Cứu! Có người ngất! Cứu!

Cùng khi đó, một nam sinh chạy đến, bà lao lại vịn chặt vào vai áo cậu.

-Cô làm gì vậy? - Chàng trai hơi cúi.

-Có...có...cô bé....học viên....ngất...ngất trong...trong kia!- Vừa nói vừa chỉ tay về khu bếp.

Cậu đẩy mạnh người phụ nữ sang một bên, chạy nhanh vào bên trong.

Bạch Vân được đưa ra ngoài. Rất trót lọt, cô được "vận chuyển" đến một nơi rất xa, bên ngoài học viện.

-Cô làm tốt lắm! Nhớ kĩ thỏa thuận nhé!

Vừa nói chàng trai vừa đưa ra một tập tiền lớn đưa cho người phụ nữ. Bà nhận lấy, run lên vì sung sướng.

-Ôi cậu! Đợi on cậu! Có nhiều tiền rồi tôi sẽ ko phải làm ở đây nữa. Đợi on cậu! Tôi nhất định giữ kín mọi chuyện.

-Đi càng xa càng tốt!

Trong căn phòng lớn, một người đàn ông ăn mặc sang trọng đang đưa tay đập mạnh lên bàn làm việc, chỉ trích nhân viên của mình.

-Một lũ ăn hại! Có một con bé ranh thời mà dụ ko nổi! Nếu con trai ta ko thông minh, trông chờ vào lũ các người thì chỉ có nước một gông.

Chàng công an trẻ cúi đầu.

-Tôi ko muốn để cô bé nghi ngờ,sẽ gây bất lợi về sau!

-Mày ngu!- Ông nghiêng chặt răng, rít lên ghê gớm- Thân thiết với nó theo kiểu anh em hời hợt đó mà dụ nổi ak?

Ý ông là gì anh cũng đã rõ, anh còn nghĩ đến chuyện ấy trước cả ông rồi ấy chứ. Cô bé rất dễ thương, ai chẳng ko mền, anh cũng là đàn ông nên ko thể ngoại lệ được, chỉ có điều cô bé chẳng hề để ý đến mấy chuyện yêu đương kia ngoài việc học, học và học.

Nhưng trong tương lai anh sẽ làm được, vì hiện tại hình ảnh của anh đang rất đẹp để tròn con mắt ngây thơ kia, nghĩ đến đó thôi lại thấy thêm động lực, nhưng những việc anh đang làm liệu có giấu kín cả đời được ko?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Chủ nhật đến khiến đám nữ học viên trong phòng bận rộn hơn bao giờ hết. Họ đua nhau chải chuốt, làm đẹp để bù lại những ngày học hành vất vả, cũng có người dành thời gian rảnh rỗi tán gẫu với bạn bè, người yêu. Bạch Vân tách mình khỏi sự ồn ào kia, cô ngồi trên giường tựa đầu vào cửa sổ ngắm nhìn trời đất. Suy đi tính lại định gọi cho bố nhưng rồi thôi, sợ rằng bố còn nhiều việc phải làm, hơn nữa muốn để bố có thời gian bên gì Nga, dù sao cũng là vợ chồng.

Bạch Vân gọi điện cho ông ngoại. Giọng nói khàn khàn già nua vọng lại từ đầu dây bên kia.

-Bạch Vân hả cháu?

-Dạ! Ông bà đang làm gì vậy ạ?

Nhà ngoại cô cách đó không xa, chỉ mất một chặng xe bus, đi bộ một đoạn là đến. Tối nào ông bà cũng gọi điện nói chuyện với cô, thường chỉ khoảng ba bốn phút, ko nhiều nhưng lại ko thể thiếu.

- Sao ak? Bà ốm thế nào hả ông?

- Cháu yên tâm! Chỉ là đau bụng do cảm lạnh thôi, bà ko sao!

- Bà phải nhớ giữ gìn sức khỏe chứ. Để cậu và gì biết lại thêm lo!

- Uk! Bà nhớ! Bà đi nghỉ đây nhé! Cháu cũng phải giữ sức khỏe đấy!

Bạch Vân cúp máy. Cô thờ dài ngao ngán, cũng chẳng buồn đọc sách nữa, thực ra mấy cuốn tiểu thuyết này bị nhai đi nhai lại cả chục lần rồi, cũng thuộc lòng cả mấy tình tiết gay cấn nữa.

Bạch Vân lại chỗ Ngọc Hân còn mãi mê chải chuốt.

- Ngọc Hân này! Đi ăn kem với tôi nhé!

Nhìn khuôn mặt Bạch Vân đầy hi vọng qua tấm gương nhỏ, Ngọc Hân quay lại thờ dài.

- Tiếc thật, tôi có hẹn với Việt Hoàng rồi! Xin lỗi cậu nhé!

- Ồ! Ko sao đâu!

Nữ sinh buồn bã ra khỏi phòng, muốn tìm một nơi yên tĩnh. Cô xuống ghế đá dưới gốc cây lớn, một mình ngắm nhìn sân trường. Kề ra cũng lạ, ngày trước cứ nghĩ về học viên là lại liên tưởng đến cái gì tuyệt vời nhất, nhưng giờ cũng thấy bình thường, cũng giống như trường trung học, chỉ khác mỗi đồng phục, cách học thôi, mà hình như bạn bè cũng khác. Bạch Vân của hai năm về trước đã từng lớn giọng nói rằng " được bước vào học viện và trở thành công an là hạnh phúc nhất trong cuộc đời ", nhưng chỉ là hai năm trước, giờ đã gặt hái được một nửa mơ ước nhưng lại chẳng thể vui nổi.

Cô nữ sinh thần thờ nhìn cảnh cây nhỏ đưa mình theo gió, chợt chuông điện thoại vang một tiếng báo tin nhắn với nội dung "sân sau kí túc xá". Tin nhắn ko dài lắm nhưng trông vẻ bất ổn, chẳng thêm đoán già đoán non là ai, cô một mạch thẳng tiến, con người ta khi nhận rồi đến quá mức sẽ rất nhiệt tình với công việc kể cả ko biết bản chất nguy hiểm của nó, cũng như khi quá đói mà vớ được miếng bánh, ai còn rỗi hơi bận tâm đến hạn sử dụng của nó chứ?

Nắng sớm trong xanh, giữa cái ồn ào náo nhiệt của sân trường, Bạch Vân một mình tách biệt khỏi tất cả, chân bước về khoảng vắng sau căng tin. Nơi này thường ko có học sinh qua lại, chỉ có mấy người đầu bếp nên ko khiến cô lo lắng là bao. Nữ sinh ngó nghiêng một hồi, mọi người xung quanh chẳng có gì đặc biệt để cô nghi hoặc là chủ nhân của tin nhắn. Toan định quay lại phòng, một bác gái chạc 40 tuổi đến cạnh cô hỏi:

- Cháu làm gì ở đây thế?

Bạch Vân cười cười cúi đầu chào.

- Cháu tìm bạn thôi ak!

- Vậy ak? Cháu tìm được chưa?

- Chắc là ko ak? Mà thôi, cháu chào cô nhé!

Bác gái đưa tay quệt mồ hôi trên trán, vẫy vẫy.

- Này cháu! Giúp cô khiêng cái túi này vào bếp trong với!

Đương nhiên chẳng thể nào từ chối được rồi, hơn nữa Bạch Vân cũng chẳng có việc gì để làm bây giờ cả.

- Sao cô ko bật điện lên ak, trong này tối quá?!

- Uk! Đợi cô một chút!

Người phụ nữ quay ra, khi Bạch Vân còn chưa kịp nhìn thấy ánh sáng của bóng đèn thì ai đó đã lấy khăn tắm thuốc mê bịt vào mũi và miệng cô. Mọi thứ tối sầm lại, cô nữ sinh chẳng còn nhận thức được việc gì đang diễn ra với mình nữa.

Từ trong bếp, người phụ nữ lao ra hốt hoảng.

- Cứu! Cứu! Có người ngất! Cứu!

Cùng khi đó, một nam sinh chạy đến, bà lao lại vịn chặt vào vai áo cậu.

- Cô làm gì vậy? - Chàng trai hơi cúi.

- Có...có...cô bé....học viên....ngất....ngất trong...trong kia! - Vừa nói vừa chỉ tay về khu bếp.

Cậu đẩy mạnh người phụ nữ sang một bên, chạy nhanh vào bên trong.

Bạch Vân được đưa ra ngoài. Rất trót lọt, cô được "vận chuyển" đến một nơi rất xa, bên ngoài học viện.

- Cô làm tốt lắm! Nhớ kĩ thỏa thuận nhé!

Vừa nói chàng trai vừa đưa ra một tập tiền lớn đưa cho người phụ nữ. Bà nhận lấy, run lên vì sung sướng.

- Ôi cậu! Đợi on cậu! Có nhiều tiền rồi tôi sẽ ko phải làm ở đây nữa. Đợi on cậu! Tôi nhất định giữ kín mọi chuyện.

- Đi càng xa càng tốt!

Trong căn phòng lớn, một người đàn ông ăn mặc sang trọng đang đưa tay đập mạnh lên bàn làm việc, chỉ trích nhân viên của mình.

- Một lũ ăn hại! Có một con bé ranh thôi mà dụ ko nổi! Nếu con trai ta ko thông minh, trông chờ vào lũ các người thì chỉ có nước mọt gông.

Chàng công an trẻ cúi đầu.

- Tôi ko muốn để cô bé nghi ngờ, sẽ gây bất lợi về sau!

- Mày ngu! - Ông nghiêng chặt răng, rít lên ghê gớm - Thân thiết với nó theo kiểu anh em hời hợt đó mà dụ nổi ak?

Ý ông là gì anh cũng đã rõ, anh còn nghĩ đến chuyện ấy trước cả ông rồi ấy chứ. Cô bé rất dễ thương, ai chẳng ko mền, anh cũng là đàn ông nên ko thể ngoại lệ được, chỉ có điều cô bé chẳng hề để ý đến mấy chuyện yêu đương kia ngoài việc học, học và học.

Nhưng trong tương lai anh sẽ làm được, vì hiện tại hình ảnh của anh đang rất đẹp để tròn con mắt ngây thơ kia, nghĩ đến đó thôi lại thấy thêm động lực, nhưng những việc anh đang làm liệu có giấu kín cả đời được ko?

Vân tỉnh dậy thì trời đã tối. Mà hình như ko phải là tối vì vẫn còn một sợi dây ánh sáng xuyên qua nóc ngôi nhà. Có vẻ như không gian xung quanh cô tối thì phải. Cô cố gắng cử động, nhưng càng cựa quậy càng đau ê ẩm, sợi dây trói như co thắt lại ở cổ tay, cổ chân và cả ở bụng nữa. Miệng cũng bị dính chặt bởi lớp băng đen dày cộm.

Nữ sinh cố giãy dụa, bất chợt đèn bật sáng, cánh cửa mở ra làm chói đôi mắt vừa chìm ngập trong bóng tối, ko thể nhìn rõ bóng hai người vừa đi vào.

Cửa đóng lại, họ tiến lại gần Bạch Vân nhưng cả hai đều đeo khẩu trang đen, đội mũ che lấp khuôn mặt.

Một tên thấp, người hơi to nhưng trông vẻ đĩnh đạc kia cũng đoán được là tên cầm đầu. Tên đàn em phía sau cao hơn hẳn một cái đầu, nhỏ hơn hẳn và đặc biệt là.....đáng người rất quen mà tạm thời Bạch Vân chưa thể nhớ ra.

-Mang điện thoại ra đây!- tên đàn anh ra lệnh.

Hắn bấm số rồi gọi bằng hình ảnh. Là số của bố cô.

Đầu dây bên kia vừa nhấc máy,hắn đã vội lên tiếng trước, giọng đầy chế nhạo.

- A lô! Giám đốc ak! Có một vụ bắt cóc mà nạn nhân chính là con gái của ngài! Ngài bảo tôi phải làm gì đây?

-Anh!...Anh là ai? T...

Hắn ngắt lời:

- Tài liệu vụ án nổ căn biệt thự số 715! Ok?

- Chẳng phải đã kết thúc rồi ak?

- Giám đốc còn chưa kết thúc mà.

Tên đàn anh phũ quay máy lại phía Bạch Vân:

- Chà chà! Hai ngày nay rồi mà chỉ được một chút nước trắng, liệu có sao không nhĩ?

Cô lắc đầu nguây nguẩy, tuyệt đối ko muốn vì mình mà làm ảnh hưởng đến công việc điều tra của bố. Hơn nữa rõ ràng là cô thấy vẫn còn rất no,miệng còn có vị ngọt và béo ngậy của sữa nữa. Có vẻ cô ko hề bị bỏ đói như bọn chúng đã nói.

Tên đàn anh cúp máy. Thật ra vụ án kia rất đặc biệt với ông Tuấn Minh vì có liên quan đến cái chết của mẹ cô và gia đình một người bạn thân. Ngày ấy, căn nhà nổ tung nên chẳng thể tìm thấy chút dấu vết nào, mặc dù công an điều tra nghi vấn đến một việc khác nhưng cấp trên lại kết luận đây là do nổ bình gas, yêu cầu dừng việc điều tra lại. Từ ngày đó, ông vẫn luôn quyết tâm tự mình tìm bằng chứng, cho đến bây giờ chỉ còn thiếu một chút nữa là đã biết chính xác kết quả.

Đây ko phải là lần đầu Bạch Vân bị bắt cóc như thế. Năm cô tròn 12 tuổi, ông Tuấn Minh còn nhớ như in ngày hôm đó, sau giờ ăn trưa, ông nhận được một cuộc điện thoại, đầu dây bên kia là giọng nói của một người phụ nữ...

- Chào sếp! Tôi đang trông nom con gái yêu quý của sếp đây!

Cái giọng nói kia mới chua ngoa, sắc lạnh làm sao, nhưng vốn trời phú được sự bình tĩnh, cũng là được rèn rũa bởi công việc nên ông ko lấy làm run sợ.

- Tôi tin cô được ko?

Người kia cười khẩy một cái thành tiếng, có tiếng quát vọng lại..

- Nói! Nói! Là bố mày đây! Bảo ông ta đến cứu nhanh lên!

Chẳng nghe thấy gì ngoài giọng nói của bà ta. Ông Tuấn Minh biết rằng đó chính là Bạch Vân. Cô bé chẳng bao giờ la cà sau giờ tan học, nhưng bà ngoại lại bảo rằng cô bé vẫn chưa về nhà.

- Cô muốn gì?

- 715! Sếp nhớ chứ?

-Tôi ko hiểu ý cô!

-Sếp thông minh hơn tôi tưởng!

BUP! Tiếng gác máy ở đầu dây bên kia nghe đến chói tai, vẫn là 715!

Nhưng đến đầu giờ chiều đã thấy cô bé xuất hiện ở nhà. Thì ra nhân lúc người phụ nữ kia ngủ say, cô đã lấy đầu lưỡi thấm ướt miếng băng dán quanh miệng, rồi dùng răng tháo dây trói, chui qua khe thông hơi. Vì nhỏ người nên cô bé may mắn thoát được. Cũng kể từ lần đó, bà ngoại nhất quyết ko cho cô bé gặp bố vì sợ lại xảy ra chuyện tương tự.

"Lần này con làm được chứ?"

Vụ nổ kia vốn không phải như mọi người nghĩ, chẳng có bình gas nào cả, là do một bàn tay nào đó đã vạch sẵn. Ông Tuấn Minh biết kẻ đó là ai, nhưng vẫn chưa đến lúc để vạch trần. Liệu tên đó nhằm mục đích gì mà hành động như vậy?

Nếu từ giờ đến chiều mà Bạch Vân ko may mắn như lần trước nữa, ông đành phải hành động.

Vẫn là màu tối om kia, Bạch Vân đau đớn, cố mở mắt ra nhìn xung quanh. Chỉ vì ko chịu mở miệng mà cô bị tên đàn anh béo lùn kia đánh một trận như từ. Những cái tát giáng xuống tiếng một rất kêu, rồi cả những lần mũi giày đen nhọn của hắn tông thẳng vào bụng, vào lưng cô.

Bị đánh như thế Bạch Vân ko lấy làm lạ, có điều cô vẫn ko tài nào hiểu nổi, tại sao cái tên cao cao kia lại ngăn tên béo lùn lại? Còn nữa, rõ ràng tên đàn anh béo ra lệnh bỏ đói Bạch Vân, nhưng hắn vẫn mang cơm đến và còn đút cho cô nữa?(tên béo chỉ có cái bụng phệ và hơi thấp một tí nhưng bị nữ chính phóng đại lên)

Cánh cửa lại mở ra, cô chẳng còn tâm trí mà nghĩ đến chuyện ai đang vào nữa, cái đầu xóc lên óc làm mờ cả ý nghĩ, nhưng trong tiềm thức đã sẵn sàng cho trận đòn như xương.

Lại là cái dáng người kia, quen lắm nhưng ko nhớ ra nổi nữa. Hắn ta chẳng nói năng gì, hình như bị câm thì phải, mọi hành động cứ như con robot được lập trình sẵn.

Môi Bạch Vân cảm thấy hơi ẩm và cả mùi thơm bay thẳng vào mũi nữa. Hình như là cháo thì phải. Mặc kệ, dù có độc cô cũng ăn, ít ra có chết cũng ko trở thành ma đói.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Chắc là do được cung cấp vừa đủ năng lượng để bù cho mấy ngày bị bỏ đói nên Bạch Vân cảm thấy sức sông như vừa trở lại. No rồi nên đầu óc cô cũng lẫn lộn đủ thứ chuyện, quên luôn cả việc nghi ngờ người vừa cho mình ăn.

Anh ta bắt giác lấy con dao sắc lẹm từ phía sau ra đưa lên. Ánh sáng hiem hoi lọt qua khe hở trên nóc chiếu vào cang khiến nó đáng sợ thêm gấp bội. Bạch Vân nuốt khan. Chẳng lẽ cuộc đời cô chính thức chấm dứt tại đây sao?

Cô sợ hãi đến nỗi mồ hôi ướt đầm trên mặt, xuống cổ rồi cả chiếc sơ mi trắng cũng ướt sũng. Toàn thân run lên bần bật. Anh ta càng ngày càng lại gần hơn. Cái sắc bạc lạnh toát của con dao như đang chạm lên da thịt Bạch Vân. Có lẽ bát cháo kia là ân huệ cuối cùng cho một kẻ sắp chết.

Bạch Vân nhắm nghiền mắt lại. Mồ hôi càng lúc càng nhiều. Bắt giác một bàn tay ấm áp lướt trên khuôn mặt cô như muốn ghi nhớ cận kề từng chi tiết nhỏ. Cô mở mắt nhìn thẳng vào người đối diện. Anh vẫn chăm chú nhìn cô như muốn đem cất vào sâu thẳm đôi mắt kia hình ảnh của người con gái này.

- Anh....!

Bạch Vân run rẩy mấp máy đôi môi bợt trắng.

Chợt thấy trên miếng khăn bịt mắt của người kia đã ướt đầm. Không rõ là mồ hôi hay nước mắt cho đến khi cô nhìn thấy đôi mắt hoe đỏ.

Anh ta bắt ngờ đứng thẳng dậy.

- Đi mau đi!

Ba chữ ngắn ngủi, cô ý thức được sợi dây trong cổ tay, cổ chân và quanh người mình đã đứt từ khi nào. Nhưng đôi chân yếu ớt lại không thể đứng dậy được.

Anh ta vứt lại chìa khóa rồi bỏ đi. Rất nhanh đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Bạch Vân không nghĩ nhiều đến vậy, cô cố gắng bò ra đến cửa, thêm chút nữa, chút nữa là ra đến con đường chạy thông ra đường lớn. Nhưng chút sức lực yếu ớt của cô không đủ để cầm cự thêm nữa. Đôi mắt cố gắng đến mấy cũng dần nhắm nghiền rồi trùng xuống. lát sau đã không còn biết xung quanh diễn ra điều gì nữa.

Một chiếc ô tô lao nhanh đến, cánh cửa mở ra, chàng trai bước xuống bế xốc cô gái còn nằm bất động trên mặt đất rồi cũng rất nhanh, họ biến mất khỏi tầm mắt người mặc áo đen đang đứng sau cánh cửa. Tay anh nắm chặt vào thành cửa sắc bén khiến máu chảy ra từng giọt, từng giọt. Nhưng nỗi đau ấy có là gì, khi chính anh cũng không biết tình yêu bất ngờ đến lại trong đúng hoàn cảnh này khiến anh không còn lựa chọn nào khác. Người con gái ấy và anh vốn dĩ không chung đường.

Khi Bạch Vân tỉnh dậy thì trời đã sáng, không rõ là trưa hay chiều. Cô lơ mơ đảo mắt. Ông Tuấn Minh đang đứng cạnh cô, khuôn mặt hắn lên những nếp nhăn, đầy lo lắng. Có vẻ như ông đã mất ngủ mấy hôm nay, hai mắt thâm sâu, khuôn mặt hốc hác vô cùng. Nét mặt ông dần giãn ra, một tiếng thở dài cũng đủ biết ông đã nén chịu như thế nào.

- Con gái của bố!... Con... cuối cùng cũng tỉnh lại rồi.

Bạch Vân yếu ớt cười nhìn ông. Cô muốn ngắm thật kĩ khuôn mặt của người cha đôn hậu như lo lắng sẽ không còn được thấy nữa. Vừa thoát khỏi cõi chết, con người ta mới biết trân trọng những gì đang có. Cô tuyệt đối sẽ không lơi là như trước đây nữa.

- Bố... đẹp trai!

Bạch Vân bật khóc nức nở. Ông Tuấn Minh ôm con gái vào lòng. Cảnh cha con đầm nước mắt không khỏi khiến Đức Dũng đứng bên sứt sứt.

Rất lâu sau, rời khỏi vòng tay của bố, Bạch Vân mới nhận ra sự xuất hiện của anh. Cô tò mò hỏi ông Tuấn Minh:

- Làm sao con... về đây được vậy?

Ông nhìn cô đầy âu yếm:

- Con phải cảm ơn anh Dũng của con đi! Cậu ấy khi nhận được tin từ tên bắt cóc đã đưa con về đây đó!

Bạch Vân gật đầu cảm ơn anh. Cô thực lòng mà nói không hề có ấn tượng gì với người đã đưa mình về đây! Người mà cô đang nhớ đến lúc này, chính là... ánh mắt ấy. Ánh mắt đầy bí hiểm đỏ hoe nhìn cô, cả bàn tay ấm áp run rẩy lướt trên khuôn mặt cô, cả giọng nói quen thuộc.... giọng nói quen thuộc!

Bạch Vân ngẫm ra điều gì đấy! Cô mơ màng không giám tin vào sự thật, muốn đi xác nhận lại một vài việc. Nhưng cơ thể còn rất yếu, và lại bố chắc chắn sẽ không cho cô đi.

- Bố! Con còn phải nằm đây đến khi nào?

- Đến khi con khỏe hẳn! Bố đã xin thầy Trọng cho con nghỉ rồi! Không phải lo!

- Bố! Sao lại thế! Con không muốn....

Ông ngắt lời con gái:

- Bố biết con không thích bị dị nghị là "con ông cháu cha" nên đã cẩn thận rồi! Không sao đâu! Đừng lo! Giờ thì con ngoan ngoãn ở đây đi!

Bạch Vân còn chưa kịp nói lại, cánh cửa đột nhiên bật ra. Hai người già vội vã chạy vào xô ông Tuấn Minh ra ngoài rồi vuốt xoa mà ôm lấy cô cháu gái:

- Bà...!

Bạch Vân luống cuống không biết làm sao để an ủi bà ngoại. Ông ngoại cô đứng bên cạnh cứ liên tục hỏi:

- Con sao rồi? Đau lắm không..? Bọn chúng làm gì con của ông rồi....?

- Ông à! Con vẫn khỏe mạnh ngồi trước mắt ông đây! Con không sao cả!

- Con mà có mệnh hệ gì thì ông phải ăn nói thế nào với mẹ con dưới kia đấy chứ?

Bà ngoại Bạch Vân bấy giờ mới chịu buông vô ra, nhìn về phía ông Tuấn Minh với cặp mắt thù hận đáng sợ.

Bà day nghiêng từng từ từng chữ như muốn nuốt từng ông vào trong bụng...

- Mày... vì mày! Tao đã bảo mày tránh xa cháu tao ra.....! Mày muốn hại chết luôn cả nó sao...?

Ông ngoại cô bình tĩnh hơn, kéo bà lại. Bạch Vân nằm trên giường bệnh gắng gượng nắm lấy tay bà ngoại nhưng không được.

- Bà...! Bố cháu... không phải do bố cháu...! Bà đừng như vậy.

Ông Tuấn Minh cúi đầu:

- Mẹ! Là con không tốt! Là do con! Là lỗi của con!

- Bố....!

Căn phòng bắt gặp im ắng đến lạnh người! Đức Dũng nhanh trí túm lấy tay áo ông Tuấn Minh kéo lại.

- Chẳng phải chú còn có việc ở cơ quan sao? Vụ án này cần phải hoàn tất! Chúng ta mau đi thôi.

Bạch Vân nhìn ông gật đầu ra hiệu bảo ông nên nghe theo Đức Dũng. Ông cũng không nán lại lâu nữa.

Cô cười gượng ngó ý cảm ơn anh. Cũng may là anh nhanh trí nếu không chẳng biết phải xử lý thế nào.

Bà ngoại cô đã hạ lệnh từ giây phút này cô không được rời khỏi ông bà nửa bước, còn định bắt cô thôi học ở trường cảnh sát. Sau bao nhiêu lời nài nỉ của Bạch Vân, cộng thêm ông nói đỡ cho cô vài lời, cuối cùng bà cũng đồng ý với điều kiện cô không được gặp lại... ông Tuấn Minh.

Bạch Vân miễn cưỡng gật đầu. Cũng chỉ là cho xong chuyện. Vì bà giận quá mà nói vậy! Chứ sau này sẽ ỏn cả! Bạch Vân hiểu bà không có ý gì cả. Chỉ là cô thấy hơi buồn vì ngay đến bố mình mà cũng phải lén lút gặp mặt. Thật không gì trở trêu thay.

Cô chán nản ngồi bên cửa sổ nhìn trời đất, lại nghĩ về người hôm trước! Anh ấy có lẽ vì nguyên nhân nào đó mới bắt đầu đi làm như vậy! Nhưng cô vẫn cảm thấy trong lòng có chút kì lạ. Cô vốn dĩ đã khắc sâu ánh mắt đấy, hơi ẩm đấy, bắt đầu từ giây phút ấy đã trở nên không thể quên được.

Phải đến tận cuối tuần, thầy Quốc Trọng cùng bạn bè trong lớp mới đến thăm Bạch Vân. Sức khỏe của cô cũng khá lên nhiều. Mọi người cười nói vui vẻ với nhau, không ngừng hỏi han cô bạn đang nằm trên giường bệnh. Đợi khi thầy giáo đi, họ mới to nhỏ bàn tán.

- Bạch Vân! Cậu đúng là tốt số! Lần này may mắn thoát nạn.

- Còn không phải là do cái anh trợ giảng của thầy Trọng sao! Vì vụ này mà mấy thầy giáo bị kỉ luật đấy!

- Tớ còn thấy bảo thầy Trọng bị kỉ luật nặng nhất cơ! Mà sao anh ta lại thi vào trường cảnh sát được cơ chứ! Chỉ tiếc cái rõ đẹp trai!

- Anh đó à! Bị đuổi học rồi! Cũng thấy mất tâm luôn.

- Ấy! Đêm hôm trước khi nhà trường phát hiện anh ta bày trò bắt cóc Bạch Vân ngay trong trường học, còn có người thấy anh ta về kí túc lấy gì đó cơ mà!

- Chắc biết lộ nên dọn đồ bỏ trốn.

....

Tiếng xì xào mỗi lúc một nhỏ rồi ù ù bên tai Bạch Vân. Có lẽ là do cô không còn nghe được gì nữa. Hóa ra đúng là anh ấy! Hóa ra không phải cô đã nhầm. Ngay giờ phút này Bạch Vân chỉ muốn chưa biết chuyện gì xảy ra. Thà cô mãi mãi tin điều này không phải sự thật còn hơn.

Nhưng có lẽ cuộc sống luôn phủ phàng như vậy. Khi mọi thứ càng trở nên rối ren cũng là lúc con người ta phát hiện ra thứ tình cảm không đáng có. Tim nữ sinh bất giác nhói lên, không hiểu vì sao lại đau đến thế! Hình bóng anh cứ quẩn quanh trong tâm trí Bạch Vân. Đôi mắt nặng trĩu nhìn vào khoảng không vô hạn. Ngay lúc này cô lại muốn gặp Việt Hoàng. Chỉ cần anh nói mọi thứ là giả thì sẽ là giả. Cô lúc này tuyệt đối tin tưởng anh.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

4 năm ở học viện trôi qua cứ như một giấc mơ. Bạch Vân thoáng chốc đã ra trường, vai đeo hàm thiếu úy. Cô được điều động làm việc ngay tại thành phố này. Cũng không khỏi có nhiều người trong cơ quan bàn tán dị nghị.

Một cô gái trẻ vẫn luôn giữ được cái vẻ yêu đời của thừa đầu không khỏi khiến nhiều chàng trai để ý, nhưng cô vẫn luôn khéo léo mà từ chối.

- Em ngần này tuổi rồi còn không tính đến chuyện yêu đương sao?

Mỗi lần Đức Dũng hỏi câu ấy, cô đều cười trù:

- Anh còn chưa có kìa!

- Không giống nhau mà! Anh là con trai! Còn em bao người quần lấy kìa!

Bạch Vân đưa tay áp vào hai má nhìn anh như cô nhóc lên ba:

- Có anh đi cạnh đâu ai dám làm phiền em!

Thế rồi cô bỏ chạy mất. Anh cũng chỉ biết nhìn theo mà lắc đầu. Kì thực đấy là một chiêu thăm dò thông minh mà mọi chàng trai áp dụng cho đối tượng mình thích. Đức Dũng cũng đầu ngoại lệ. Anh chính là muốn biết cô em ấy trong lòng đã có ai hay chưa. 4 năm nay chàng cảnh sát trẻ vẫn không ngừng nỗ lực đến một ngày có thể lọt vào trong trái tim của cô bé.

Bạch Vân ngày nào cũng tất bật. Vì là lính mới nên vô cùng nhiệt tình, mấy vụ án khó lại càng làm cô thêm hiếu kì mà năng nổ điều tra. Có lần cô đi thông tặn 3 ngày, về nhà ông bà ngoại than ngắn thở dài mà hồn dỗi.

- Đây ông xem! Tụi trẻ lớn rồi đâu cần biết nhà là gì!

Bạch Vân mỗi lần như vậy đều lại ôm cổ bà thì thầm:

- Cháu nhớ ông bà lắm đấy! Chỉ mong nhanh nhanh về thôi!

- Gớm! Bà tưởng mày quên mất bà rồi kia!

- Đâu có! Tìm cả thế giới này đâu có ai giống bà của cháu! Sao lại không nhớ cho được!

- Bà chỉ mong mày có thể trích ra lấy mấy ngày đưa ông bà đến cái khu gì đấy.....? Khu gì hôm trước quảng cáo ông nhỉ?

- À! Khu sinh thái Vân Phong! Phải đấy! Cháu cần phải nghỉ ngơi. Chứ làm việc quá sức không tốt.

Ngay cả ông cũng nói như vậy, cô quả thực không có cách nào từ chối.

Thế rồi chẳng biết là do vô tình hay đã được sắp xếp từ trước, Bạch Vân được xếp lịch nghỉ ngay sau hôm đó 3 ngày. Vừa mới nhận được tin, ông bà cô đã vui mừng không nói hết, lên lịch sẵn hôm nào đi siêu thị, hôm nào ăn cơm, hôm nào đi chơi. Lại còn cả vụ học nấu ăn khiến nữ cảnh sát trẻ vô cùng phiền não. Nhưng bao nhiêu kế hoạch là vậy, cô kéo léo đốt cháy giai đoạn đưa ông bà đi đến Vân Phong để trốn tránh vụ nấu ăn.

Ở đây khung cảnh phải nói là tuyệt vời. Vì là khu sinh thái mới mở, lại được đầu tư lớn nên nổi tiếng, nhiều người đến vô cùng. Vừa nhìn sẽ không khỏi khiến người ta suýt xoa vì độ xa xỉ của nó. Nhưng vì bây giờ không phải là mùa du lịch nên chi phí ở đây rẻ vô cùng. Bạch Vân đặt hai phòng, một cho ông bà, phòng bên cạnh của cô.

Buổi chiều ở hồ bơi rất đông, hầu như toàn người trẻ tuổi, ăn mặc cũng khá thoáng đến đây. Trông họ có vẻ đều là dân kinh doanh, hoặc là mấy cậu ấm cô chiêu giàu có đến để giải khuây.

Nữ cảnh sát mặc một chiếc áo phông trắng rộng, quần soccer lửng, tóc búi cao, đi dạo một vòng tham quan. Có mấy anh chàng phía dưới cứ không ngừng ghẹo cô. Cũng đúng! Giữa cái nơi chỉ toàn là phụ nữ sexy này lại xuất hiện một cô gái ăn mặc quá đỗi kín đáo như thế, ai mà chẳng không để ý. Nhưng Bạch Vân cứ vô tư mà đi như vậy.

Phía trước có vài cô gái ăn mặc gợi cảm vô cùng đang uống rượu tán gẫu. Bạch Vân vô tình đi qua đó, lại bị họ chặn lại.

- Này chị! Có phải là quê quá không biết đến hồ bơi không?

Một cô ả xinh đẹp lên tiếng, tay không ngừng lắc lư li rượu vang đỏ trên tay.

Cô kia lại đi một vòng nhìn Bạch Vân từ đầu xuống chân

- Cũng không đến nỗi nào, hay trên người có sẹo?

- Đâu có! Nhà quê mà!

Bọn họ xem cô như thú vui nhâm nhi với rượu cho đỡ nhạt. Bạch Vân vốn không để bụng mấy chuyện này, cười gượng một cái toan bỏ đi cho xong chuyện.

Ai dè trong lúc cô không để ý, người nào đó trong đám bọn họ ngáng chân khiến cô ngã xuống hồ bơi.

Bạch Vân không biết bơi, hồ lại khá sâu. Cô cố gắng vùng vẫy, bọn họ lại càng cười lớn vì nghĩ cô bày trò chữa thẹn.

Cho đến khi nước lạnh ngập tận đầu, hơi thở cũng trở nên chậm chạp và khó khăn hơn, một bàn tay to lớn nhanh chóng ôm chặt lấy eo cô mà đưa lên. Bạch Vân bị sặc nước, ho liên tục một hồi, vẫn không ngừng giãy giụa. Cô được đưa lên bờ trước con mắt đầy kinh hãi của đám thanh niên xung quanh. Cô gái ban nãy ngáng chân Bạch Vân tỏ vẻ hối hận vô cùng, đến bên cạnh lắp bắp:

- Em... em không cố ý! Em... em!

Bạch Vân ho một hồi dài. Cái cảm giác sặc nước thật đáng ghét. Mũi cay cay, lại lạnh người nữa. Lần này cô không thể nhịn được, đứng phắt dậy chỉ tay vào mặt cô gái mà lớn tiếng:

- Cô tại sao lại có cái suy nghĩ thiếu căn cứ vậy chứ? Trêu ghẹo người ta thì hay lắm sao? Cho dù người khác có kém cỏi hơn các cô thì sao nài? Làm vậy chỉ chứng minh rằng ý thức của những người có vẻ ngoài hoàn hảo này thực chất là vô cùng vô cùng tồi!

Rồi quay sang đám thanh niên đang đầy ngạc nhiên dưới hồ bơi.

- Còn mấy người nữa! Thấy chết không cứu! Không có chút lương tâm nào! Nhìn mặt mũi ai cũng sáng sủa, tại sao lại vô tâm như vậy chứ! Thật là một

thể hệ tồi tệ, không đáng để tổ quốc phải tin tưởng vào các cô các cậu.

Nói một hồi, cô cứ thế bỏ đi. Mọi người xung quanh hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác mà không kịp phản ứng. Bạch Vân vốn là người không hay để ý nên cũng mau chóng quên luôn việc có người vừa cứu mình. Về đến phòng, chưa kịp mở cửa, cô mới nhớ ra rằng quên không cảm ơn người ta một tiếng. Nhưng ngay đến mặt mũi thế nào cô cũng không nhìn rõ nữa. Chưa thay quần áo gì, lại lúi thủi đi lại hồ bơi hỏi mấy người gần đó.

- Cô chú có biết người cứu cháy là ai không ạ?

Mấy người ngồi ở đây chứng kiến từ đầu đến cuối nên cũng tận tình chỉ cho cô.

Hóa ra anh ấy ở phòng phía dưới, cùng dãy phòng với Bạch Vân. Vậy mà cô mấy công chạy xuống tận đây. Lại lật đặt chạy lên, người cũng cảm thấy hơi lạnh nhưng vẫn cố quay ra cảm ơn người ta một tiếng rồi mới vào thay đồ. Chỉ sợ lại quên.

Phòng số 203, cô đưa tay không ngần ngại mà gõ cửa. Một lát sau, cửa mở ra. Một chàng trai khôi ngô bước ra, trên người vẫn còn đang quấn khăn tắm, tóc ướt sũng. Dường như là vừa tắm. Bạch Vân hơi ngại, má cô bắt gặp đỏ ửng lên, lại không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt thanh thoát của anh. Cô cúi đầu cúi mặt mà vào áo ướt:

- Ban này.... cảm ơn anh rất nhiều! Vì giận nên tôi quên không kịp nói!

Anh vẫn đắm chiều nhìn cô gái trước mặt, người cô có lẽ là đang run lên vì lạnh.

- Chỉ vậy thôi à?

Nghe câu hỏi của anh, Bạch Vân giật mình ngửa đầu lên trò xoe mắt nhìn anh, vừa lúc anh cúi xuống, khoảng cách giữa hai người chỉ còn tính là hơi thở. Khi ấy cô mới kịp quan sát đôi mắt sâu đầy bí ẩn kia. Sao nó quen đến thế. Mãi nhìn ngắm đôi mắt ấy, Bạch Vân quên luôn cả việc đang ở rất gần anh. Hơi thở ấm áp của anh cứ bủa vây quanh khứu giác, xúc giác trên khuôn mặt Bạch Vân. Còn cô như bị hút hồn vào đôi mắt ấy, đen láy mà lại khác lạ vô cùng. Cô như vừa gặp lại người xưa, nhưng từ đường nét trên khuôn mặt, đều không phải. Cô biết là do mình nghĩ quá nhiều nên nhận nhầm thôi.

Chàng trai đứng thẳng người dậy, quay vào phòng lấy một chiếc áo khoác cho cô. Cô vẫn không nén nổi sự ngại ngùng trên khuôn mặt.

- Nếu đến đây chỉ để nói lời cảm ơn thì cô có thể về rồi.

Bạch Vân đáp ứng:

- Tôi..... phiền anh quá! Sẽ mang trả anh....! Cảm ơn rất nhiều!

Bạch Vân quay về phòng, không tránh khỏi những tâm tư thầm kín lại bủa vây lấy suy nghĩ của cô. Thực sự ánh mắt ấy rất giống với người mặc áo đen năm ấy, giống với.... Việt Hoàng. Cái tên này cô đã giấu rất kỹ trong tim, bắt gặp lại hiện lên trong lí trí. Cô đã cảm đoán bản thân không được nghĩ, cũng không được nhớ gì đến nó, nhưng lại không thể làm được. Đôi lúc đâu ai kiểm soát được chính mình chứ!

Cánh cửa phòng khép kín lại dần trước đôi mắt của Đức Dũng. Anh quyến luyến rồi cũng nhanh chóng rời đi. Đưa tay gõ cửa phòng 203. Hai chàng trai đi vào trong, tùy ý ngồi xuống sofa, rót ra một li vang nhưng chưa uống vội. Ánh mắt đắm chiều nhìn vào từng ngọn sóng trong li rượu.

- Ban này sao không nhảy xuống?

Đức Dũng khẽ nhếch miệng:

- Cần phải nhảy sao? Chẳng phải cậu cứu cô ấy an toàn rồi ư?

- Đáng lẽ nên nhường anh mới phải!

- Khi ấy còn nghĩ nhiều được thế à?

Chàng trai nén một tiếng thở dài trong lòng, nhấp một ngụm rượu:

- Cô ấy vẫn vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

4 năm ở học viện trôi qua cứ như một giấc mơ. Bạch Vân thoáng chốc đã ra trường, vai đeo hàm thiếu úy. Cô được điều động làm việc ngay tại thành

phố này. Cũng không khỏi có nhiều người trong cơ quan bàn tán dị nghị.

Một cô gái trẻ vẫn luôn giữ được cái vẻ yêu đời của thừa đầu không khỏi khiến nhiều chàng trai để ý, nhưng cô vẫn luôn khéo léo mà từ chối.

- Em ngần này tuổi rồi còn không tính đến chuyện yêu đương sao?

Mỗi lần Đức Dũng hỏi câu ấy, cô đều cười trù:

- Anh còn chưa có kìa!

- Không giống nhau mà! Anh là con trai! Còn em bao người quần lấy kìa!

Bạch Vân đưa tay áp vào hai má nhìn anh như cô nhóc lên ba:

- Có anh đi cạnh đâu ai dám làm phiền em!

Thế rồi cô bỏ chạy mất. Anh cũng chỉ biết nhìn theo mà lắc đầu. Kì thực đây là một chiêu thăm dò thông minh mà mọi chàng trai áp dụng cho đối tượng mình thích. Đức Dũng cũng đâu ngoại lệ. Anh chính là muốn biết cô em ấy trong lòng đã có ai hay chưa. 4 năm nay chàng cảnh sát trẻ vẫn không ngừng nỗ lực đến một ngày có thể lọt vào trong trái tim của cô bé.

Bạch Vân ngày nào cũng tất bật. Vì là lính mới nên vô cùng nhiệt tình, mấy vụ án khó lại càng làm cô thêm hiếu kì mà năng nổ điều tra. Có lần cô đi thông tặn 3 ngày, về nhà ông bà ngoại than ngắn thở dài mà hờn dỗi.

- Đây ông xem! Tụi trẻ lớn rồi đâu cần biết nhà là gì!

Bạch Vân mỗi lần như vậy đều lại ôm cổ bà thì thầm:

- Cháu nhớ ông bà lắm đấy! Chỉ mong nhanh nhanh về thôi!

- Gớm! Bà tưởng mày quên mất bà rồi kìa!

- Đâu có! Tim cả thế giới này đâu có ai giống bà của cháu! Sao lại không nhớ cho được!

- Bà chỉ mong mày có thể trích ra lấy mấy ngày đưa ông bà đến cái khu gì đấy.....? Khu gì hôm trước quảng cáo ông nhĩ?

- À! Khu sinh thái Vân Phong! Phải đấy! Cháu cần phải nghỉ ngơi. Chứ làm việc quá sức không tốt.

Ngay cả ông cũng nói như vậy, cô quả thực không có cách nào từ chối.

Thế rồi chẳng biết là do vô tình hay đã được sắp xếp từ trước, Bạch Vân được xếp lịch nghỉ ngay sau hôm đó 3 ngày. Vừa mới nhận được tin, ông bà cô đã vui mừng không nói hết, lên lịch sẵn hôm nào đi siêu thị, hôm nào ăn cơm, hôm nào đi chơi. Lại còn cả vụ học nấu ăn khiến nữ cảnh sát trẻ vô cùng phiền não. Nhưng bao nhiêu kế hoạch là vậy, cô khéo léo đốt cháy giai đoạn đưa ông bà đi đến Vân Phong để trốn tránh vụ nấu ăn.

Ở đây khung cảnh phải nói là tuyệt vời. Vì là khu sinh thái mới mở, lại được đầu tư lớn nên nổi tiếng, nhiều người đến vô cùng. Vừa nhìn sẽ không khỏi khiến người ta suýt xoa vì độ xa xỉ của nó. Nhưng vì bây giờ không phải là mùa du lịch nên chi phí ở đây rẻ vô cùng. Bạch Vân đặt hai phòng, một cho ông bà, phòng bên cạnh của cô.

Buổi chiều ở hồ bơi rất đông, hầu như toàn người trẻ tuổi, ăn mặc cũng khá thoáng đến đây. Trông họ có vẻ đều là dân kinh doanh, hoặc là mấy cậu ấm cô chiêu giàu có đến để giải khuây.

Nữ cảnh sát mặc một chiếc áo phông trắng rộng, quần soccer, tóc búi cao, đi dạo một vòng tham quan. Có mấy anh chàng phía dưới cứ không ngừng ghẹo cô. Cũng đúng! Giữa cái nơi chỉ toàn là phụ nữ sexy này lại xuất hiện một cô gái ăn mặc quá đỗi kín đáo như thế, ai mà chẳng không để ý. Nhưng Bạch Vân cứ vô tư mà đi như vậy.

Phía trước có vài cô gái ăn mặc gợi cảm vô cùng đang uống rượu tán gẫu. Bạch Vân vô tình đi qua đó, lại bị họ chặn lại.

- Này chị! Có phải là quê quá không biết đến đồ bơi không?

Một cô ả xinh đẹp lên tiếng, tay không ngừng lắc lư rượu vang đỏ trên tay.

Cô kia lại đi một vòng nhìn Bạch Vân từ đầu xuống chân

- Cũng không đến nỗi nào, hay trên người có sẹo?

- Đâu có! Nhà quê mà!

Bọn họ xem cô như thú vui nhâm nhi với rượu cho đỡ nhạt. Bạch Vân vốn không để bụng mấy chuyện này, cười gượng một cái toan bỏ đi cho xong chuyện.

Ai dè trong lúc cô không để ý, người nào đó trong đám bọn họ ngáng chân khiến cô ngã xuống hồ bơi.

Bạch Vân không biết bơi, hồ lại khá sâu. Cô cố gắng vùng vẫy, bọn họ lại càng cười lớn vì nghĩ cô bày trò chữa thẹn.

Cho đến khi nước lạnh ngập tận đầu, hơi thở cũng trở nên chậm chạp và khó khăn hơn, một bàn tay to lớn nhanh chóng ôm chặt lấy eo cô mà đưa lên. Bạch Vân bị sắc nước, ho liên tục một hồi, vẫn không ngừng giãy giụa. Cô được đưa lên bờ trước con mắt đầy kinh hãi của đám thanh niên xung quanh. Cô gái ban nãy ngáng chân Bạch Vân tỏ vẻ hối hận vô cùng, đến bên cạnh lắp bắp:

- Em... em không cố ý! Em... em!

Bạch Vân ho một hồi dài. Cái cảm giác sắc nước thật đáng ghét. Mũi cay cay, lại lạnh người nữa. Lần này cô không thể nhịn được, đứng phắt dậy chỉ tay vào mặt cô gái mà lớn tiếng:

- Cô tại sao lại có cái suy nghĩ thiếu căn cứ vậy chứ? Treu ghẹo người ta thì hay lắm sao? Cho dù người khác có kém cỏi hơn các cô thì sao nài? Làm vậy chỉ chứng minh rằng ý thức của những người có vẻ ngoài hoàn hảo này thực chất là vô cùng vô cùng tồi!

Rồi quay sang đám thanh niên đang đầy ngạc nhiên dưới hồ bơi.

- Còn nấy người nữa! Thấy chết không cứu! Không có chút lương tâm nào! Nhìn mặt mũi ai cũng sáng sủa, tại sao lại vô tâm như vậy chứ! Thật là một thế hệ tồi tệ, không đáng để tổ quốc phải tin tưởng vào các cô các cậu.

Nói một hồi, cô cứ thế bỏ đi. Mọi người xung quanh hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác mà không kịp phản ứng. Bạch Vân vốn là người không hay để ý nên cũng mau chóng quên luôn việc có người vừa cứu mình. Về đến phòng, chưa kịp mở cửa, cô mới nhớ ra rằng quên không cảm ơn người ta một tiếng. Nhưng ngay đến mặt mũi thế nào cô cũng không nhìn rõ nữa. Chưa thay quần áo gì, lại lúi thủ đi lại hồ bơi hỏi mấy người gần đó.

- Cô chú có biết người cứu cháy là ai không ạ?

Mấy người ngồi ở đây chứng kiến từ đầu đến cuối nên cũng tận tình chỉ cho cô.

Hóa ra anh ấy ở phòng phía dưới, cùng dãy phòng với Bạch Vân. Vậy mà cô mấy công chạy xuống tận đây. Lại lật đật chạy lên, người cũng cảm thấy hơi lạnh nhưng vẫn cố quay ra cảm ơn người ta một tiếng rồi mới vào thay đồ. Chỉ sợ lại quên.

Phòng số 203, cô đưa tay không ngần ngại mà gõ cửa. Một lát sau, cửa mở ra. Một chàng trai khôi ngô bước ra, trên người vẫn còn đang quần khăn tắm, tóc ướt sũng. Dường như là vừa tắm. Bạch Vân hơi ngại, má cô bắt gặp đỏ ửng lên, lại không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt thanh thoát của anh. Cô cúi đầu mân mê vạt áo ướt:

- Ban nãy.... cảm ơn anh rất nhiều! Vì giận nên tôi quên không kịp nói!

Anh vẫn đắm chiêu nhìn cô gái trước mặt, người cô có lẽ là đang run lên vì lạnh.

- Chỉ vậy thôi à?

Nghe câu hỏi của anh, Bạch Vân giật mình ngửa đầu lên trò xoe mắt nhìn anh, vừa lúc anh cúi xuống, khoảng cách giữa hai người chỉ còn tính là hơi thở. Khi ấy cô mới kịp quan sát đôi mắt sâu đầy bí ẩn kia. Sao nó quen đến thế. Mãi nhìn ngắm đôi mắt ấy, Bạch Vân quên luôn cả việc đang ở rất gần anh. Hơi thở ấm áp của anh cứ bủa vây quanh khứu giác, xúc giác trên khuôn mặt Bạch Vân. Còn cô như bị hút hồn vào đôi mắt ấy, đen láy mà lại khác lạ vô cùng. Cô như vừa gặp lại người xưa, nhưng từ đường nét trên khuôn mặt, đều không phải. Cô biết là do mình nghĩ quá nhiều nên nhận nhầm thôi.

Chàng trai đứng thẳng người dậy, quay vào phòng lấy một chiếc áo khoác cho cô. Cô vẫn không nén nổi sự ngại ngùng trên khuôn mặt.

- Nếu đến đây chỉ để nói lời cảm ơn thì cô có thể về rồi.

Bạch Vân ấp úng:

- Tôi..... phiền anh quá! Sẽ mang trả anh....! Cảm ơn rất nhiều!

Bạch Vân quay về phòng, không tránh khỏi những tâm tư thầm kín lại bữa vầy lấy suy nghĩ của cô. Thực sự ánh mắt ấy rất giống với người mặc áo đen năm ấy, giống với.... Việt Hoàng. Cái tên này cô đã giấu rất kỹ trong tim, bắt gặp lại hiện lên trong lí trí. Cô đã cảm đoán bản thân không được nghĩ, cũng không được nhớ gì đến nó, nhưng lại không thể làm được. Đôi lúc đâu ai kiểm soát được chính mình chứ!

Cánh cửa phòng khép kín lại dần trước đôi mắt của Đức Dũng. Anh quỵn luyến rồi cũng nhanh chóng rời đi. Đưa tay gõ cửa phòng 203. Hai chàng trai đi vào trong, tùy ý ngồi xuống sofa, rót ra một li vang nhưng chưa uống vội. Ánh mắt đắm chiêu nhìn vào từng gợn sóng trong li rượu.

- Ban nãy sao không nhảy xuống?

Đức Dũng khẽ nhếch miệng:

- Cần phải nhảy sao? Chẳng phải cậu cứu cô ấy an toàn rồi ư?

- Đáng lẽ nên nhường anh mới phải!

- Khi ấy còn nghĩ nhiều được thế à?

Chàng trai nén một tiếng thở dài trong lòng, nhấp một ngụm rượu:

- Cô ấy vẫn vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Kết thúc kì nghỉ phép, mọi thứ lại quay về quỹ đạo như cũ với cả tấn công việc cùng một núi hồ sơ giấy cộm. Bạch Vân cũng không lấy làm nản vì cô yêu cái nghề này hơn ai hết. Nhờ phá án giỏi và có công lớn trong vụ giết người ở tòa nhà B5 chung cư Thường Sơn mà Đức Dũng ngày mai sẽ được thăng lên hàm trung úy. Thường thì người ta nói "khi nào một vạch hai sao- thì vòng nhẫn cưới anh trao tay nàng". Nhưng cho đến giờ đã 27 tuổi rồi, anh vẫn chưa có một mối tình vắt vai. Rất nhiều cô gái trẻ trong cơ quan ngưỡng mộ ngó ý muốn tiến thêm một bước, nhưng anh vẫn giữ thái độ hòa nhã xem họ là đồng đội, không hơn. Ai chẳng biết anh có tình ý với cô con gái của giám đốc, nhưng chỉ là họ không nói ra thôi. Căn bản anh luôn tìm cách lãng đi mỗi lần có người nhắc đến chuyện đó.

- Chà! Anh phải khao em một châu mới được!

Cầm xấp giấy tờ giấy cộm, Bạch Vân không quên nhắc nhở anh trước khi mang vào phòng lưu trữ. Anh cười nuông chiều nhìn cô, tay vẫn loay hoay lục tìm thứ gì đó trong tủ.

- Để xem em có đồng ý không đã!

Mấy người trong phòng cũng nhao nhao lên:

- Thế bọn tớ thì sao?

- Khao tất cả! Nhưng hôm nay tớ còn đeo hàm thiếu úy! Vội gì chứ!

Cả phòng cười rộ lên vui vẻ cho đến khi một chàng trai tuần tú bước vào. Đức Dũng bỗng cứng người, cái túi trên tay anh rơi phịch xuống đất, miệng run rẩy lắp bắp không thành tiếng: "Đã bắt đầu rồi sao?"

Mấy nữ cảnh sát trong phòng không khỏi suýt xoa. Anh ta hoàn mĩ đến không tưởng, cứ như từ trong ngôn tình bước ra vậy. Khuôn mặt lại lạnh lùng, cả cái dáng người cao cao, từng đường nét đều không tìm ra điểm chết.

Đi phía sau anh là một người đàn ông to lớn, hùng hổ tiến vào, miệng không ngừng kêu oan:

- Máy anh cảnh sát phải giúp tôi! Tôi muốn kiện bọn họ.

Một nữ cảnh sát đi ra nói nhỏ nhẹ:

- Chú bình tĩnh! Có gì từ từ trình bày!

Hóa ra ông đây là khách của khu du lịch sinh thái Vân Phong, còn cái người điển trai ấy là giám đốc. Người đàn ông tên Dương này đến đây để nghỉ mát, không ngờ khi quay lại phòng thì không thấy ví đâu. Ông ta cho rằng là nhân viên dọn vệ sinh đã lấy đi, rồi làm âm lên đòi gặp giám đốc để bồi thường. Vị giám đốc này sau khi tập trung tất cả nhân viên dọn phòng sáng hôm nay nhưng tất cả đều phủ định rằng không hề lấy. Anh ta cho rằng việc này cần được làm sáng tỏ nên cả hai người kéo nhau đến đây.

Cô cảnh sát nghiêm mặt hỏi:

- Trong ví của chú có những gì?

- Giấy tờ tùy thân, thẻ atm, 9 nghìn đô! Không cánh mà bay!

- Có bay hay không sẽ rõ cả thôi! Chúng tôi có thể đến phòng đó kiểm tra không? Các anh đảm bảo rằng không có ai ra vào từ khi xảy ra chuyện cho tới giờ chứ?

Vị giám đốc bình tĩnh gật đầu:

- Đã cho bảo vệ niêm phong lại rồi!

Cô cảnh sát gấp cuốn sổ ghi chép lại, đứng lên cử thêm vài người cùng đi. Vừa khi ấy Bạch Vân đi ra. Cô cũng nghe loáng thoáng việc này, lại cảm thấy thích thú vô cùng nên muốn cùng đi điều tra. Cô nổi tiếng trong mấy vụ tìm đồ mất cắp mà.

Đức Dũng toan ngăn lại, nhưng anh chần chừ một lát rồi cũng từ bỏ ngay cái ý định ấy. Vốn dĩ khi Bạch Vân ra ngoài, vị giám đốc đã đi theo người trực tiếp lấy lời khai ra xe để dẫn đường, Bạch Vân không hề gặp anh. Cô cũng không biết rằng chuyện này có liên quan đến anh.

Điện thoại reo lên một tiếng, Đức Dũng mở tin nhắn ra xem: "Chỉ là sự cố nhỏ thôi. Vẫn chưa bắt đầu."

Khi ấy anh mới có thể thở phào một cái. Nhưng vẫn chưa bắt đầu cũng không có nghĩa là không bắt đầu. Trước sau gì cũng phải đối mặt. Chỉ là không biết vì sao đột nhiên anh lại sợ hãi như vậy?

- Ấy! Con đường này chẳng phải đến Vân Phong hay sao?

Bạch Vân tự nhiên reo lên khiến tất cả không khỏi ngạc nhiên mà quay lại nhìn.

- Chị có nói trước với mọi người rồi mà!

- Chắc tại con bé không nghe!

Mấy người bắt đầu xì xào to nhỏ. Bạch Vân cũng góp phần.

- Em từng đến đây! Phục vụ ở đây rất nhiệt tình! Và lại khu sinh thái lớn thế này, mới mở còn phải thu hút khách. Đại gì họ lại làm mấy trò trộm cắp!

- Nhưng đám nhân viên sẽ không nghĩ nhiều đến vậy!

Xe dừng lại. Tất cả nhanh chóng xuống xe. Bạch Vân vừa lúc bắt gặp ánh mắt sâu thẳm kia lại vô cùng bất ngờ hơn nữa. Anh đang nhìn cô, quen thuộc mà xa cách. Cô càng lúc càng cảm thấy nó giống, rất giống với đôi mắt của người đó, cứ như họ là một vậy. Nhưng cố gắng định thần lại. Công việc không cho phép cô nghĩ linh tinh nhiều đến thế. Máy người trong đội xì xào to nhỏ, Bạch Vân chỉ tay về phía anh chàng phía trước:

- Người kia... là ai vậy ạ?

- Giám đốc đấy! Tên là Đông Phong.

Hóa ra là vậy. Tên khác, người khác, mặt khác. Dĩ nhiên không phải. Cô nghĩ nhiều như vậy để làm gì chứ?

Mọi người nhanh chóng có mặt tại hiện trường. Tất cả đồ đạc có dấu hiệu như đã được dọn dẹp từ trước.

- Là ai đã dọn dẹp căn phòng này? Đội trưởng Trung hỏi.

Một cô gái chạc tuổi Bạch Vân bước lên. Nét mặt cô ta rất cương nghị.

- Là tôi!

- Cô lấy sao?

- Không phải!

Bạch Vân đi quanh phòng một lượt, nhìn thật kỹ mọi thứ.

Ông khách chu choa với đội trưởng Trung.

- Rõ ràng tôi để nó trên giường, đến khi quay lại đã không thấy! Tìm từ trong ra ngoài cũng không thấy.

Bạch Vân dừng lại ở khe hở trên đầu giường. Cô nheo mắt nhìn vào trong. Mãi một lúc sau mới ngồi xuống, cô nhìn ông khách hỏi:

- Có phải ví của ông là da trơn màu nâu?

- Vâng vâng! Đúng là như vậy!

Cô chẳng hỏi gì thêm. Chỉ khẽ cười rồi đưa tay vào khe hở đầu giường lấy ra một cái ví. Tất cả mọi người trong phòng đều trầm trồ thán phục. Nhưng cô chưa đưa cho ông ta vội:

- Thường thì nếu như là để ví lên giường, người ta luôn có thói quen ném mạnh nó. Cái ví văng ra rơi xuống là điều dễ hiểu. Tôi nghĩ ông nên xin lỗi vị giám đốc đấy. Ông phần nào đã làm mất uy tín của bọn họ rồi. Và lại cái này tất cả là do lỗi ở ông.

Ông khách gạt đầu lia lịa, đưa tay nhận lại chiếc ví. Không khỏi cảm ơn cô rồi rút. Đội trưởng Trung vỗ vai Bạch Vân:

- Đã nói rằng em tìm đồ rất giỏi mà!

Đồng Phong sau khi nhận lời xin lỗi từ phía ông khách mới có thể lại gần Bạch Vân:

- Cảm ơn cô rất nhiều! Không biết tên cô là gì?

Bạch Vân chưa kịp nói gì, Mạnh phía sau đã nói hộ:

- Chị ấy là Bạch Vân! Hoa khôi của tổ em đấy!

Cô ném ánh mắt sắc lẹm về phía cậu ta. Cái tật nhiều chuyện không bao giờ chừa.

Đồng Phong khẽ cười nhưng nét mặt lại toát lên rất nhiều điều khó có thể nắm bắt được.

- Lần trước tôi đã lỡ mồm, lần này cô lại giúp tôi. Vậy nên bữa tối hôm nay có thể mời cô và mọi người trong tổ điều tra ở lại dùng bữa được không?

Nhắc lại chuyện này, Bạch Vân lại thấy mặt mình nóng ran. Cô nhớ rõ hôm ấy, cũng một phần là cô tự nguyện phối hợp cùng anh. Nhưng cô lại vì xấu hổ mà nhanh chóng ép mình phải quên chuyện đó ngay lập tức.

Mạnh lại tắt mắt hỏi:

- Chị! Anh giám đốc điển trai này làm gì lỡ mồm với chị thế?

Cô lườm cậu ta một cái, thuận tay gõ vào đầu cậu ta:

- Muốn chết không?

Đồng Phong vẫn giữ nguyên cái nụ cười mê hồn ấy làm cho mấy cô gái trong đội điều tra cũng phải thần thờ.

- Cô Bạch Vân vẫn chưa trả lời tôi nữa!

Bạch Vân giật mình quay lại nhìn anh. Định là sẽ từ chối vì cũng không có gì là to tát, nhưng trông anh rất chân thành, lướt qua một vòng thấy ai nấy cũng đều ngỡ ý muốn ở lại, Bạch Vân bất đắc dĩ nhận lời:

- Vậy thì làm phiền anh quá!

Mạnh đứng bên đường như vẫn không chịu an phận:

- Phiền gì đâu! Người ta còn phải cảm ơn mình nữa kia!

Cô lườm cậu ta, hai con mắt vốn to của cô làm thành một khoảng trắng như muốn nuốt trứng cái tên trẻ con nhiều chuyện này vào trong.

- Cậu vẫn còn muốn thêm một cái hả?

- Ý chị! Em đầu hàng là được chứ gì?

Nói là ở lại nhưng cả đội vẫn phải quay lại cơ quan vì đang trong giờ hành chính. Khi tan làm sẽ có người của Văn Phòng đến đón họ.

Khi chiếc xe chở cả đội đi khuất, Đồng Phong vẫn còn thờ người nhìn theo vào khoảng đường dài trước mặt. Cô gái đứng bên cạnh anh cũng không giấu nổi nét buồn trên đôi mắt đầy nỗi ưu sầu. Cô khẽ nhếch môi, cũng ném ánh nhìn vào khoảng không phía trước giống như anh:

- Anh đã thay đổi mọi thứ! Chỉ có tình cảm dành cho cô ấy là không hề thay đổi!

- Em thấy sao? Anh hèn lấm đúng không?

- Em lại không thấy như vậy! Có chăng là do em ngu ngốc ôm ảo mộng!

Anh thờ dài quay qua nhìn cô:

- Vậy đã biết kết quả tại sao vẫn chấp nhận tự mình ôm ảo mộng?

- Đã nói là em quá ngu ngốc mà! Chỉ cần ở cạnh anh thôi, mọi cái khác đều không cần.

Cô buồn bã quay đi. Bước chân nhẹ nhàng nhưng vô hướng. Lòng cô cũng trống trải như vậy, lí trí cũng mờ mịt như vậy. Là tự cô đẩy mình vào cái mê cung không đường lui, không đường tiến này, cô phải tự mình chịu lấy thôi. Trách ai được đây?

Bạch Vân về đến cơ quan lại thấy thoải mái vô cùng. Sự xuất hiện của Thu Trang cũng không làm cô phải bận tâm nhiều. Thu Trang vừa được giao cho một chuyên án đặc biệt. Nói là giao nhưng thực chất là tham gia, dù sao cũng khiến cô rất lấy làm hạnh diện về bản thân.

Bạch Vân là người vốn nghĩ thoáng, cô thấy mình mới ra trường, còn khá non nớt nên muốn tham gia những vụ nhỏ. Mấy vụ lớn để các tiền bối như đội trưởng Trung hay Đức Dũng làm. Họ có kinh nghiệm, phá án nhanh mà không có sai sót. Sau mỗi vụ án như vậy, cô sẽ mượn tư liệu về tự nghiên cứu để tích lũy thêm kinh nghiệm.

So với Bạch Vân, Thu Trang trong mắt mọi người mặc dù là có phần tài giỏi hơn nhưng dù sao cũng là " ngựa non háu đá".

Cô ta đi đến chỗ Bạch Vân đang ngồi, thuận miệng buông một câu:

- Lần này là do giám đốc đồng ý cho tôi tham gia chuyên án. Không thấy ghen sao?

Bạch Vân vẫn rất chăm chú, cũng thuận miệng trả lời:

- Ghen thì ích gì? Chẳng phải vẫn không thay đổi được gì sao?

- Oa! Tôi không nghĩ con người cậu đơn giản đến vậy ha! Chắc có lẽ năm xưa cô bạn thân của cậu tự nhiên biến mất cũng chỉ là sự cố ngoài ý muốn!

Bạch Vân dừng tay, cô bỗng chốc thấy lòng nặng trĩu đến lạ.

- Tại sao lại lôi chuyện này vào?

- Tôi đột nhiên nhìn thấy tấm ảnh của cậu với Ngọc Hân nên tự nhiên nhớ lại thôi.

Sắc mặt Bạch Vân có chút thay đổi. Âm thầm nhìn chăm chú vào tấm ảnh trên mặt bàn. Hóa ra Thu Trang đã nhặt được nó khi cô làm mất ở trong học viện. Rõ ràng là cô ta luôn muốn tìm cơ hội để phá hỏng tâm trạng của Bạch Vân. Có lẽ đó cũng là một trong số những trò tiêu khiển của Thu Trang.

Bạch Vân bỗng nhiên cười rất thoải mái nhìn Thu Trang:

- Đúng! Là sự cố ngoài ý muốn. Giờ cậu có nhắc lại cũng chỉ là chuyện cũ. Không đáng để bận tâm. Sự chu đáo của cậu thừa thãi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Quả không hổ danh là giám đốc của khu du lịch sinh thái bậc nhất thành phố, chiều đãi toàn những thứ đồ ăn xa xỉ. Nhìn qua cũng biết phải ngốn mất vài tháng lương của Bạch Vân rồi.

Sau bữa cơm, mọi người còn được xe đưa về đến tận nhà. Riêng Bạch Vân, vì nhường hết chỗ cho mọi người nên cô phải ở lại đội xe khác, chỉ mình cô.

Chiếc xe bốn chỗ đen bóng lao đến dừng trước mặt. Người tài xế bên trong đi xuống. Đồng Phong lịch sự mở cửa cho Bạch Vân, nhưng cô ngượng ngùng, cẩn thận mở cánh cửa phía say và ngồi lên.

Anh chỉ khẽ nhếch môi rồi lên xe, khởi động máy.

Lúc này Bạch Vân mới nhận ra rằng đây vốn dĩ không phải ngẫu nhiên. Đều đã được vị giám đốc đây sắp xếp từ trước. Là có ý gọi một chiếc xe bốn chỗ chỉ vừa nhét được 5 người. Bỗng dưng Bạch Vân lại thấy hoài nghi, tại sao anh ta có thể biết cô nhất định sẽ nhường chỗ cho mọi người?

Hai người im lặng không ai mở lời, cũng là bởi vì không có chuyện gì để nói. Bầu không khí xa lạ cuốn suy nghĩ của mỗi người một hướng khác nhau.

Bạch Vân nhìn đường phố về đêm, lại bỗng dưng nhớ về cái người con trai ấy. Không biết bây giờ anh ấy làm gì, ở đâu?

Mà cũng buồn cười, tự bản thân cô quan tâm người ta, nhớ nhưng người ta rồi lại tự phủ nhận tất cả, ép mình không được như vậy.

Nhìn qua gương chiếu hậu, Đồng Phong thấy cô khẽ cười lại không khỏi tò mò mà mở lời trước:

- Sao cô lại cười?

Bạch Vân giật mình, quay lại nhìn vào gương.

- À! Không có gì!

- Thật chứ!
- Tôi đang nghĩ liệu có phải anh cố ý đưa tôi về?
- Thế sao lại cười?
- Vì tự nhiên nhận ra mình bị gài mà không biết. Đến khi nhận ra lại muộn mất rồi!

Đồng Phong cười nửa miệng, vẫn rất chuyên tâm lái xe:

- Thực ra cô nghĩ tôi định giải thích với cô chuyện đó nên mới cố tình làm như vậy đúng không?
- Tôi vốn dĩ không tò mò đến vậy! Cứ xem như anh say, nhận lầm người!

Cả hai lại trầm mặc. Đường phố ồn ào, ánh đèn đỏ chiếu sáng suốt dọc đường đi. Chiếc xe cứ vậy lao nhanh vun vút qua cao tốc. Cảnh vật đổi thay, lòng người đầu nhất thiết phải vẹn nguyên như cũ. Có một số việc bắt buộc phải xảy ra, cũng có một số người cũng vì nó mà thay đổi. Không quá nhiều nhưng đủ để biến thành một người khác.

- Cho tôi về cơ quan đi!

Bạch Vân vẫn ngồi nhìn ra cửa, chỉ thờ ơ để nghĩ.

Chàng trai phía trước đáp lại bằng một sự im lặng, cũng là ngầm hiểu ý nhau.

Bạch Vân hôm nay không phải trực, nhưng những lúc tâm trạng tồi tệ thế này, cô sẽ tìm đến sự bận rộn để quên đi mọi thứ. Ban đầu vốn dĩ là một cô gái vô tư đến thế, cô vì yêu nghề nên mới nỗ lực, giờ chính cô lại tự biến công việc ấy thành một thủ tiêu khiến để giải tỏa tâm trạng. Bạch Vân trong thâm tâm vẫn luôn cười nhạo bản thân là kẻ nhất gan ích kỉ, chính cô cũng đâu muốn điều này.

Vốn tưởng chỉ mình Bạch Vân không trực nhưng vẫn đến, hóa ra còn một người khác. Nhìn qua thì có vẻ anh ấy cũng giống cô. Làm việc với một tốc độ chóng mặt, tay trái không ngừng lật giờ, chốc chốc lại rà lên trang giấy, tay phải ghi thoăn thoắt, mắt chằm chú vào giấy tờ mà không để ý đến sự xuất hiện của cô. Thật buồn cười, có lẽ cô những lúc làm việc giải khuây cũng thế, họ giống nhau, hệt như một con thú đang điên cuồng trong lồng sắt khóa chặt, chính họ tự nhốt mình vào rồi ném chìa khóa đi thật xa.

- Sao anh không về?

Đức Dũng khi ấy mới ngẩng đầu nhìn cô, dừng tay lại.

Anh buông một tiếng thở dài như trút đi mối lo nặng nề nào đó.

- Nhìn anh hình như tâm trạng không tốt!

Anh nhòa miệng:

- Em sâu sắc hơn rồi!
- Anh là người em hiểu nhất mà! Không phải sao? Em nghĩ anh nên thành thật khai báo! Để em tra ra là không hay đâu!

Chút gió thoảng qua mái tóc anh làm rũ xuống vài sợi trước trán. Vẻ ưu tư của anh vẫn luôn như vậy. Bí ẩn kì quặc. Nhưng mỗi khi ấy, anh lại trở nên khác biệt vô cùng.

- Sao em không về còn đến đây làm gì?

Bạch Vân khó hiểu nhìn anh. Rõ ràng là cô hỏi anh trước, vậy mà lại bị hỏi ngược lại. Cô cũng không muốn cho anh biết tâm trạng mình không ổn, lại viện đại một cớ không mấy thuyết phục.

- Em đến lấy ít tài liệu cũ của bố về đọc.
- Rốt cuộc cũng chịu nhận bố rồi sao?
- Đây là với anh thôi! Anh biết tổng rồi còn gì!
- Nhưng em định giấu đến khi nào?
- Không phải là em định giấu. Cũng có vài người biết đó thôi. Nhưng em vẫn không muốn người ta nhìn em với tư cách là con xếp, như vậy sự cố gắng của em chẳng phải là vô ích hay sao?
- Vậy còn Thu Trang! Cô ấy chỉ là con riêng của gì em? Lại có tư cách là con gái bố em! Em không thấy bất công à?

Bạch Vân cười khẽ. Cô cũng thấy không có gì là bất công cả. Chẳng phải trong hộ khẩu của bố, Thu Trang vẫn được biết quan hệ với chủ hộ là con gái hay sao? Còn cô, không chung hộ khẩu với bố, ngoài tờ khai sinh ra, chẳng có gì liên quan cả.

- Được làm việc cùng bố là em vui rồi!

Dù sao thì con người Bạch Vân cũng đơn giản, cô không cần thiết phải để cả thiên hạ biết bố mình tài giỏi thế nào, chỉ cần cô biết và tự hào là đủ. Nhiều người nói Bạch Vân và giám đốc giống nhau, những lúc như vậy cô vui lắm, nhưng họ lại trêu rằng cô là con roi của giám đốc, đương nhiên Bạch Vân không ý kiến gì, chỉ là cô trầm mặc trong lòng cùng nỗi buồn miên man khó nói.

Tòa nhà cao nhất của Văn Phong tỏa sáng rực rỡ nổi bật lên trong trung tâm thành phố. Ở nơi cao nhất, có một căn phòng đèn mờ mờ tối, ánh sáng dịu dàng soi lên bóng dáng chàng trai đang trầm mặc chăm điều thuốc, khói tỏa ra quanh khuôn mặt càng làm anh thêm nổi bật. Cái nét thanh tú này vốn đâu phải của anh. Anh đã được người ta cho, anh phải chịu đau đớn, chịu thay đổi, chịu một cuộc sống vốn dĩ không phải của mình chỉ để có đủ tư cách đứng trước hai người đã mất. Bức tranh cũ kỹ để trong ngăn bàn lâu lâu lại lấy ra ngắm nhìn thật kỹ. Nhưng hiện lên không chỉ là một mà hai người con gái. Tại sao? Đôi khi anh vẫn luôn tự hỏi rằng thế giới này, quanh anh có rất nhiều người, tại sao cái thứ tình cảm đặc biệt nhất của anh lại trao cho cô ấy? Đến tận bây giờ vẫn không thể từ bỏ được. Anh mệt mỏi nhưng lại không muốn từ bỏ. Anh lo lắng nhưng lại không thể không làm tổn thương cô ấy.

Cửa phòng bật mở, Đông Phong hỏi hốt hởi:

- Em vào đây làm gì?

- Sao anh biết em?

- Chỉ mỗi em mới đến đây giờ này!

Cô gái mặc bộ đồ ngủ màu phấn hồng, dây đai buộc lỏng lẻo như muốn buông ra. Cô thả người lên sofa, tùy ý rót một ky vang đỏ đưa lên lắc lư, ngắm nhìn từng giọt sóng nước yếu ớt.

Đông Phong một tay bỏ túi quần, một tay giữ điều thuốc đang tỏa khói:

- Anh lại không tìm được lòng rồi!

- Em nghĩ anh nhớ cô ấy đến nỗi bày ra trò này sao?

- Không phải sao? Năm ấy cũng là anh tự ý thả cô ta đi! Nếu không có lẽ mọi chuyện đã kết thúc từ khi ấy chứ không phải tận bây giờ!

Anh khẽ nhếch môi:

- Tiểu Vy, nếu năm ấy kết thúc chẳng phải có một số chuyện mãi mãi anh không được biết sao?

- Ý anh là gì?

- Đối với anh chẳng có gì quan trọng ngoài hai người đã mất! Em nên hiểu điều ấy.

Tiểu Vy cứng họng. Cô chưa khi nào lại cảm thấy kính hãi anh như lúc này. Anh thực sự quá sắt đá, ai hiểu được cô bé năm ấy lại yêu cái sắt đá của anh đến tận bây giờ. Mặc dù chưa một lần được đáp trả.

Đêm buông xuống là lúc con người ta sống chân thật nhất. Thừa nhận đi! Đông Phong! Mây không đủ dũng cảm để đối mặt với cô ấy! Giây phút gặp lại cô ấy, mây vốn dĩ đã không giữ bình tĩnh được nên mới làm mây trở ấu trĩ vô ích ấy. Mây cuối cùng muốn gặp cô ấy là để khẳng định bản thân mình không còn quan tâm, để tập cho mình cái thói quen lạnh lùng trước người con gái kia. Mây muốn tìm lại lý trí, muốn điều khiển được bản thân khi gặp cô ấy, để không phải sai lầm thêm. Mây hèn quá!

Đặt ly rượu xuống, Tiểu Vy lại gần anh mong muốn quanh người anh, cầm lấy tay anh đặt lên eo mình, tay còn lại để anh cầm lấy đai áo lỏng lẻo. Cô sà vào người anh như một con mèo tự nguyện ngoan ngoãn cho anh mọi thứ. Anh cúi đầu xuống cái cổ trắng nõn trần trụi của Tiểu Vy, hít một hơi thật sâu rồi nói khẽ:

- Em không hối hận chứ?

- Nếu là vì anh thì không bao giờ?

Anh bế cô lên, đặt lên giường. Cô thả lỏng người chờ đợi. Nhưng anh lại quay lưng bỏ đi.

- Anh sao thế?

- Anh sẽ không bao giờ đụng vào em!

- Tại sao? Nếu em là cô ta thì sao chứ?

Tiểu Vy ngồi dậy, một giọt, hai giọt lăn trên má cô.

- Dù em có công kích anh thì vẫn thế! Mãi mãi không bao giờ!

Anh lạnh lùng bỏ đi. Cánh cửa rầm một cái, để lại cô gái phía trong thút thít. Nước mắt ướt đẫm trên khuôn mặt yêu kiều. Ngoài kia có bao người đàn ông theo đuổi, thèm khát cô, nhưng cô lại tình nguyện cho không anh. Đau đớn hơn cả là bị anh cự tuyệt. Bao nhiêu sự hi sinh của cô lại không thể sánh với hình bóng của một người, người trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Sau hôm Đức Dũng nhận được quyết định thăng hàm đã khao cả đôi một bữa ra trò. Anh chọn một nhà hàng bình thường, nhưng đồ ăn ở đây rất ngon. Tất cả đều vui vẻ nhưng không quá đà. Họ trêu ghẹo nhau, tám đủ thứ chuyện trên đời.

- Hôm nay là rượu công danh, không biết khi nào mới đến rượu hi nhĩ?

Khi đội trưởng Trung nói ra câu ấy, mọi người không ai bảo ai, cùng quay sang nhìn Bạch Vân đang say sưa với các món ăn.

Không khí im lặng làm Bạch Vân cảm giác không ổn, khi ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt dò xét của mọi người, cô ấp úng hỏi:

- Tại sao nhìn em?

Chị Tâm cười:

- Còn không phải là đang đợi câu trả lời của em hay sao?

Hai má Bạch Vân đỏ ửng lên, cô cúi đầu xuống nhìn đôi tay đang vân vê lên hai chiếc đĩa, không biết nên nói gì bây giờ.

Đức Dũng khi ấy mới lên tiếng giải vây:

- Một năm mà mời mọi người lấy 4 lần như thế này, dù tốn kém cũng can tâm!

- Xem người ta tham vọng lớn chưa kia, ước vậy thì ai mà chẳng muốn!

Bấy giờ Thu Trang mới vội vàng chạy đến. Cô cầm theo một hộp quà được bọc cẩn thận. Sự xuất hiện của cô ta làm tiếng cười bất giác bị dập tắt. Thu Trang vốn ở đội khác, nhưng không hiểu sao lại đến một cách bất ngờ như vậy. Ai cũng cảm thấy tò mò. Nàng hoa khôi của tổ 3 e then đến trước mặt Đức Dũng đưa hộp quà ra trước mặt anh:

- Chúc mừng anh!

Anh chỉ cười, đón lấy rồi cảm ơn cô.

Ở trong cơ quan ai cũng biết Bạch Vân và Thu Trang có quan hệ không tốt, vừa thấy Thu Trang, mấy chị ở bên đã quay qua nhìn Bạch Vân. Cô vẫn thản nhiên ăn uống, mặc kệ mọi người xung quanh.

Thu Trang cảm thấy sự xuất hiện của mình đúng là không nên, cô cười gượng giải thích:

- Thực ra là em chỉ muốn đến chúc mừng anh Đức Dũng thôi! Em còn có việc đi bây giờ!

- Ở lại với mọi người một lát đã!

Chẳng biết lời mời của Đức Dũng có chân thành hay không, cô vẫn phải đi khỏi đây nếu không muốn biến mình thành kẻ bám đuôi trong mắt mọi người.

Nhưng vừa đúng lúc cô ta quay người định rời khỏi, một tiếng nói vang lên gây sự chú ý của mọi người:

- Sao vội vậy chứ?

Thu Trang dừng bước, con thịnh nộ lại nổi lên. Cô ta ném ánh mắt sắc lẹm về phía Bạch Vân nhưng vẫn cố tỏ ra vô cùng thản nhiên.

- Cậu có quyền mời tôi sao?

Bạch Vân đứng dậy, cô vốn dĩ không để ý đến mấy trò vụn vặt này. Dù sao thì cũng qua cái tuổi đó kị lẫn nhau rồi.

- Tôi chỉ thành tâm mời cậu ở lại với mọi người. Đã đến đây rồi thì cũng không nên bỏ đi như vậy.

Mấy chị trong đội Bạch Vân cũng thêm vào:

- Đúng đấy! Người nhà cả! Đi như vậy thật không phải!

Tự Thu Trang cũng cảm thấy rằng cô không nên cứ thế mà đi. Cũng muốn ở lại cùng mọi người. Vì đơn giản đây là buổi liên hoan mừng cho Đức Dũng.

Cô rón rén ngồi xuống ghế, không nói thêm lời nào.

Mọi người lại vui vẻ, Bạch Vân vẫn chăm chú chiến đấu với món gà rán yêu thích.

Nhưng ở một góc nào đó của quán ăn lại có sự xuất hiện của một chàng trai. Anh ta không nổi bật, tự tìm cho mình một nơi tránh sự chú ý. Anh để ý mấy người đang vui vẻ nói chuyện kia từ đầu đến cuối, lâu lâu lại đưa chai rót đầy li rượu, lắc qua lắc lại đến khi rượu tắc hết ra ngoài.

Nhìn sơ qua cũng có thể hiểu đây là mối tình tay ba nổi vòng. Cái người tên Đức Dũng ấy chắc chắn là thích cô bé đang ăn gà rán, còn cái cô tặng quà lại thích Đức Dũng. Trông cái cô bé đang ăn gà rán lại không thể nắm bắt nổi được suy nghĩ. Anh thắc mắc không biết cô bé ấy có cảm tình với Đức Dũng hay không. Nghĩ đến đây lại thấy con ghen.... Anh đang ghen hay sao?

Tư cách gì mà ghen. Cô ấy yêu ai thì có liên quan gì tới anh đâu. Anh không có quyền quản lý.

Nhưng nếu như vậy, chỉ ít anh cũng có thể nhẹ nhõm mà đối đầu trực tiếp với cô. Một mục đích rõ ràng hết sức.

Bạch Vân ăn đến nổi tay và miệng dính đầy dầu mỡ, trông hết đứa trẻ vừa nghịch mâm cơm. Nhưng cái dáng vẻ của cô khi ấy lại đáng yêu lạ kì. Ai biết Đức Dũng lại yêu cái điểm đó của cô chứ?

Bạch Vân đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh rửa tay, Thu Trang cũng đi theo.

Một người khác nữa cũng đi theo họ.

Bạch Vân rửa tay xong, nhìn lên gương đã thấy Thu Trang đứng sau mình, cô lại thần nhiên chỉnh sửa lại tóc rồi ngấm đi ngấm lại khuôn mặt trắng muốt cùng đôi mắt đen láy. Sự xuất hiện của Thu Trang cũng chẳng khiến Bạch Vân phải quá bận tâm.

Thu Trang nhìn cô qua tấm kính, ánh mắt đầy dò xét:

- Cậu có tình làm tôi mất mặt?

- Cậu nghĩ thế nào thì là thế ấy!

- Hay lắm!

Bạch Vân dừng tay, tắt vòi nước. Cô quay sang nhìn Thu Trang, vẻ mặt lãnh đạm vô cùng.

- Có đáng không? Giữa tôi và cậu vốn dĩ không đến nỗi này! Chỉ vì một người con trai mà ra vậy sao?

- Khởi đầu đã là thế này rồi! Tôi còn thắc mắc tại sao bất kể người con trai nào tôi có tình cảm lại đều bị cậu cướp đi. Trước đây là Việt Hoàng, giờ lại là Đức Dũng.

Khi lướt qua người Thu Trang, Bạch Vân khẽ nhếch môi cười:

- Tôi không cướp mà vẫn có, còn cậu cố gắng đến cuối lại trắng tay.

Cô rời khỏi nhà vệ sinh, mặc người phía sau vẫn thất thần vì con thịnh nộ trong lòng. Dù rằng không muốn nhưng vẫn phải làm như vậy, cô trước giờ đều không có ý đồ kị hay ghét bỏ Thu Trang, ngược lại còn mong cả hai có thể làm bạn của nhau. Nhưng sự nỗ lực cần phải từ hai phía. Cô càng đuổi, Thu Trang càng chạy đi. Vậy thì thà rằng cứ để thuận theo tự nhiên, cũng không khiến ai phải khó chịu hay mệt mỏi.

Ra khỏi nhà vệ sinh, Bạch Vân không vội quay lại bàn ngay. Khi đi qua quầy, cô nán chân lại vì nhìn thấy một người rất quen. Lùi lại hai bước, đôi mắt lại càng mở to ra không khỏi bất ngờ. Một giám đốc giàu có của Văn Phong lại đến một quán bình dân như vậy sao, đã vậy, trông anh ta cũng có vẻ say mềm, đang nói chuyện gì đó với người phục vụ. Mà hình như là chuyện không hay cho lắm.

Chẳng hiểu khi ấy trong đầu cô nghĩ gì, lại đi đến đó một cách tự nhiên, rất vô tư mà hỏi người phục vụ xem chuyện gì xảy ra.

Hóa ra Đông Phong đã uống tới say mềm chẳng còn nhớ gì nữa. Anh đến hỏi người phục vụ rất nhiều, về một cô gái tóc ngắn hay đến đây ăn mì. Người phục vụ đã trả lời đến cả hơn chục lần là không có nhưng anh vẫn không tin, lại hỏi đi hỏi lại.

Gọi là quen thân thì không phải nhưng cũng có biết qua, Bạch Vân không đành lòng để anh ta như vậy. Cô thờ dãi ngao ngán, chặt vật diu anh ta ra

ngoài. Dù có võ giỏi đến mấy, sức con gái của cô cũng không thể đỡ nổi người to cao như anh ta. Ra được đến ngoài kia là cả một vấn đề. Cô ái ngại nhờ người phục vụ kia giúp mình.

Ra đến xe, để anh ta ngồi lên Taxi xong, người lái xe nhìn chằm chằm vào Đông Phong đang vật vờ phía ghế phụ, không biết địa chỉ, anh ta lại còn say mềm, nên có ý muốn Bạch Vân đi cùng.

Với cô khi này mà nói chẳng suy nghĩ điều gì to tát cả. Cô chỉ thấy cái tên giám đốc này đúng là kì lạ, toàn gặp phải hấn trong tình huống không mấy tốt đẹp này, không hiểu là ai có ơn với ai nữa. Cô thờ dài ngao ngán, lại quay sang nhìn người tài xế.

- Phiền anh đưa anh ta về Vân Phong. Anh ta làm việc ở đó. Hết bao nhiêu về đó sẽ có người trả.

Người tài xế có vẻ không ưng thuận. Anh còn nán lại đôi chút:

- Thôi! Cũng được! Cô chính người cậu ấy cho thẳng lại đi. Ngộ nhờ tôi phanh gấp lại khổ.

Bạch Vân lại chui vào trong xe, đỡ đầu Đông Phong lên rồi kéo người anh ngay ngắn lại. Hơi rượu bốc lên nồng nặc, hình như là giãy ra cả quần áo nữa. Trán anh chốc chốc lại cau có, vẻ mặt khó chịu vô cùng. Mấy lọn tóc rũ xuống, cô khẽ đưa tay vuốt chúng ra sau, khuôn mặt anh lại càng trở nên thân thuộc đến lạ. Có vẻ như cô lại nghĩ linh tinh nữa rồi.

Bất giác Đông Phong trở người làm Bạch Vân phản ứng không kịp, phải lộn xộn mất một lúc mới có thể đỡ được anh nằm ngay ngắn, cô nhanh chóng ra khỏi xe, nói với bác tài vài câu rồi xe bắt đầu nổ máy rời đi. Nhìn qua gương chiếu hậu, hình bóng cô gái đang đứng phía sau càng làm tim Đông Phong thêm nhói. Lần thứ tư gặp mặt với cô, nhưng cuối cùng vẫn là anh không giữ được bình tĩnh. Anh thừa nhận, là anh cố tình trở người để ôm lấy cô ấy, anh thừa nhận là mình lợi dụng khi ấy để được sà vào hơi thở ấm áp của Bạch Vân. Giấy phút bàn tay cô lướt trên trán anh, anh cảm nhận được tim mình hỗn loạn, bất giác chỉ muốn tất cả mọi thứ dừng ngay tại thời điểm đó.

Bạch Vân quay vào trong tiếp tục bữa ăn cùng mọi người, nhưng chẳng còn được tâm trạng như lúc đầu nữa.

Đêm dần sâu, ai nấy đều đã thấm mệt nên về gần hết. Bạch Vân ở lại cùng Đức Dũng chờ anh đi thanh toán rồi cùng về.

Phổ vẳng người quá. Chưa bao giờ con đường ồn ào này lại yên tĩnh như vậy. Lòng người cũng khó thoát khỏi mối vẩn vơ. Đức Dũng cứ chốc chốc lại quay qua nhìn cô, nhưng rõ ràng là cô không hề bận tâm đến điều đó.

Bất chợt anh lên tiếng trước:

- Hôm qua khi anh mời mọi người đi ăn mừng thi gặp Thu Trang. Cô ấy... anh nghĩ cũng chẳng xa lạ gì nên...

- Em biết!

- Sao em lại có vẻ không vui?

- Không phải vì chuyện ấy! Anh mời ai đâu cần phải để ý tới em!

- Nhưng mà...

Bạch Vân quay người qua nhìn anh:

- Anh lo em giận sao? Em đâu phải loại người ấy, cũng không hề muốn quản lí anh. Em luôn xem anh như anh trai mình, vậy nên đừng nghĩ linh tinh.

Anh im lặng, một nỗi buồn miên man. Bỗng dưng cảm thấy mọi thứ trở nên hoàn toàn vô nghĩa. Anh cảm giác như bị hất hủi một cách tàn nhẫn. Cô ấy từ trước đến giờ vẫn không hề có ý khác với anh, tuyệt đối không hề cho anh một cơ hội nào

Bạn đang đọc truyện *Đôi Ta Còn Gặp Lại?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.